

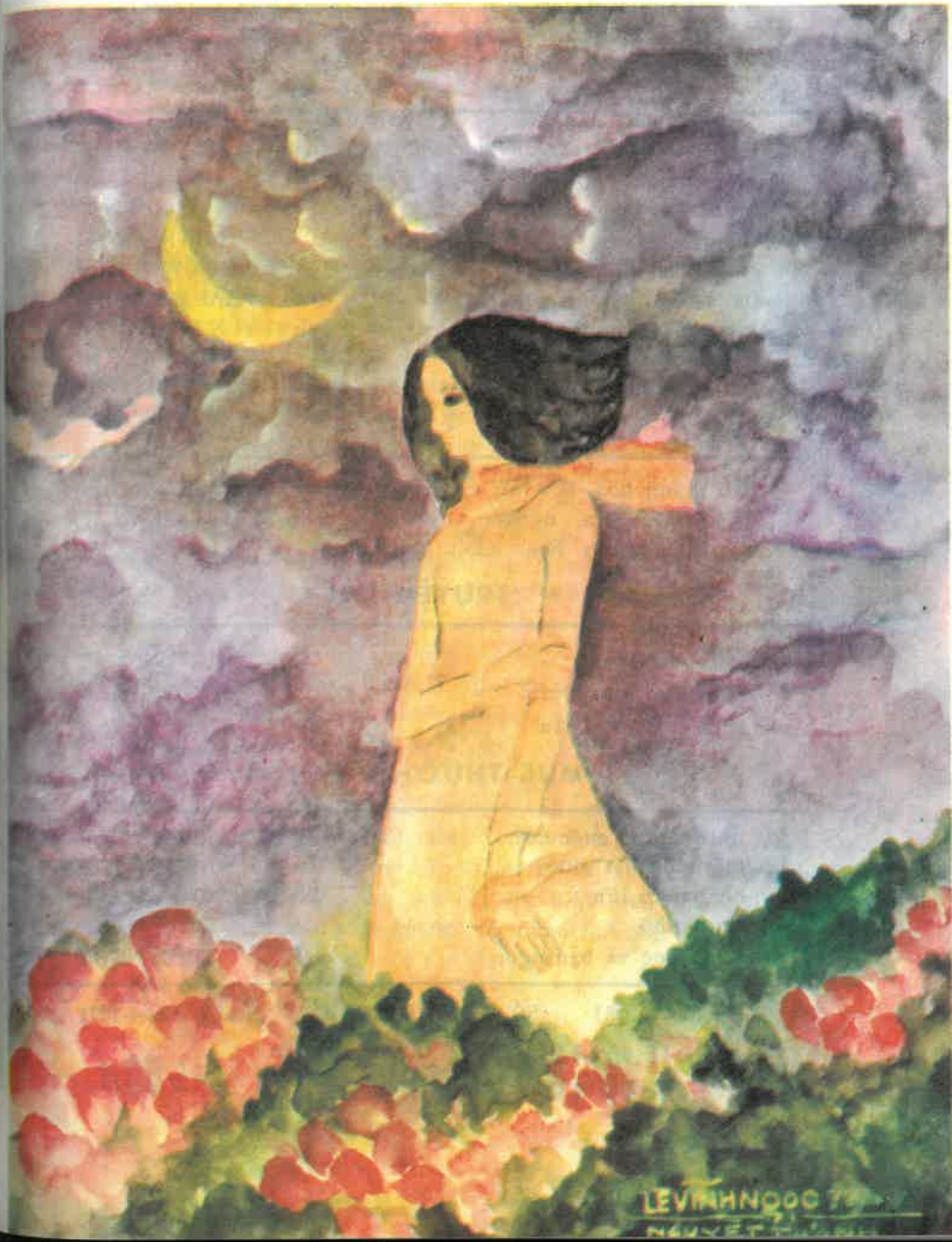
PP 215
1934 +

Do Vệ Nhi Trưng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Phòng

97

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ LÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 286 Công Lý, Sài Gòn III
 Nhà in, địa chỉ liên lạc : 9B115 Thánh Mẫu, Chí Hòa
 Hộp thư : 1146 Điện thoại : 40822

VĂN

hè yêu
 nhẹ như hơi thở
 tóc mây trời
 tiếng ca sôi
 trong mắt nhớ người
 buồn đau không ngờ
 như loài chim biển
 trong như thủy tinh
 sàu thấp hai hàng

DUY NGUYỄN
 PHÙ TRẦM
 MIỀN DI
 PHẤN THOAN
 PHAN UYÊN HOÀI
 THÁI ĐÓN KHÔI
 NGUYỄN LÊ ANH VŨ
 NGUYỄN MÂY THU
 TRẦN THU HOÀI

THƠ

hạc thành hoa. lê vĩnh ngọc. bụi bá bồng. nguyên mây thu.
 trần văn nghĩa. nguyên thương hoài. nguyên hoài mỹ. hà
 huyền hoa. tần hoa. adieu michelle.

TRUYỆN DÀI

tuổi bướm sầu
 một chút mưa thơm
 anh chỉ yêu dấu

DUYÊN ANH
 MƯỜNG MÁN
 ĐINH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 biết một biết mười
 bệnh mới lớn
 chạp phở
 tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 NGUYỄN THẾ
 NGUYỄN TUẤN ANH
 KIẾN VÀNG
 TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/IBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 12-4-73
 đến ngày 19-4-73 | số 97 | năm
 thứ hai | giá 80đ.

THƯ TÒA SOẠN

BUỔI SÁNG THỨ BẢY

Sáng thứ bảy mỗi tuần là sáng hồi hộp của chủ nhiệm. Vì sáng thứ bảy mỗi tuần, báo trả về. Sáng thứ bảy tuần qua, báo cũ trả về năm mươi nhăm phần trăm. Phát hành mười ngàn số, trả về năm ngàn năm trăm số, đó là báo hiệu xuống dốc không phanh, một hứa hẹn sắp tiệt của Tuổi Ngọc hoặc « yêu đời » hơn, một hứa hẹn không bao giờ có thể thực hiện được những gì đã hứa hẹn với bạn ngọc. Như bạn ngọc đã rõ, tiền giấy in báo, in bia, công ăn loát đều bước những bước thật dài, bỏ giá bán báo xa tít tắp. Con số bán bốn nghìn năm trăm số, nếu kéo dài chừng năm tháng nữa, Tuổi Ngọc sẽ tự đình bản hay phải biến thành bán nguyệt san, nguyệt san. Một cách duy trì tuần báo là ăn loát lem nhem, nhận đăng đủ loại quảng cáo. Cách này bị bác bỏ ngay. Tuổi Ngọc, nếu chưa phải tuần báo lý tưởng thì ít ra nó phải đẹp để hình thức, sạch sẽ nội dung. Bằng không, nó nên đóng cửa để giữ mãi cảm tình của bạn ngọc. Chúng tôi sẽ tự ý đóng cửa tuần báo của yêu thương vào cuối năm 1973 nếu số báo cũ trả về leo thang tới sáu rợhìn số. Hiện thời, Tuổi Ngọc vẫn còn đủ sức chống gậy mà đi vì còn lời báo nhưng mực bán ki lô mỗi kỳ là bốn mươi đồng. Đã nhiều lần, Tuổi Ngọc dẫn câu « sống là hy vọng » làm khuôn vàng thước ngọc để vui vẻ làm việc. Chúng tôi còn hy vọng vì còn sống. Vậy hy vọng Tuổi Ngọc sẽ thoát khỏi sự khốn khó tạm bợ, sẽ leo lên nòi con đợc vật chất chệnh vênh, sẽ không bị chung số phận hẩm hiu của đồng nghiệp của nó là Mây Hồng và Ngàn Thông. Bạn ngọc đang đọc Tuổi Ngọc. Bốn nghìn rưỡi bạn ngọc đang mua Tuổi Ngọc. Xin hãy tiếp tục đọc Tuổi Ngọc. Chỉ cần bốn nghìn rưỡi bạn ngọc thôi. Là Tuổi Ngọc đủ cầm hơi mà sống. Thú thật, nên không làm báo Tuổi Ngọc, mỗi người trong anh em Tuổi Ngọc đều có nghề riêng sống đầy đủ, nhưng mà buồn, buồn lắm. Niềm vui của chúng tôi là làm báo Tuổi Ngọc. Thiếu nó là thiếu hơi thở trong đời sống dù nó đã làm chúng tôi hết hơi thở. Bạn ngọc đừng nghĩ chúng tôi tả oán. Tội nghiệp. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Nước chảy đá mềm. Nhưng báo cũ trả về quá nửa số phát hành thì báo cũ là nước và sự kiên nhẫn là đá. Sự kiên nhẫn phải mòn. Mong rằng sáng thứ bảy tuần này, báo cũ trả về độ năm ngàn thôi. Để tuần sau được viết một lá thư tòa soạn không một tiếng thở dài.

kêu gọi lương tâm của lái can truyện tranh (2)

Hôm nay, nói về tủ sách Mô Kỳ Phi Phi của «nhà» Thiên Nga và tên ông Phạm Đức dưới chân con bô cái (truyện Cáo Đỏ và Con Bô tai hại). Ông Phạm Đức ký tên, cứ làm như truyện do ông ta viết, tranh do ông ta vẽ. Ông Phạm Đức không hiểu vì thiếu thành thật với nhi đồng hay ông ta thiếu tự trọng. Đề sách của thiên hạ ra ký tên mình, tự điển có danh từ «đạo văn», ta gọi là «thường» và các thầy thường phê vào bài luận «ăn cắp văn của X.Y.Z». Đề ông Phạm Đức và Mô Kỳ Phi Phi suy nghĩ. Bây giờ, nói về tài «can» của ông Phạm Đức. Ông «can» quá tệ, thua ông Sách Vàng một trời một vực. Chữ viết xấu xí. Lỗi chính tả khá nhiều. Ông Phạm Đức chưa hiểu thế nào là tĩnh từ, thế nào là động từ. Kiều ngạo là tĩnh từ, làm một câu có tiếng kiêu ngạo. Học trò lớp tư sẽ viết: Anh Bầy kiêu ngạo quá trời, ai anh ta cũng chê dỡ ẹc. Hoặc: Càng giỏi ta càng khiêm tốn, đừng nên kiêu ngạo. Nhưng ông Phạm Đức thì làm như vậy: «Cút mau,

lại bày kiêu ngạo luo là?» - Cáo Đỏ và Con Bô Tai Hại, trang 2 — Ông Phạm Đức đã hiểu kiêu ngạo (ông viết kêu ngạo) là động từ! Tội nghiệp ông ta. Ông thi vào lớp tư chắc sẽ trượt. Nói về tủ sách Mô Kỳ Phi Phi và ông Phạm Đức như thế đã đủ «vinh dự» cho ông ta. Tưởng không nên nói thêm. Lại bàn tới tủ sách Bê Bi kiểm duyệt tận Q.N. chuyên về Tarzan. Đây là tủ sách best nhất. Bết hơn Mô Kỳ Phi Phi. Và lỗi chính tả đằm đìa, tràn ngập rất tai hại cho nhi đồng đọc nó. Không thể tưởng tượng nổi những truyện tranh dành cho nhi đồng giải trí và học hỏi lại tồi tệ đến thế! Không thể tưởng tượng ông viết chữ Việt truyện tranh của tủ sách Bê Bi lại dốt nát đến thế! Tội nghiệp thay cho nhi đồng Việt Nam. Đứng là bô sửa gặm cỏ cháy. (ÁI HOA)

những công viên buồn trong thành phố

Đã có một dạo, khoảng cuối thập niên năm mươi và đầu thập niên sáu mươi—thời hoàng kim của sinh hoạt văn nghệ miền Nam—hầu như trong thơ, văn, nhạc... các nhà nghệ sĩ thường nhắc và mang những «ghế đá công viên», «một chút Paris, quán rượu» vào trong văn chương, âm nhạc. Tuy là những thứ thời thượng nhưng cũng tạo nên nơi người thưởng ngoạn một ảnh hưởng nào đó. Rồi chìm lắng. Bây giờ, mỗi lần đi ngang qua một công viên nào trong thành phố tôi bỗng buồn nao nao. Những công viên buồn bã. Buồn bã không phải vì không người mà vì những rác rến bừa bãi lung tung trên cỏ non, trong bồn nước... Bên cạnh những giỏ rác để hồ hững hờ không là những rác rến, giấy loại gói đồ ăn, vỏ trái cây... hồ bừa bãi trên lối đi.

Bên cạnh tấm biển đề «Cấm đi trên cỏ» là những dấu chân bọ tàn vô ý thức dẫm bừa lên cỏ non. Và lệnh bênh trên mặt nước trong bồn đủ các thứ rác... Tại sao tại sao? Câu hỏi được trả lời là tại trình độ dân chúng thấp kém, thiếu ý thức tự trọng v.v... Trình độ thấp kém thì cần nâng cao lên. Thiếu ý thức tự trọng thì «bắt» họ tự trọng. Chiến tranh đã đẩy dân chúng dồn về thành phố. Nhà cửa mọc vọt vĩa không đủ không khí thở, thiếu hẳn tiện nghi, nhất là Saigon vào mùa nóng không thể nào chịu đựng nổi trong những căn nhà chật chội ẩm thấp sau giờ làm việc, sau bữa cơm chiều. Thì đó, công viên giúp họ một chút thoải mái. Trẻ con nhà nghèo ở thành phố không có chỗ chơi đùa. Công viên đó. Tại sao không? Mỗi buổi chiều về ngang những khu phố nhỏ nhìn những con diều giấy bay mắc trên hàng giây điện thấp tự dung thấy lòng chùng xuống. Tuổi trẻ thành phố không đến những nhà thanh niên, sân vận động mà chui vào quán cà phê nghe nhạc bênh hoạn. Trẻ con thành phố không đến công viên chơi đùa mà thả diều trong những con hẻm nhỏ dưới những chòm dây điện chằng chịt. Tại sao? Và trong văn chương, âm nhạc ta cũng đừng thắc mắc tại sao chỉ nghe nhắc đến «một chút công viên ghế đá Paris» nào là «mùa thu âm thầm bên vườn Lạc Xâm, ngồi quên ghế đá...»v.v... Mỏi dầy chính phủ đã cho khởi xây thêm công trường lớn tại Thủ Đức Saigon là công trường Cộng Hòa tọa lạc tại trung tâm thành phố được mô tả sẽ vĩ đại cỡ công trường Washington của Mỹ. Công trường sẽ vừa là biểu tượng cho nền Cộng Hòa (vậy, dĩ nhiên là rất xôm) vừa là mặt tiền của Thủ Đức (vậy,

chắc cũng sẽ rất vĩ đại). Theo chương trình, công trường sẽ được xây cất theo lối tân kỳ, rộng đủ để chứa 100 ngàn người, một đại sảnh đơn giản cũng được xây cất ngay trên công trường và có thể chứa 5 ngàn người. Nghe nói đã đủ ham rồi. Hy vọng rồi bộ mặt thành phố sẽ thay đổi với một sinh khí... «sinh hoạt công viên» coi bộ khảm khá hơn chăng. Trong khi chờ đợi công trường vĩ đại này thành hình thì những công viên trong thành phố cần được chỉnh trang và nhất là đề ý đến vấn đề thăm viếng, vệ sinh cho đẹp mắt một chút!
(KIẾN CAO CẢNG)

nhân cái chết của một ông già họa sĩ

Thế là ông già họa sĩ Pablo Ruiz Picasso (tiếng gọi yêu thay vì nhà đại danh họa, như mọi người) đã vĩnh biệt bút cọ, màu sắc để về với thế giới tranh lập thể của ông. Từ hơn nửa thế kỷ nay người ta đã tốn bao nhiêu bút mực, nước miếng để viết và nói về ông, vị tổ sư của trường phái Lập thể, người đã gây một ảnh hưởng có một không hai và cũng bị chống đối kịch liệt từ xưa tới giờ trong ngành hội họa. Nên bây giờ ca tụng thêm ông cũng bằng thừa, chỉ có vài giọng để gọi là tưởng tiếc ông. Ông già họa sĩ làm việc không biết mệt người Tây Ban Nha này đã từ trần tại miền Nam nước Pháp hôm Chủ nhật 8-4 vừa qua, hưởng thọ 92 tuổi. Ông già đã lưu vong sang Pháp hơn bốn mươi năm qua để chống nhà độc tài Franco của xứ sở ông. Và cũng chính nơi ông lưu vong (cũng là nơi ông chấp chững bước đầu tên tuổi và sống gần hết đời) đã đưa ông lên hàng đại danh họa của nhân

loại. Ông chết đi để lại toàn bộ tác phẩm gồm 14.000 bức hoạt họa, 34.000 bức minh họa nhân vật tiểu thuyết, 300 công trình điêu khắc... Hầu như tất cả những ai có liên quan hoặc đề ý đến hội họa trong thế kỷ 20 này (và có lẽ cả đời sau) không ai là không biết đến Picasso mặc dù có thể họ... không thấy được bức tranh nào của Picasso. Họ biết ông, có thể, vì ông là tổ sư một trường phái lẫy lừng: Lập thể. Dĩ nhiên, cũng có những môn đệ tội nghiệp lệch thẹo theo sau ông mà vẽ « lập thể » trong khi (xin lỗi) chưa hiểu nổi một bức tranh của Picasso. Thử này thì thời nào cũng có, kiểu những tay chạy theo Thanh Tâm Tuyền làm thơ mới không ra thơ, trước kia, hay làm « thơ thiền » kiểu Bùi Giáng mấy năm gần đây, vô tình đã làm giảm uy tín « thơ » họ... Sinh hoạt văn nghệ thế giới thế kỷ 20 có hai ông già là Picasso và Charlie Chaplin (Charlot) là hai ông già có sức sáng tạo mãnh liệt nhất (cả hai ông đều quá cửa tuần). Nay thì ông già lập thể ra đi bỏ ông già Chaplin ở lại trần gian buồn bã này làm phim. Hầu như mọi bảo tàng viện trên thế giới đều có tranh Picasso. Ông là người duy nhất có ảnh hưởng và tầm tiếng sâu rộng nhất trong lịch sử hội họa của nhân loại. Tuy nhiên, không vì thế mà ông ngừng nghĩ đời mới và sáng tạo, ngay cả khi chết ông còn để lại một sửa soạn cho cuộc triển lãm vĩ đại của ông. Người ta coi ông như là một biểu tượng của sự sáng tạo nghệ thuật không ngừng. Dĩ nhiên ông giàu kỹ thuật, như phần đông những nghệ sĩ có tầm hoạt động và ảnh hưởng

rộng lớn (phần lớn là ở các quốc gia tiên tiến phương Tây). Nhìn lại gia tài kỹ thuật (tiền bạc và tác phẩm nghệ thuật) và di sản tinh thần của ông già Picasso mà nghĩ tới thân phận nghệ sĩ xưa ta từ trước tới giờ (những nghệ sĩ sáng tạo đích thực có tài và sức sáng tạo dồi dào như Vũ Trọng Phụng, Lê Văn Trương, Đinh Hùng...) mà lúc chết không có tiền chôn... Làm dân một nước nhược tiểu đã khổ, làm... nghệ sĩ một nước nhược tiểu cũng khổ lắm. Và chàng, nghệ sĩ là một thứ tầm đơi nhả to cho đời, ngay cả những con tầm nghệ sĩ cỡ Picasso cũng vậy, phải không? (PHẠM ĐỊNH)

giới thiệu sách báo mới

Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách báo biểu sau đây:

— HUYỀN TRẦN: Kịch bến màn của Trung Từ do Cát Biền xuất bản. Sách dày 56 trang, giá 120 đồng.

— THIÊN HẠ ĐẠI SỰ: Thế giới sử toàn biên và Việt sử đối chiếu do Vũ Tiến Phúc sưu khảo và Lam Giang hiệu chỉnh, cơ sở Khởi Hành xuất bản và gửi tặng. Sách dày 286 trang, giá 320 đồng.

— TRÊN ĐỈNH MÙA XUÂN: Thơ của Lê Trần Hùng Vân, Nguyễn An Bình, Thụy Anh và Trọng Vũ. Sách dày 32 trang, giá 50 đồng.

— HƯƠNG TRỜI: Giai phẩm trường Thánh Giu-se Kim Châu, Bình Định. Sách in ronéo, không đề giá bán.

— NGÀN THÔNG: Nội san của nhóm Ngàn Thông (không phải bán nguyệt san Ngàn Thông). Sách in ronéo, không đề giá bán.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

THƠ TẶNG MỘT MÙA

hạc thành hoa

ngày sẽ qua như...

Nắng đã bạc chòm cây xanh phía trước
Chim còn bay trên những cánh đồng hoang
Những mùa xuân qua từng giọt sương tan
Chiếc khung ảnh vẫn mình ta tro tro
Mặt kính đã mờ dần sau lớp bụi
Nay còn đâu bóng dáng của ngày xưa
Những cây xanh đã khuất bóng sương mờ...
Ta kiêu hãnh một tháp sầu cao ngất
Đứng hiu quạnh dưới trời đông xám ngắt
Những đêm hồn cô độc ngát hương bay
Trái chuông đồng nguyên vẹn đến hôm nay
Treo lơ lửng với sợi dây bỏ ngõ
Các em vẫn hàng ngày thường qua đó
Rất dịu dàng tia nắng ấm mùa đông
Ngọn tóc buồn thả mộng giữa mênh mông
Lông bát ngát một trời hoa huệ trắng
Ta chờ đợi đã mấy mùa xa vắng
Một bàn tay rung nhẹ sợi dây chuông
Những vô tình các em vẫn qua luôn
Không dừng lại để núi rừng kinh hãi
Thiếu tình yêu một đời ta thừa thãi
Ngày sẽ qua như tấm ảnh không hình
Lửa hạ vàng sẽ rụi hết cây xanh
Hoa sẽ héo dưới mùa thu trăng tỏ

trong vườn mai

Thần thờ ngồi ngắm hoa rơi
Chút mưa bụi cũng một thời bay xa
Chiều đông sương khói nhạt nhòa
Hàng mi cong vút nắng tà còn vương
Từ ta say nổi đoạn trường
Bao lần mai rụng trong vườn không hay
Nỗi lòng biết gửi ai đây
Vườn hoang tro tro mấy cây mai già
HẠC THÀNH HOA

NGUYỄN THẾ

thái dương hệ

1) Thái dương hệ là gì? gồm những vì sao nào?

2) Tại sao có những vì sao nhìn kỹ có ngôi ánh xanh, có ngôi ánh vàng, ánh đỏ?

3) Có đúng là người ta đã tính được chiều rộng của vũ trụ?

TRẦN QUANG MINH (Quảng Ngãi)

1) Trong vũ trụ có hàng hà sa số những hệ thống các tinh tú. Có những loại hệ thống các hành tinh (systèmes planétaires) gồm một vì sao làm trung tâm phát năng lực, và những hành tinh chuyển động xung quanh theo những quỹ đạo khác nhau.

Thái dương hệ (système solaire) thuộc về loại vừa kể gồm Mặt Trời (Thái Dương) và các hành tinh trong đó có Trái Đất của chúng ta.

Thái dương hệ chỉ có một vì sao (étoile) là Mặt Trời. Ngoài ra còn có 9 hành tinh là Trái Đất, Mercure, Vénus, Mars, Jupiter, Saturne, Uranus, Neptune và Pluton. Mỗi hành tinh lại có những vệ tinh. Thí dụ Trái Đất có vệ tinh là Mặt Trăng.

2) Màu của các vì sao khác nhau tùy theo nhiệt độ bề mặt của mỗi

ngôi sao. Theo sự tính toán của các nhà bác học thì các vì sao có ánh xanh, nhiệt độ bề mặt lên tới 60.000 độ. Các vì sao có ánh đỏ thuộc loại «mát» nhất, nóng khoảng 2500 độ. Còn các vì sao ánh vàng, như trường hợp Mặt Trời, thuộc loại trung bình, nhiệt độ bề mặt khoảng 6.000 độ.

3) Hiện nay các nhà thiên văn học vẫn chưa đồng ý về một số lý thuyết vũ trụ, trong đó có thuyết vũ trụ nở mãi không ngừng. Vì vậy chưa có con số nào về kích thước của vũ trụ được chấp thuận.

Những con số được đưa ra lẽ dĩ nhiên là lớn vô cùng. Người ta ước lượng đường bán kính của vũ trụ dài khoảng từ 5 tới 10 tỷ «năm-ánh sáng» (mỗi «năm-ánh sáng» dài khoảng 9.467 tỷ cây số). So với kích thước như vậy, em thấy các chuyến thám hiểm không gian của loài người kể như hạt cát trong đại dương vậy.

liên hiệp anh

1) Xin cho biết những liên minh quân sự lớn trên thế giới.

2) Liên Hiệp Anh thành lập từ năm nào? Gồm những nước nào?

P.X.N. (Vĩnh Long)

1) Hiện có 4 Liên minh Quân sự lớn trên thế giới là:

— Tổ chức Bắc Đại Tây dương (NATO) gồm: Bỉ, Gia Nã Đại, Đan Mạch, Pháp, Hy Lạp, Ai Lan (Islande), Ý, Lục Xâm Bảo, Hòa Lan, Na Uy, Bồ Đào Nha, Thổ Nhĩ Kỳ, Anh, Hoa Kỳ, Tây Đức.

— Tổ chức Varsovie gồm: Liên Xô, Albanie, Bào gia Lợi, Tiệp Khắc, Đông Đức, Hung Gia Lợi, Ba Lan và Lô Ma Ni.

— Tổ chức Liên Phòng Đông Nam Á (SEATO) gồm: Úc, Pháp, Tân Tây Lan, Hồi Quốc, Phi Luật Tân, Thái Lan, Anh và Hoa Kỳ.

— Tổ chức Liên Phòng Trung Á

(CENTO) gồm: Ba Tư, Hồi Quốc, Thổ Nhĩ Kỳ và Anh Quốc.

2) Liên Hiệp Anh (British Commonwealth of Nations) được thành lập năm 1931, là một tổ chức liên kết tự do gồm 29 nước độc lập.

Khởi sự gồm 4 quốc gia là Anh Quốc (và các thuộc địa), Úc Đại Lợi, Tân Tây Lan và Gia Nã Đại. Sau Đế nhị Thế chiến, các thuộc địa của Anh lần lượt được trả độc lập và gia nhập Liên Hiệp Anh tùy theo ngày thu hồi chủ quyền.

Các quốc gia thuộc Liên Hiệp Anh gồm: Anh, Úc, Ấn Độ, Tân Tây Lan, Barbados, Botswana, Gia Nã Đại, Tích Lan, Chypre, Gambia, Ghana, Guinée, Jamaïque, Kénaya, Lesotho, Malawi, Mã Lai, Malte, Mauritanie, Nauru, Nigérie, Hồi Quốc, Sierra Leone, Singapore, Swaziland, Tanzania, Trinidad, Tobago, Ugando và Zambia.

diện thoại quốc tế

1) Xin sơ lược chuyện phim «Love Story». Ai đóng vai chính?

2) Xin cho biết qua về thành phố Lục Xâm Bảo.

DŨNG (Gia Định)

1) «Love Story» kể lại mối tình lãng mạn giữa Oliver Barrett và Cavillieri, hai sinh viên Đại Học. Chàng là con một nhà tỷ phú, nàng là con một nhà bán bánh tằm thường. Hai người yêu nhau tính chuyện lâu dài, nhưng gia đình Barrett đã chống đối việc hôn nhân ấy. Oliver từ bỏ gia đình, từ bỏ cuộc sống giàu sang, kết hôn với người yêu trong một lễ cưới đơn giản. Nàng phải bỏ học đi làm nuôi chồng

học đến thành tài. Oliver kiếm được việc làm tại một văn phòng luật sư, tương lai bắt đầu lộ sáng thì nàng ngã bệnh nan y. Chàng phải cố gắng về nhà mượn tiền bố mẹ để chạy chữa cho vợ, nhưng mọi cố gắng đều vô ích. Nàng nhắm mắt lìa đời sau khi bắt chàng phải hứa sẽ cố gắng vui sống. Hình ảnh cuối cùng của cuốn phim là cảnh Oliver rời bệnh viện gặp bố đang đứng chờ và ngỡ ý hối tiếc.

Tài tử Ryan O'Neal đóng vai Oliver Barret và Ali Mc Graw thủ vai cô Cavillieri.

2) Lục Xâm Bảo là tên một quốc gia Tây Âu và cũng là tên của Thủ đô nước đó.

Nước Lục Xâm Bảo được công bố là một quốc gia độc lập năm 1867, trước là lãnh thổ của các Đại Quận Công thuộc các Đế quốc liên tiếp tại Âu Châu. Lãnh thổ đó chiếm một vị trí chiến lược nằm giữa Pháp, Bỉ, Đức nên bị các quốc gia này thường xuyên xâm chiếm. Mãi tới 1867, hiệp định Luân Đôn được ký kết và các Đại cường Âu Châu thừa nhận nền độc lập và trung lập của Lục Xâm Bảo để giải quyết tình trạng tranh chấp không ngừng nói trên. Danh hiệu chính thức của Lục Xâm Bảo vẫn là quận Luxembourg (Grand Duché de Luxembourg).

Lục Xâm Bảo rất nhỏ với diện tích 999 dặm vuông, dân số 337.000 người, theo chính thể quân chủ lập hiến và quốc trưởng được gọi là Đại Quận Công (hiện nay là Đại Quận Công Jean).

NGUYỄN TUẤN ANH

PHƯƠNG (Tùng Nghĩa)

1) Cháu gầy quá. Nên uống dầu cá viên một thời gian. Ăn nhiều thịt cá, uống sữa hàng ngày. Nên nâng vận động và bơi lội.

2) Mua một ống PH 22 để rửa mặt hàng ngày cho bớt mụn.

QUỲNH QUI (Đà Nẵng)

Ở người nữ có gia đình khi mất đường kinh thì đó là dấu hiệu của sự thụ thai. Tuy nhiên muốn chắc chắn phải đem nước tiểu đi thử thử, bằng phản ứng Predmann Brouha. Nếu phản ứng dương (+) thì đích thị.

VI NGỌC (Phan Thiết)

1— Con gái như cháu mới 16 tuổi đã cao 1m65 và nặng 50 kg là hơi hiếm đấy. Những kích thước cháu vừa cho chú biết thường thấy ở thiếu nữ Âu Mỹ. Nên nâng bơi lội và ăn uống điều độ cho thân hình gọn ghẽ hơn.

2— Có thể dùng Aseptol để rửa bộ phận sinh dục và uống thêm Albamycin G.U.

DIỆP THỊ NẮNG (Kiến Tường)

1— Mắt đã mắc mực tạt cận thị thì

chỉ có cách đeo kính cho đúng độ và tuyệt đối giữ gìn vệ sinh cửa sổ cửa linh hồn, nhất là trong khi đọc sách mới mong độ cận không tăng nhanh quá. Nên tới nhờ 1 Bác sĩ chuyên về nhãn khoa đo thị lực cho chắc ăn. Và chẳng độ cận của cháu (1 dioptrie rưỡi) còn nhẹ lắm chưa đáng lo. Có thể uống dầu cá viên (sinh tố A) bổ mắt.

2— Dùng dung dịch Selsun gội cho sạch gàu.

NGUYỄN THỊ THƯƠNG (Cần Thơ)

1— Ra nắng, không cần đánh phấn hồng hoặc khi hoạt động mạnh, sự tuần hoàn máu tăng lên làm cho má đỏ, đó là điều mơ ước của nhiều thiếu nữ, chứ không hiểu sao cháu lại muốn tìm thuốc chữa? Da mặt hồng hào chỉ là bằng chứng của sự dồi dào sinh lực.

2— Gội đầu bằng SELSUN rất tốt.

HUYỀN VĂN THANH (Cần Thơ)

Thường thấy nhọt ở hậu môn nhất là lúc chạng vạng tối, chính danh thủ phạm là các chú giun kim cháu ạ. Phải cắt cụt cái móng tay, trước khi ăn phải rửa tay cho thật sạch. Các thuốc Santonine, Chrysémine hay Essencede Chenopode đều có thể dùng được. Nếu không phải mua Piperazine, Nématorazine, Lumbrical, Notézine v.v. . .

SỰ (KBC 6.330 — Qui Nhơn)

Tròng trắng mắt hơi vàng là triệu chứng đau gan. Nếu nước tiểu cũng vàng sậm thì khỏi cần phải nghi ngờ. Nên lấy máu đem thử để đo lượng Bilirubine. Tạm uống Sulfarlem hay cholagol và chích Obamine. Phải kiêng trứng và đồ mỡ. Ăn nhiều rau. Đừng uống rượu.

THÀNH (Gia Định)

1— Khi ta tới tuổi dậy thì dịch hoàn bắt đầu hoạt động để tiết ra tinh dịch cùng các tuyến nhầy nằm dọc ống thoát tiểu nên sự bài tiết chất nhờn chỉ là một sự tất nhiên về sinh lý.

2— Dịch hoàn của cháu có nổi những cục sần sùi có lẽ là sự dẫn nở quá lớn và không đều của những tĩnh mạch ở miền này tạo ra chứng bệnh Varicocèle. Phải tới khám một y sĩ si ngoại khoa mới biết chắc để điều trị. Chần chừ chỉ có hại cho tương lai truyền giống và hạnh phúc gia đình.

ĐOAN VI (Long An)

Thắc mắc của cháu và các bạn thật là lắm cảm hết chỗ chê. Ăn một trái cây bị sâu, nuốt nhầm một con hay mui con sâu cũng chẳng sao cả, chỉ phải cái không ngon và ghê lười mà thôi. Con người ta hàng ngày ăn rất nhiều loại sâu cháu ạ. Mà lại nhậu một cách thích thú nữa là khác. Nào là con nhộng, con sâu đũa, con rươi v.v. còn nhiều thứ sinh vật kinh khiếp khác mà người ta cũng chẳng từ. Thí dụ: rắn, chuột v.v. Thế nào cháu đã vừa lòng chưa?

THỤC (Saigon)

1— Theo chú nghĩ bệnh ngứa kinh niên của cháu ở 2 hạ chi có thể được chữa bằng cách bôi thuốc mỡ Jadit, uống Grisefuline, Allergina và chích Psorial. Nhớ kiêng tôm cua biển, đồ mỡ.

2— Bệnh mò hôi nách của em và bạn cháu được điều trị theo cách

thức chú vừa mách bạn Hiền (Đà Nẵng) ngay trong số này.

LÊ TÙNG THIÊN HUƠNG (Đà Nẵng)

Có vô số thuốc bổ để trị chứng gầy ốm, xanh xao của cháu. Nếu kể hết phải dành vài trang báo mới đủ. Tạm uống Glonbiron hay Hépatrol cho sinh máu thêm và lên cân. Đừng quên chụp hình phổi và thử phân tìm lỵ.

PHAN THẾ VIỆT (Saigòn)

Bị gãy xương tất nhiên phải bó bột, thời gian để lớp cốt mô bao xương đùn xương mới ra gắn liền hai đầu gãy với nhau mới mong lành. Sau thời gian cần thiết, bác sĩ cắt bột ra và chân bị thương vì bị bó lâu ngày nên cứng đơ, đau, cử động rất khó. Phải chịu khó tập luyện ít hôm mới trở lại bình thường. Nên dùng dầu nóng Salicylate de Méthyle để thoa và uống thêm Algi B và Dolviran cho bớt đau.

NGUYỄN NGỌC CHÂU PHƯƠNG (Nha Trang) TRƯƠNG BÍCH MAI (Pleiku)

1— Các tuyến nhờn ở da mặt và da đầu khi hoạt động quá mạnh sẽ sinh mụn trứng cá hoặc một vài bệnh ngoài da khác. Cháu có thể dùng Lotions Sulfureuses (như Sulfure De Selenium hay Selsun) hoặc Lotions Soufrées hoặc thuốc mỡ có chứa lưu huỳnh.

2— Mua một ống thuốc mỡ chống lác (Pommade Antidartreuse) để trị căn bệnh khó chịu này.

3— Nên uống Activarol hay Tigri-nan cho bớt mệt nhọc.

TRONG
NHƯ
THỦY
TINH

NGUYỄN
MÂY
THU

- Về bây giờ đi H., Ti không học nữa đâu.
- Làm gì, mới mười giờ hơn.
-

Một giọt nước mắt. Hai giọt nước mắt. Ba giọt nước mắt. Những giọt nước mắt trong suốt rơi xuống trang giấy vở cũng không lay chuyển được gì vốn dĩ trái tim thì bằng đá khô khan của H. Lại nữa, còn có vẻ như muốn dỡ bộ luật « xài xê » mà hai đứa tự đặt ra để áp dụng vào những khi tay đang ôm sách học nhưng mộng đã bay theo mây trắng trên trời.

- Ti nói thật mà, Ti không học nữa đâu, đừng nghiêm nghị bà cụ non với Ti.
- Tại sao anh T...?
- Không. Chị Đông Bích rất quý.
-
- Ti nhớ, thật mà. Không tin thì đi theo Ti.

Mặc cho đôi mắt bi tròn xoe của H. mở lớn, mồm rộng thình há học đáng thương. Và sau khi qua những nấc thang rơi hột hăng, H. đã chịu nghe em đến ngồi vào một góc nhỏ nhoi như tủi thân ở đó. Chị Đông Bích rất quý, có biết không ? Họ tưởng em là một thứ quý ma gì đâu nên bỗng nhìn em trân trọng, từ đầu tới chân, xoay xoay trong óc những dấu chấm hỏi, chấm than. Họ, đã ngồi lại cùng nhau, những đứa con trai và những đứa con gái, trên những chiếc bàn thấp cộng thêm với những quyển sách dày. Ở đó. Đôi bàn tay em lạnh lẽo đã từ lúc nào run rẩy, lỏng dần, làm trơn tuột chiếc ly không xuống nền đá hoa. Và rồi, cùng lúc với sóng mắt rạng rỡ này, em nói, (hình như không phải em, mà, một người nào thứ hai ở trong em. Hấn nói. Theo với tiếng loảng xoảng tưởng chừng cất cửa tan nát trái tim kia. Hấn nói, đầu như quạnh quẽ vọng ra từ phía cửa nhà mờ.

H. nghe gì không. H. thấy gì không. Ti thích nghe tiếng thủy tinh vỡ. Đừng ngạc nhiên hay hoảng hốt đòi đưa Ti về, và nhất là đừng.. hờn ghen như thời ngày xưa Ti nhỏ dại ngu ngơ nhà H. Người bạn nhỏ dễ thương, đã yêu Ti nhiều thứ nhất, đã từng theo với Ti sống hết đời thơ ấu ngày ngò, đã từng cùng với Ti nắm tay nhau nhảy ùm vào một vũng nước lớn bên đường sau cơn mưa chuông tan trường thôi thúc gọi. Cho dầu có là *cổ áo trắng với tóc thề buông trong vành nghiêng nón lá*. Cho dầu đã có một thuở Ti tình nguyện nghỉ học kề cận một bên theo với cơn sốt cứ hành hạ H, ngỡ H. chết nước mắt Ti đổ xuống. Cho dầu đã có một lần Ti.. hôn trộm H. vào buổi sáng mùa đông trời còn mờ sương Ti vẫy tay chào từ giã bỏ H. một mình đứng dưới những hàng cây lặng lẽ im ngủ trong sân trường..

Bây giờ Ti mất Ti vĩnh viễn, không còn bao giờ tìm thấy, Ti Michela bé bỏng dễ thương, Ti Michela yêu điệu và hay hôn mát, Ti Michela, đã tan tành như khói mây trong những ngăn tim hồng máu của bạn bè.

Không phải lãng quên. Nhưng đổi thay đến thương vẫn bao hàm cả ý nghĩa của một sự phản bội hay, có khi là một nỗi bất hạnh. Phải không? *Ngày nào thơ ấu loang hắt vết màu tím. Ngày nào tuổi lớn thêm chông chất niềm đau.* Chị Đông Bích nếu biết, người đời chỉ vì một chút ảo tưởng tuyệt vời nào đó để đánh đổi cả đời sống ngày tháng bình yên. Thì với em, tuổi là tuổi còn thích mang áo đẹp giày mới, còn chuộng nhiều bánh ngọt kẹo thơm. Sao vẫn ưa để trái tim chùng mềm ray rức có hàng trăm ngăn vách nhỏ nhỏ yêu thương và có tâm hồn bao nhiêu đem ra tiêu xài phung phí hết. Tình cảm, có phải rồi cũng như những vòng tròn trên đó người ta đuổi bắt nhau mãi mãi, A yêu B, B yêu C, C yêu D... Cứ thế, kiếm tìm rồi hụt hẫng, nên có bao giờ người ta gặp nhau đâu. Hay thôi đừng tìm kiếm. Điều gì đã kiếm tìm thì không bao giờ người ta tìm thấy. Như Phi Phụng yêu Văn Dung, Văn Dung yêu mây Thu thì mây Thu lại đi yêu Đan Rừng. Như Ngọc Sương yêu H., H. yêu Michela thì Michela lại đi yêu Đông Bích. Michela yêu Đông Bích. Yêu dịu dàng. Yêu bảo tố. Yêu như rục rờ chiêm bao. Yêu như người mù lòa cứ mãi miết đi tìm thứ ánh sáng đã nhiều năm hẫng mất. Như Michela. Chị Đông Bích có hai con người khác nhau cùng trong một bản ngã, mà, chỉ có mỗi em nhìn thấu suốt tâm linh. Có phải bởi tự đó nên chị cũng lỡ trót chị Đông Bích là người đã nâng phỉm so dày làm ngàn lên những cung thương bi thiết em vụng về chỉ như những dây đàn mong manh rất dễ đứt. Chị Đông Bích, với tiếng cười như tiếng thủy tinh rơi lắt lay trên thềm đá. Tiếng cười trong suốt ở một âm cao, thanh, sắc, và bèn. Tiếng cười làm hoảng hốt trái tim em như trống đổ liên hồi khi đến thăm hay từ giã ra về. Anh T., Anh T. nghĩ gì ở trong đầu anh T. lúc đó, Ti đã nản nỉ anh T hãy đưa Ti đến L.A. thăm Đông Bích. Đến. Nhìn nhau rồi về. Hay là Anh T. ơi... hãy đừng làm thân mật ruột rà với chị Đông Bích. Hay là em Ti cũng... hãy đừng làm yêu dấu của anh T. Michela ơi, Michela vẫn là Michela biết yêu Đông Bích như

yêu người tình nhỏ. Em bỗng phân vân. Tại bạn nói giữa tình yêu và tình bạn thì tình yêu đứng hàng thứ nhất, em phải trong hai chọn một. Nhưng làm thế nào để biết giữa hai bên có sự chênh lệch khi em kịp nhận ra, trái tim em yếu đuối. Tình nào cũng là tình rất cao quý thâm sâu và gần như cần thiết.

Về. Có biết làm chi đâu ngoài những giọt nước mắt đã thấm thì vào một nơi chốn vô cùng lặng câm. Tự ái, em có tự ái đã từng làm lở núi lở non thì tại sao nước mắt, đã chọt lạ lùng quá đời. Bằng cách tưởng tượng hình ảnh anh T. đi nói chuyện với cùng một lúc hai người con gái khác. Sao em có thể đứng đưng, lạnh lùng như khối băng, mà đầu đã chuẩn bị trước rằng ngày ấy sẽ tới, để nghe cô nhỏ đến báo tin vui của chị Đông Bích, thì cảm tưởng như em đã đạp giữa muôn trùng triền sóng, lao đao suýt ngã, hơi thở héo hắt cứ như ngưng đi nhịp đập cho máu thôi nhỏ nhỏ từ những ngón tâm thất. Từ đó, em như một người ở bên ngoài đời sống, núp trong bóng tối, thấy người khác vui rồi cũng bắt vui lây.

*đời thì quên ta
người thì quên ta
ta ngoài đời ta
hồn ta bay xa xa xa*

Từ đó, đã nguyện thề. Chỉ trừ khi nào chị Đông Bích rất quý chui xuống đất hay bay lên trời thì em Ti bất lực mới không tìm thấy. Nhưng ời nước mắt hãy cứ rơi đi nhẹ từng giọt vẫn giọt dài tí tách, và này hơi tiếng cười như thủy tinh của Ti, cuối cùng rồi tiếng cười cũng bỏ Ti mà đi về một vùng trời lạ xa biệt mù mắt tâm nhau nữa đấy.

NGUYỄN MÂY THU

trong hành lý lên rừng, xuống biển nghỉ mát hè 1973 của
bất cứ ai, có thể quên nhiều thứ, trừ hai cuốn sách :

☆ *THƯ TÌNH TRÊN CÁT*

☆ *HẠ OI*

DUYÊN ANH VIẾT CHO MÙA HẠ TÌNH YÊU 73
SẮP PHÁT HÀNH

NHU LOÀI CHIM BIỂN

nguyên lê anh vũ

Cơm chiều xong từ lâu, buổi tối đang đi dần vào khu vườn nhỏ, nơi Hải Nhuận đang ngồi với chị Nhã Ý hóng mát chờ trăng lên. Bên gốc cây kiềng trồng hoa sứ Thái Lan, Hải Nhuận đặt chiếc ghế dựa và, đối diện đó là chị Nhã Ý ngồi dưới giàn trầu bà rủ thật nên thơ. Trăng vẫn chưa lên, Nhuận không thấy rõ mặt chị Ý dưới ánh sáng xanh xao hắt ra từ phòng khách. Gió thật mát đong đưa những nhánh trầu bà trên mái tóc bay bay của chị Ý. Hai chị em ngồi nói chuyện học hành văn võ, rồi sang bạn bè. Và bây giờ thì sắp sửa sang vườn hoa của bạn Hải Nhuận.

— Chị Ý biết không, nhà bạn Nhuận đó, con Hương Nhu có cái vườn thật tuyệt. Này nhá ! đủ các loại hoa ngoại quốc, Việt Nam, có cả các loại lan và nhất là... Nhuận chúm môi cười, ngón tay trở đặt lên đôi môi mình nói thật chậm và rõ ràng : có cả hồng nhung nữa cơ chị Ý ơi ! Trong mắt Nhuận, nhờ ánh sáng của ngọn đèn mờ nhạt nhạt, Ý thấy long lanh những vui sướng. Sao con bé yêu hồng nhung thế nhỉ, mỗi lần có nhắc đến hồng nhung là nó sáng rỡ cả mặt lên. Đã bao lần Nhuận xin ba trồng hồng nhung nhưng vườn không có đất, chỉ là khoảng sàn xi măng để những chậu kiềng của ba mà thôi. Vì vậy có lần Nhuận xin ba trồng hồng nhung trong chậu, nhưng sao ba không cho làm con bé cứ ước mơ và rầu rĩ hoài. Nhuận chồm người tới trước, lắc nhẹ tay chị :

— Chị Ý nghe em nói không ? chị đang nghĩ cái gì vậy ?

Ý lắc đầu và cười với em :

— Chẳng có gì cả, chị đang tưởng tượng đến chậu hồng nhung của Nhu đấy thôi, đừng giận chị vô lý nhé ?

— Ủ, sao ba mình không cho trồng hồng nhung há chị, chẳng lẽ ba sợ em quên học vì chậu hoa sao ? Ồ ! ba mình kỳ quá, em không thích ba tí nào về việc ấy cả !

— Này, chủ nhật sinh nhật Hương Nhu phải không? Nhu có ghé sang hồi trưa lúc em ngủ mời em dự sinh nhật đấy! Nhớ mua quà cho Nhu đấy nhé Nhận!

— Vâng, em định mua tặng nó một con mọi đen vẫn bày bán ở thương xá dạo mình đi mua vải may áo đó chị, chị thấy được không?

— Sao lại mọi đen! Em không sợ Nhu giận ư?

— Ô! Chị chả hiểu gì cả! Con mọi đen ấy có dạo Nhu khen dễ thương nên bây giờ em mới có ý định làm quà cho nó ngày sinh nhật mười sáu của nó. Gớm! ba mẹ nó cưng nó ghê đi chị! Hôm nào chị đến nhà nó chơi với em, em sẽ dẫn chị lại coi cái vườn tuyệt vời của nó.

Lại cái vườn. Ý nghĩ thầm con nhỏ này sao ham vườn thế, chắc sau này nó sẽ vui thú điền viên trước mình cả chục năm chứ ít sao. Á! Còn phải viết thư cho Tùng nữa, phải nói dối Nhận mới mong nó nhả mình đi. Ý giả vờ ngập và bảo Nhận:

— Nhận ở đây chờ trăng lên và hồng mát nhé! Chị buồn ngủ quá chị đi ngủ sớm đây.

Ý đi khuất sau tấm màn cửa rồi Nhận mới nói thầm: chị Ý viết thư cho anh Tùng chứ gì, lại giả vờ buồn ngủ. Và Nhận nghiêng đầu ngắm cái bóng nhạt của mình in dưới nền sân, chị Ý hay nói về anh Tùng ghê mà chưa bao giờ thấy anh ấy cả. Nhớ có lần chị thủ thỉ với Nhận:

— Nhận biết không, Tùng đòi lại nhà hoài mà chị ngại ba, chị không dám cho đến.

Nhận không nhớ rõ lúc ấy mình đã nói gì, nhưng chị ấy hy vọng có ngày Nhận sẽ thấy Vũ Hoàng Tùng của chị. Chợt nhớ đến sinh nhật Hương Nhu, Nhận vội chạy vào nhà quên cả ngắm trăng vì cô bé đang nghĩ đến số tiền nhỏ ba vừa cho có còn đủ để mua con búp bê mọi đen sau mấy lần bao bạn chén đậu đỗ ở trường.

Sáng hôm nay, Nhận dậy sớm hơn mọi hôm. Sau khi tập thể dục xong, ngồi uống với ba tách cà phê sữa, ra vườn chơi, Nhận xách cặp đi bộ đến trường. Hãy còn sương mờ mờ trên đường đi, Hải Nhận thông thả đi qua những ngôi nhà thật đẹp bao bọc bởi những thảm cỏ xanh non, những vườn cây xanh tốt và những khóm hoa xinh đẹp. Ngang qua căn nhà có cái cổng sơn màu hồng nhạt, và mấy chậu hồng nhưng quý bên đường đi rải sỏi trắng. Hôm nay có những ba đóa hàm tiếu, còn hai cái búp này có lẽ ngày mai sẽ nở thật to. Nhận nghĩ như vậy và đứng hẳn trước cổng sất nhìn say mê vào những đóa hồng nhưng. Trong kia, Tùng đang tập cử tạ. Bỗng thoáng thấy bóng ai trắng trắng qua khung cửa sất, Tùng đi chậm và thật nhẹ đến. Một cô bé đang say mê nhìn những đóa hồng nhưng ướt sương buổi sáng, một ý nghĩ len qua đầu Tùng, mình sẽ tặng cô bé một nụ hoa. Tùng nói to, làm Nhận giật bản mình.

— Cô bé! Muốn hái hoa hả?

Nhận lắc đầu:

— Tôi chỉ muốn xin một đóa hoa hồng thôi ông ạ!

— Được tôi sẽ tặng ngay đóa hoa hồng cô thích.

Nhận mỉm cười thật tươi đón lấy nụ huyết dụ từ tay người thanh niên dễ tính và... đẹp trai trao.

Đọc đường cô bé bỗng băng khuâng nghĩ lại sự gặp gỡ giữa mình và thanh niên lạ kia rồi sung sướng mỉm cười, áp đóa hoa hồng vào má ầu yếm. Anh ấy tốt quá! lại dịu dàng nữa, và hoa hồng tuyệt đẹp. Mà sao mình lại bạo ghê cơ? Có lẽ tại anh ấy hiền quá. À mình để ý thấy mắt anh ấy đẹp ghê, có vẻ mơ mộng và sâu thẳm làm sao. Lại thêm anh ấy cười nữa chứ, ừ nu cười mang một vẻ gì hay hay và có lẽ mình thích anh ấy hơn cả đóa hoa hồng anh ấy cho mình nữa cơ. Nhận không biết rằng kể từ lúc đó, Nhận đã bắt đầu để tâm hồn hướng về thanh niên và, Nhận cũng không biết rằng Nhận đã thương người ấy rồi. Nhận chỉ biết sao mình nhớ anh ấy quá, mình muốn gặp anh ấy mỗi buổi đi học để nhìn thấy anh cười và tặng cho mình đóa hồng nhưng. Mình chờ đợi, ừ sao mình chờ đợi hoài mà anh ấy vẫn chưa cho mình thấy nhỉ? Lũ bạn cứ ngạo Hải Nhận dạo này ngo ngằn như kẻ thất tình, Nhận đâu có thất tình phải không chị Ý? Nhận chỉ thương anh ấy thôi mà, Nhận cũng mong anh ấy thương Nhận lại. Ô! Nhận ước mơ nhiều quá, toàn là có anh ấy ở trong không à! Sáng nay lên trả bài văn vật lại ngập ngừng, cô hơi la làm Nhận buồn quá, ngày trước đâu bao giờ Nhận lại như vậy. Mỗi lúc chiều đi, đêm xuống Nhận lại nhớ anh ấy, học bài không nổi. Nhận chưa biết gì về anh ấy cả, chị Ý ạ! Nhận cũng có ý nghĩ đến một cái tên rồi Nhận gọi anh ấy bằng cái tên đó, gọi lúc đi ngang qua nhà anh ấy thật nhỏ trong miệng. Kia! mẹ lại kêu ăn cơm. Dạo này mình hay bị mẹ mắng về tội lang thang ngoài vườn, chỉ vì nghĩ thật nhiều về anh ấy đó thôi.

Nghe tiếng chị Ý nói với mẹ gì mà có àn cười. Nhận chạy nhanh vào. Chị Ý đang ủi áo dài, bảo khi nhìn thấy Nhận:

— Nhận, tối mốt mẹ với ba đi ăn cưới, hai đứa mình ở nhà nấu đồ ăn một mình nghe Nhận.

Nhận mừng, vỗ tay to:

— Á! làm bánh nghe chị Ý. Tại mình sẽ ăn một bữa thịnh soạn hơn cả bàn tiệc đãi ba mẹ luôn nghe chị Ý!

— Thôi đi cô, bữa cơm thịnh soạn có rau muống luộc, cải xào nước mắm và canh rau lang hả?

Nhận xụ mặt, chị Ý chọc quê Nhận quá chừng. Nhận chạy vào phòng học nốt bài Vật lý mai trả bài cho cô, dạo này Nhận lười học ghê cơ!

Đang học bài, chị Ý vào phòng ngoắc Nhận lại nói nhỏ:

— Nhận ơi! tối mốt ba đi vắng, chị hẹn Tùng tới nhà chơi đó. Há! bữa đó mình đi làm bánh Cake với nước dậu để đãi Tùng, Nhận chịu không?

— Chịu gấp, em phải xem anh hai của em có đẹp trai không chứ, phải không chị hai?

Nhận cười to, chạy ra khỏi phòng tránh cái cốc của chị Ý.

Nhận lẳng xăng sửa lại cái bình hoa đặt giữa bàn có bảy đóa hồng nhưng Nhận mới mua hồi sáng lên ba và cả chị Ý nữa, Nhận dành sự ngạc nhiên cho cả hai người. Cái bánh Cake to và ngon lành nằm chễm chệ trên đĩa sứ

trắng, những trái dâu tươi đỏ mọng ướp đường để lát nữa pha nước uống. Cơm chiều ăn thật nhanh; nhất là chị Ý hối thúc và nóng ruột. Ba mẹ đi bảy giờ, bảy giờ bảy rưỡi, còn nữa tiếng nữa. Chị Ý đang bận chải tóc cho suông và chọn chiếc áo thật nhã cho vừa ý anh Tùng. Gớm, sao chị ấy bày đặt ghê, như Nhận thì uống nước lạnh mặc đồ bộ cho xong.

Ồ! chuông cửa reo. Nhận ra mở cửa dùm chị đi, chị ra liền bảy giờ. Tiếng chị Ý vọng ra trong phòng Nhận tất tả chạy ra mở cửa. Cô bé sửa soạn nụ cười thật tươi để chào đón. Nhưng nụ cười đang tươi của Nhận bỗng méo mó, đầu óc như quay cuồng, suýt nữa Nhận kêu to. Trời ơi! Tùng là anh ấy, anh ấy của Nhận. Nhận đứng sững sờ nhìn Tùng đang cười, nụ cười thân quen và yêu mến, bây giờ đâu còn của riêng Nhận nữa. Tùng nắm nhẹ tay Nhận lắc lắc:

— Sao cô bé sững sờ thế kia, nhận ra tôi không? Người cho cô bé hoa hồng đó, sao mau quên quá vậy?

Nhận gật đầu như máy và môi lắp bắp gọi:

— Anh Tùng đến chị Ý ời!

Ồi Nhận khóc bây giờ quá, ngay bây giờ bởi trong lòng Nhận vỡ ra những đóa sầu đau. Tùng cười to, vỗ vai Nhận:

— Có ai ngờ cô bé lại là em của Ý đâu. Hôm nào đến nhà anh cho hoa hồng nữa nhé.

Giá lúc khác Nhận sẽ reo lên nhưng bây giờ Nhận chẳng thích gì hết, Nhận chỉ muốn bỏ chạy vô phòng ôm lấy đầu và nằm khóc một mình thôi. Nhận không thích gì cả anh Tùng ời? Ngoài việc anh là của Nhận. Tùng dắt Nhận vào nhà, Ý đứng trước cửa cười tươi, màu hồng nhạt của chiếc áo hiệu lộ được sự sung sướng của Ý hôm nay. Nhận nhìn áo chị, môi chị cười mà chua xót thật nhiều. Ngày mai vẫn đi học, bài hôm nay em không học nổi, tự dưng em muốn ra vườn ngồi một mình chị Ý ạ! Giá bây giờ em được lang thang trên con đường vắng, giá em có thể thiếp đi. Lúc này Nhận nghĩ mình có thể khóc to lên và khóc rất lâu bởi lòng Nhận quá đau xót nhưng bây giờ Nhận ngồi sững đó không có nổi một giọt nước mắt nào ứa ra ở đôi mắt. Có lẽ ba mẹ sắp về vì Nhận nghe có tiếng cồng sắt đồng lại sau khi chị Ý tiễn anh Tùng về. Nhận leo lên giường nằm, Nhận muốn suy nghĩ suốt đêm nay vì Nhận đã mất anh rồi Tùng ời.

Từ sau Tùng đến nhà lần đầu tiên. Ý vui mừng nghĩ rằng mình sẽ không còn dấu chuyện này nữa, mình có thể để Tùng đến nhà. Quái lạ là cái con Nhận, bỗng nhiên đỡ chứng cứ như là thất tình. Người nó lúc nào cũng như ở trên mây, mắt nhìn ở đâu đâu, mặt buồn rười rượi, con bé biếng cười và hay bàng khuâng ngồi một mình ngoài vườn ban đêm. Mẹ vừa dặn mình rằng khuyên Nhận học chăm lên, nó sụt nhiều quá! Kỳ lạ là mỗi lần thấy hoa hồng nhưng nó lại sững sờ. Con bé lạ quá, Ý nhủ thầm như vậy chứ nào hay Ý đã cướp mất những ngày yêu đời của Nhận.

NGUYỄN LÊ ANH VŨ

bùi bá bồng

CÓ MÙI
TÓC MỚI

Một sớm nào trên đường lá reo vui
Em qua mùi tóc mới đậm hương
Hồn anh cũng vừa thênh thang rộng mở

Nắng đầu ngày như môi má mặt ong
Có con đường đưa về lớp học
Sớm mai hồng em bước như chim
Trang giấy trắng thơm mùi bút mực
Lòng anh đảo lộn cũng nằm im

Anh đi rồi không còn thấy đờc
Mỗi ngày thêm một chút xa xôi
Em mỗi ngày cũng thêm nhiều
mộng ước

Anh với đời mộng bóng nhỏ nhoi
Có mùa đông mưa rơi tạm biệt
Bên thềm mưa rớt hạt khăn tay
Anh còn nhớ lúc nào xa xót
Bây giờ chắc hẳn đã vui đầy

Em đã thêm mấy mùa tóc biếc
Trong tìm hồng mấy buổi hừng đông
Em làm gì sau ngày tan học
Đường về nhà ai bước theo chân

Chắc những buổi không buồn như
thuở trước
(Anh ngày xưa đại dột vô cùng
Không hiểu được mà làm như ta
biết)
Nay yêu em, anh đã mất tri khôn

Anh nhớ vô cùng hôm nào bài hát
Cùng mưa đầu mùa rớt vội bên hiên
Lời em ngọt như đường như mật
Nhưng bài ca cũng rất vô tình

Em còn ngủ dưới vườn xanh lá nắng
Dáng thơ ngây như chim sẻ trên cành
Thơm mùi cỏ hay là mùi tóc mới
Anh nghe mà thoảng chút ngậm
ngùi

Bóng mây bạc bóng đời lặng lẽ
Anh quanh năm sống với buồn phiền
Nhưng không quên cái ngày tuổi trẻ
Mơ màng im ngủ cạnh trái tim

Vuông cửa lớp mở ra trời xanh ngắt
Có hôm nào em thấy được xa xôi
Theo chút khói bay giữa lòng mắt
biếc
Quanh lòng anh phiền muộn không
ngươi

Và mùa thu hay mùa hè nắng hạ
Em đi về thay mấy lượt áo màu
Anh vẫn thương một màu trắng cũ
Buổi hôm nào gió rớt bên cầu

Hôm nay anh nghe mùi hương phấn
Một ngày có lẽ rất quanh hiu
Bên áo cơm rách nhàu đời sống
Anh vẫn còn nhiều phút xuyên xao
BÙI BÁ BỒNG

TÓC MÂY TRỜI • MIÊN DI

NGƯỜI TA NÓI VỚI ANH LÀ NGƯỜI TA GHÉT ANH rồi đó nghe! Anh cứ giả bộ cười cợt hỏi «cô bé làm sao vậy? » Anh bị giận mà không hề biết, anh «quê» quá vậy? Coi chừng người ta sẽ bỏ về, để anh một mình với trời mây của anh, anh ở lại bắt chước ai đó mà than thở «hôm nay trời đi vắng» đi!

Người ta giận anh thật, anh không tin sao? Nhưng điều bộ khật khùng của anh làm người ta buồn cười quá phải cần khẩn, làm duyên để đừng bật lên tiếng cười. Anh rủ người ta ra đi, người ta ra, anh lại ngắm trời mây quên người ta, khi người ta giận, anh giả bộ ngờ ngác cho người ta quên giận. Anh khốn ghê nơi! Nhưng người ta đâu có ngu.

Đáng lẽ thì người ta bỏ về lâu rồi, người ta ở lại vì người ta «tội nghiệp» anh đó. Ngày mai anh đi rồi mà! Anh bảo «ngày mai chắc buồn nhỉ?» giọng anh ngậm ngùi muốn khóc. Không biết đâu! Ngày mai anh đi ở lại có riêng người ta, người ta sẽ chết vì buồn. Hôm nào mẹ bảo «cả hai đứa không dám xa nhau», người ta bĩu môi «ai mà thêm?» dù người ta biết xa anh chắc chắn người ta sẽ khóc đến sưng mắt.

Anh ơi! tiếp theo ngày mai là tám mươi ngày xa cách. Tám mươi ngày cỏ cây ngừng lại không thở. Người ta cũng muốn có phù thủy nào nguyện cho chết tám mươi ngày để khỏi quất quay vì nhớ anh, ở khắp nơi.

Anh ác lắm nhé! anh làm như không biết người ta đang muốn khóc. Còn cứ khuyên người ta rán học chăm «về sẽ cho cô bé quà». Người ta không nói chuyện anh đi đâu. Buồn thì mở!

Bây giờ ngọn đời im lặng quá, anh còn cười hoài về khuôn mặt bí xị hồi nãy của người ta. Kệ người ta chứ bộ, anh là con trai anh đâu biết người ta quay đi, chớp chớp mắt, môi trề xuống người ta giận nhưng có dễ thương, người ta còn khóc nữa nếu anh nhắc hoài đến ngày mai.

Anh biết người ta từ lâu, anh giả bộ cười để người ta đừng buồn nhưng người ta sắp khóc rồi đây, nước mắt vô duyên chi lạ. Ghét! Cỏ cây giống nhau làm sao ở chỗ biết chia sẻ với người ta một ít nỗi buồn, không nỉ non ca hát.

Bộ anh không sợ người ta bị ngọn gió lạ nào cuốn, trong nhiều ngọn gió chiều nào cũng muốn thay anh đón người ta về. Anh thấy người ta chỉ có mình anh, anh khuyên người ta chăm học. Anh đâu biết người ta sẽ chẳng học được, sách vở chỉ khơi niềm nhớ.

Anh ơi! có bữa người ta chợt nhớ thương anh vô cùng, gặp hôm trời mưa anh lặn lội đến nhà người ta, làm mẹ cứ cười «hai đứa con nít», làm người ta đỏ mặt mắc cỡ, anh còn cứ cười «cô bé lớn với ai». Người ta lớn rồi chứ bộ, anh tưởng người ta còn nhỏ lắm.

Anh ơi! giờ ra về người ta lại buồn rồi. Anh phải nhớ viết thư cho người ta một tuần một lá, dù người ta có làm biếng gửi thư, không được quên người ta, phải... Người ta còn nhiều điều để dặn, nước mắt làm người ta nghẹn lời, người ta bắt đầu nỗi buồn dài hạn rồi đấy. Anh ạ!!

MIÊN DI

ĐÓA HOA NHỎ CHO BẠN • THƯ THƯ tặng

— *Lúc đẹp nhất của tình yêu chính là khi người ta leo lên cầu thang.*

CLÉMENCEAU

— *Yêu tức là ký kết với đau khổ.*

COTTIN

— *Không nghĩ đến một người là một chuyện. Quên người ta là một chuyện khác.*

WERMER KRANS

— *Người ta không bao giờ biết tại sao người ta phải lòng kẻ khác, chính vì thế mà người ta nhận ra rằng người ta yêu.*

FRANCIS DE CROISSET

HÈ YÊU

DUY NGUYỄN

Ban đêm em hay ra ngồi ở khoảng sân trước nhà. Lúc mà mọi người đã ngồi yên ở một góc nào đó và lũ em thì ngủ say như chết! Đêm lúc đó thật tĩnh, em có cảm tưởng như nghe cả tiếng lá lay động, tiếng nhựa chảy rào rạt trong thân. Đêm thắm như một bát mực tàu. Những vì sao dát trên nền cao nom như cái mặt bàn gỗ mun bảm đầy sơn trắng sơn cửa của anh Huy đánh vãi. Sao ạ, đêm nay sao về nhiều quá. Nhìn chăm chú một hồi em hoa cả mắt tưởng chừng bầu trời sáng rõ như ban ngày. Em nghe cả hương ngọc lan dịu dịu nụ hoa mà Ng. bảo giống như ngón áp út của em.

Sáng em mới nhận được thư Ng. Dễ ghét, khi nào cũng Hè làm ông phát thư trêu em hoài à. Tên gì kỳ dzậy? Giống như tiếng cười. Cô Hè ơi ơi, có thư đây này. Tên người ta rõ ràng là mùa thứ hai trong thời tiết mà dám «diễn nôm» tầm bậy.

« Gợi em là Hè nghe ! »

« Không chịu, tên gì kỳ cục... »

« Không chịu cũng chịu, nhỏ. »

« Độc tài ! »

Thì cũng như em vẫn gọi là Ng. vậy thôi. Anh tức quá bảo em con gái gì mà lười quá, có mấy chữ mà cũng không dám viết ra. Cho đáng kiếp, ai bảo cứ gán cho em cái tên quái gở đó. Viết thư cho Ng. em vẫn viết thế. Lúc đầu em chỉ viết có chữ N, anh chàng bèn vẫn diễn nôm là «anh». Em vội thêm vào sau một chữ g, thành ra cái tên cụt ngủn như mắc nghẹn. Hai đứa hành hạ nhau hoài, cũng như em đọc thư cứ «Hè ơi, Hè à» cứ tưởng như đọc thư ai đâu không phải gửi cho em. Ng. vẫn thế. Và hai đứa cứ chơi trò nguy trang hoài hoài. Có lần em ức muốn phát khóc vì cái tiếng cười của anh Huy cứ như là hai tiếng tên em đọc liền nhau, chẳng biết anh Huy có biết cái tên Ng. gọi không mà cứ nhe răng cười trêu em mỗi khi thấy em lơ đãng trên bàn học. Em dỗi định ngưng viết luôn cho đáng đời. Đêm về em lại mơ thấy hai đứa đứng hai bên bờ vực sâu như hẻm Colorado mà hai bên vách mọc đầy những bông hoa đỏ. Ng. đứng hát bi bô và tìm lối sang bên

bờ em đứng. Em đưa bàn tay cho Ng. nắm nhưng không tới. Hai đứa đi hoài dọc bờ vực nhưng hai bàn tay vẫn chưa nắm nhau. Đi qua hết những bờ vách hoa đỏ đến vách mọc đầy xương rồng. Càng lúc càng cách xa trong lúc vực lớn như một miệng giếng khổng lồ sâu hun hút. Và Ng. ơi, em khóc em gọi nhưng chẳng có tiếng vọng lại.

Giấc mơ làm em cuống quýt. Em muốn nhờ chị Liên «đoán điềm giải mộng» nhưng không dám kể lại giấc mơ. Chao ơi, em nhớ chắc không có điềm gở nào đâu Ng. nhỉ? Nhớ viết thư cho em với nghe. Nhé Ng.

Buổi tối hay có nhạc êm dịu ở cái đài gì đó em cũng chẳng rõ. Có đêm ngồi nghe mãi đến khuya. Nhạc êm như là tiếng sóng vỗ về hay tiếng suối rạt rào thời thơ ấu mà Ng. kể cho em nghe đó. Ng. này, đôi lần em có cảm tưởng ngồi thuyền với anh trên sông Bé vào mùa nước mát trong xanh biêng biếc. Có khúc làm em nổi gai ốc lạnh run muốn khóc đấy ạ. Nhất là tiếng violon nghe rền rĩ buồn ghê quá đi. Tiếng đó khiến cho em buồn rữ người và cô đơn quá chừng chừng như những móc đơn, móc kép nhảy ra bầu lấy tìm em. Ng. ơi, em nhớ khúc «Sound of Silence» mà hôm nào hai đứa cùng nghe. Chị Liên kéo violon khá rồi, khi nào rảnh em nhờ chị dạy cho em. Anh Huy phản đối kịch liệt. Anh bảo con gái đừng kéo cái cò cừ đó trông phản nghệ thuật quá. Còn Ng. anh có đồng ý với quan niệm anh Huy không? Khi nào em đàn đó, anh đừng có nhìn chăm chăm em, nghe.

Mấy ngày Tết qua mau ghê mà cũng buồn ghê. Mẹ không cho đi chơi đâu xa. Nằm nhà xem Tivi với lại đọc sách. Súng đã ngưng nổ rồi đó, anh có mừng không. Em nhớ đoạn thơ Phạm Cao Hoàng mà Ng. chép cho em mấy ngày trước hôm đó.

Em yêu dấu, mộng có khi là thực

Đợi lâu rồi, cũng có lúc, phải không em?

Bóng hòa bình dần gần hay xa lắc

Cũng tin rằng sắp có, nhé em.

Và hôm nay thì đã sắp có rồi đó anh. Nhớ hôm thứ tư nghe loan tin em mừng vô kể. Phải chi có Ng. chắc em đã bắt đưa em đi một vòng thành phố ghé ăn bát thạch mát lạnh. Gia đình ai cũng mừng nhưng sau đó mẹ lo lo nên bắt tụi em cấm cung ở nhà. Em nhớ lời hứa hôm Ng. đưa em xem quyển vở Luận văn năm lớp Nhất của anh. Anh bảo sẽ đưa em về quê nhìn con suối nhỏ xiú, đi dưới hàng cao su lá non chi chít như một cái tàn mộng mênh mông mát mắt. Ăn mía ở dọc bờ sông Bé, xuống đá hàn giữa sông mà ngày xưa anh đi tắm và ngỡ mình là một chúa tể rừng xanh. Ng. ơi, chỉ tưởng tượng thôi mà em đã ứa nước mắt. Nhớ đừng cuội với em nghe. Hòa bình là một điều có thực mà.

«Xòe tay ra anh.»

«Cái gì?»

«Hay lắm. Bí mật»

«Một viên xí muội?»

«Không phải»

«Thế cái gì?»

«Anh xòe tay ra. Nhắm mắt lại.»

«À. Ngọc lan.»

«Nó mới ra hoa đó anh. Nụ đầu tiên đó. Cái cây nhỏ xíu mới trồng bên cửa sổ phòng em.»

Ng. nhìn em mỉm cười có gì thích thú.

«Bé như ngón tay em.»

«Ngón út hở anh?»

«Không. Ngón áp út. Ngón út bé quá. Chắc em hay nhắm ngón tay hở?»

«Đâu có, anh.»

«Ngón út bé xíu để nhắm như chuột ấy mà.»

«Thế ngón áp út để làm gì anh?»

«Đề đeo nhẫn.»

Và Ng. bứt một sợi tóc anh se thành chiếc vòng nhỏ đeo vào nu ngọc lan.

Lúc này thì cây ngọc lan ra hoa nhiều lắm. Anh Huy vẫn giọng khôi hài hoa gì thơm điếc cả mũi. Mấy đóa em hay hái xuống bán hàng xào xào nấu nấu gì đó, em cau cứ cốc đầu tụi nó hoài. Con Hạc mở mắt to như hai ngón đèn xe hơi nhìn em. Chỉ là lúc trước mấy chị em cùng xúm xít nhau chơi bán hàng. Tại Ng. đó, rủ rê em chơi trò nắm tay và trò viết thư làm em quang mắt nôi chảo bằng nhựa be bé.

Hôm đám hỏi chị Liên mẹ đã đề cao cảnh giác em. Hình như mẹ không chú ý đến khi đám hỏi chị Liên mẹ mới biết lũ con không nhỏ nhít gì đâu. Mẹ nói bằng giọng nửa đùa nửa thật làm em khiếp quá. Còn cô này, lật bặt đến ngày cô trèo lên xe hoa không hay! Em cười rú lên. Mẹ ơi, xe hoa mà mẹ bảo trèo lên nghe khủng khiếp quá. Con chắc chỉ trèo lên xe đưa rước của nhà trường thôi. Mẹ nghiêm mặt. Lớn rồi đấy. Khéo mà ăn nói.

Câu chuyện làm em nhớ bộ mặt buồn buồn của Ng. bảo: Hè này, có ngày tôi hát bài. «Tôi đưa em sang sông» với em quá đi mất. Nhìn mặt anh buồn — giả vờ — em cười quá. Hừ, chỉ nói nhảm. Có hát là em hát đấy chứ. Anh hát. Em hát. Anh hát...

Ng. ơi, cây na anh lễ mẽ mang đến hôm tháng sáu có trái rồi đó. Em chằm bằm nó ra được mấy trái bé xíu. Thế mà đến nay chỉ còn mỗi một trái, mấy trái kia thối đen sì nằm còng queo trên cành thấy phát ghét. Sao Ng. không về tết này hở? Làm em buồn quá đôi lời mấy cái thư ra đọc hoài à. Thôi để khi nào yên thật sự Ng. về lâu nghe. Nhắc đến cây lá làm em nhớ chuyện nhỏ Trinh. Con Trúc mượn tập Trinh khám phá mấy dòng con nhỏ viết ở cuối vở. «Anh ơi, đêm qua em mơ thấy em sa lầy giữa một rừng lá. Lá đầy xung quanh em, lá non lá già lá xanh lá vàng đủ cả. Em không thể ngoi lên gọi trong khi anh lằm lũi xa dần...» Bọn chúng đọc và cười vỡ chợ. Eo ói, giấc mơ chi mà khiếp quá! Con Cúc còn phụ đề: «Trích

một đoạn trong Nhật ký của Trinh, sắp xuất bản». Em lo quá Ng. à. Em vẫn hay cất thư trong bia bao vở. Tụi nó mà khám phá chắc em có nước nghề học luôn. Chỉ việc tụi nó gọi em là Hè cũng đủ chết em rồi. Em chỉ cho đọc quyền mỗi mình Ng. gọi thôi.

Đêm khuya quá rồi, em sửa soạn vào ngủ đây. Cái radio cũ dở chứng kêu rè rè như bị hen làm bực cả mình.

Không biết ở nơi Ng. sống có thấy bầu trời như em thấy không? Ngồi trước nhà ngay tầm mắt em có ba vì sao xếp thẳng hàng. Bên phải một vì sao sáng nhất trên nền trời. Bên trái một chòm sao chỉ chút thật nhiều. Chòm sao ba cái thẳng hàng như có sự xếp đặt làm em lo sợ gì đâu. Nơi Ng. ở anh có thấy những vì sao như em không, cũng như em thấy những đám mây hình dáng dị thường, những chân trời hoàng hôn tím rợn. Ng. có thấy? Em với Ng. không thờ cùng một thời tiết một khí hậu thế còn bầu trời, trăng và sao có cùng như nhau?

Nhớ viết cho em biết điều trên với nghe.

Ng. à, đừng có bảo khi về đây nhìn mái ngói nhà em và hát ngâm ngùi «đôi khi nắng qua mái hiên làm tôi nhớ, đã khi bóng nghe bước chân về đâu đó» của em nữa à nghe. Không thì em giận à. Mà Ng. ơi, nhìn hoài những vì sao và bầu trời đen kịt bao la em sờ sợ làm sao. Em nhỏ bé quá. Nhỏ như ngọc lan bé bằng ngón áp út đeo nhẫn của em vậy.

Em long trọng nhắc lại, đừng có gọi em là Hè nữa à. Nếu nghe lời em cứ gọi là Ng. hoài cho xem. Gọi em là H. đi. Mai mốt đọc thư còn cái giọng «Hè yêu» là em cúp thư cho rán chịu. Nhớ à.

DUY NGUYỄN

NGUYỆT THÁNH

lê vịnh ngọc

chừng độ chim rừng thương tiếc tỏ
theo trăng về một sớm heo may
có gió lừng hương sắc đầu đây
nàng áo rủ lung linh bờ nguyệt bạch
nàng dừng rét cơ hồ như trăng lạnh
khăn quàng hồng sương rủ bóng
lung linh
nghe tiếc nhớ âm thầm như tiếng
vọng
dọng trong hồn một chút nhớ mong
manh

nàng duỗi thẳng tay dài thương tiếc
đó
chìm ngàn ngơ trên cánh gió dừng
nhìn
nghe run nhẹ đôi bờ tim bé nhỏ
hồn chim vừa như ngợp khói hồ ly
trong vườn trăng một mình nàng
thơ thần
quyện khói sương lòng lộng bóng
nguyệt tà
đường dăm lối ngủ quên cùng cây lá
bước nàng về gà loảng tiếng xa
LÊ VĨNH NGỌC

lục bát

anh về ngồi với mình anh
chợt nghe khiếp hãi ngày xanh đang
mai đây năm tháng mỗi mòn
lần trong anh những vết hờn buồn

TẦN HOA

thay một lần về phố

mai em về ta gọi lời thăm phố
thăm con đường Cường Để ngày xưa
thăm người quen cùng thăm kẻ lạ
thăm chùa Cầu chiều ghé tránh mưa

mai em về nhớ qua cửa Đại
nhớ đi thăm Vĩnh Điện đôi lần
để còn nhớ xưa ngày thơ dại
ta một thời bỏ học đi rong

em về ta thấy mình hồi tiếc
tại sao không một chuyến đi cùng
thối thì dẫu đường xa cách biệt
ta gọi lời thăm hỏi dòng sông

dòng sông ta vẫn nhớ vô cùng
thuở nào người cũ bỏ sang ngang
thơ ta viết mãi bên này phố
chữ nghĩa nào thay một đời thuyền

HÀ HUYỀN HOA

cho nhỏ học nữ trung học

tặng Hải Yến Linh Thy
nhìn nhau ngượng nón qua đường
áo thơ chân bước vọng buồn ngó theo
ưu tư đứng suốt buổi chiều
nghe thương nhớ đã ít nhiều lòng tôi
em về chắc cũng quên thói
bông dưng chớm nở đôi lời thiết tha
em về như bướm quên hoa
để hồn tôi chết trên tà áo bay

áo tím

áo em tím mực ngàn sim
cuối ngày chớm lạnh mây chìm cầu
em đi bụi vương hồn ta
gửi nhau thương nhớ nghe tha thiết

sớm mai hồng

sớm mai mở cửa ra vườn
thấy hoa vàng chớm thu vương áo
người

nhớ nhau gửi mộng lưng trời
lòng nghe chùng nở bao lời thiết tha
em về cuối ngõ mây xa
ưu tư để lại quê nhà gió bay

TRẦN VĂN NGHĨA

hương áo thời

đi trong vùng tuổi dại
vời linh hồn xót xa
nghe mùa xuân trở lại
tháng ngày của tuổi hoa

tháng ngày nào đã mất
hoa bướm thuở học trò
những đôi hờn chất ngất
những mảnh buồn như thơ

em môi hồng mắt biếc
bước trên đường mộng mơ
tóc vương màu tha thiết
màu cỏ dại đơn sơ

em dịu hiền áo trắng
một thời tuổi mười ba
thơm nồng hương con gái
tựa những giọt sương mai

tôi trở về tuổi dại
mùa xuân hồng ở đâu
sao nổi tóng té tái
tiếng chim hót thêm sầu

em chỉ là cọng nắng
đã mất vào thiên thu
để mình tôi khóc lặng
mộng theo lá phai màu

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

từ chối

rộng xoe đôi con mắt phụng
em nào hiểu được chi đầu
anh đừng làm thơ ca tụng
em chưa biết chuyện ưu sầu

khép nép đôi tà áo bay
anh đừng nhìn em tha thiết
nước mắt chứa luôn kẻ tay
áo vẫn trắng màu tình khiết

tóc em tóc dài tóc xanh
anh đừng vi như dòng suối
lỡ mai tóc dẫu tình anh
em làm sao hết đằm đuối

rào tìm bốn phía cửa gương
bạn bè, thầy cô tri kỷ

anh đừng nói chữ mến thương
lỡ mai ân tình chưa phỉ

anh về đi thôi đừng tiếc
em còn ngại nổi biên dẫu
lỡ mai cha tương mẹ biết
em e ấp duyên ban đầu

NGUYỄN MÂY THU

nước mắt

nắng dấy chết trên hàng cây xanh đỏ
em đi về không một tiếng chia tay
hy vọng chết trong hồn ta mở ngõ
nước mắt này như mới đứt lòng tay

TẦN HOA

hạnh phúc

buồn như khói sương nằm trong màu
mắt

khi người về sao sẽ vỡ trên tay
sầu sẽ hết, nỗi sầu xa chất ngất
cùng nguyệt cầm ai sẽ lạc hồn ai

chia trăm nhánh chẻ trăm đường
mộng ảo

khi người về con chim nhỏ đừng nhìn
tóc tím để bay ngang đường rừng cần
cỏ vu vơ, chim nhỏ ngậm làm thỉnh

áo trắng có nỗi mơ không tên gọi
khi người về hạnh phúc tỏa thênh thang
áo trắng mùa thêm một tình khúc mới
mộng như mây, tình khiết lạ cảnh lan

khi người về khói sương trong đáy mắt
biến tan đi, còn lại những ngọc ngà
ta ngậm lại những bài thơ thư nhất
tạ ơn người, đã hạnh ngộ cùng ta

bởi hạnh phúc chỉ như cảnh ảo tưởng
nở trong tim thơm ngát những phút
giờ

ta yêu người lạnh yêu cao thượng
đã dệt đời ta xanh ước mơ

ADIEU MICHELLE

PHAN
UYÊN HOÀI

TRONG MẮT
NHỚ NGƯỜI

Sáng nay chú Duy ra khỏi nhà thật sớm. Chú Duy đi đâu Thụy không biết, chỉ nghe chú nói đến trưa mới về. Sau khi khép lại cánh cổng ngoài vào, Thụy thấy căn nhà sao bỗng nhiên trở nên trống vắng chi lạ. Không còn ai cả ngoài Thụy ở nhà bây giờ, với buổi sáng nắng vừa lên hong ấm những hạt sương sớm còn đọng trên những cành lá rạt rào, xanh thắm.

Gần một tuần nay, thị trấn nhỏ bé, muộn phiền này đã cho Thụy tìm được một niềm vui ấm cúng khác thường, từ ngày chú Duy có mặt. Chú Duy đến như một luồng gió mơn man, xao xác buồn buồn của một mùa đông chợt về. Mùa thu buồn rầu, man mác nỗi u hoài và, lá úa vàng đã chớm thay vào đó những hàng cây xanh bát ngát của mùa đông có ngọn gió lạnh một sớm mai nào thổi đưa về. Thụy bàng hoàng, mơ màng nghe muôn nỗi nhớ thương trở về. Hình ảnh nào xa tít tắp, mắt hút trong giòng trí nhớ muộn màng của Thụy được khơi lại, gần gũi và dấu yêu như hơi thở, như niềm mơ ước của tuổi trong mắt mỗi con gái hiền hòa.

Chú Duy. Một hình ảnh đã xa xôi, nhạt nhòa của một tuổi nào đó đã qua trong đời sống Thụy. Cô bé ngày xưa bây giờ đã lớn, đã biết thế nào là nỗi buồn phiền của một tâm hồn bị cô đọng ở một thị trấn miền cao. Ước mơ của loài chim rời cũng thế như sương khói nhạt nhòa, bay bổng, mang theo nỗi u hoài của tuổi hồng một sớm chợt nghe mình thiếu vắng nỗi vui mừng riu rít chim khuyển, tội tình. Trong mắt mỗi con gái hiền hòa, Thụy cô đơn, lạc loài theo ngày tháng trải dài ven lối mộng. Những sáng bên trường, những chiều quanh quần ở nhà hay trên đồi cao thơ mộng, ở đâu Thụy cũng chỉ có thể tìm gặp độc nhất hình bóng mình, mơ màng dõi theo một chân trời xa xôi, chìm khuất trong ánh mắt ngu ngơ thật con gái. Đôi khi buồn muốn khóc, ngọt ngào.

Nhớ ngày chú Duy bắt chợt có mặt ở thành phố xa lạ này. Từ một nơi nào đó đã đưa đây chú về nơi đây, khi bóng tối và đường chiều nhạt

nhòa, khóa lấp trên những khoảng đường xôi xa mù tăm vạt nắng cuối ngày. Chú Duy thật ngỡ ngàng, đem theo một chút hơi hướm từ xa về phố lạ, vỡ òa trong ý nghĩ Thụy.

Chú Duy đến vào một chiều có những hạt mưa cuối mùa lất phất quanh thị trấn. Thụy xôn xao và xa lạ khi thấy bóng một người thanh niên tim đến, như một nơi chốn quá thân quen, hẹn hò ở một nơi nào đó với ai trong nhà. Thụy mở cổng với nụ cười sẵn có, mang về xa lạ:

— Dạ, ông tìm ai?

Người thanh niên mở đôi mắt tròn vo, xa vắng, lúc lắc đầu trông thật buồn cười nhìn Thụy:

— Thụy đây phải không? Cô bé ngày nào bây giờ lớn quá. Chắc quên tôi rồi?

Và người thanh niên cầm chiếc xách tay đi vào cổng. Nhìn quanh quất như muốn tìm kiếm một hình ảnh nào đó còn sót lại trong trí nhớ mịt mù, trải qua theo năm tháng biệt. Vẫn điệu bộ lúc ban đầu, chàng cất tiếng hỏi:

— Chị Nguyễn có nhà không có bé? Rồi như chợt thấy mình thật xa lạ với Thụy, chàng mỉm cười:

— Tôi là Duy, bà con với chị Nguyễn đây. Có lẽ đã lâu lắm rồi tôi mới có dịp lại. Ngày đó Thụy còn bé tí xiu. Chàng dơ tay ra dấu như muốn khẳng định một mức hạn, và điềm nhiên. Chắc vì thế mà Thụy đã quên tôi rồi chẳng?

Thụy bối rối, như muốn vụt biến vào trong nhà, trả lại đằng sau những gì người thanh niên muốn tìm kiếm. Ở hay, người chi mà lạ lùng, cứ gọi người ta là « cô bé, có bé » ngọt sớt.

— Dạ, có lẽ Thụy đã quên. Vì đã lâu không được nghe ai nhắc đến, hay vì một sự xa cách nào đó của thời gian cũng nên.

Người thanh niên nhìn Thụy. Nụ cười bùng vỡ thoát ra ngoài thỉnh thoảng, tan loãng. Chàng lấy xách tay lục lọi bao thuốc đã nhàu nát bình thần châm hút, dóm lửa bập bùng cháy trong bóng tối chập choạng quanh khu vườn cây trái dẫn vào nhà.

Một lần xa lạ, một lần bỗng thân quen. Người thanh niên từ xa trở về trong trí nhớ Thụy đã mất tăm ngày nào. Chú Duy đó sao. Trong bóng dáng người thanh niên ngất ngưỡng, mái tóc bồng bênh biếng chải, đôi mắt thật tròn chìm đắm trong nỗi xa vắng mênh mông. Chiếc xách tay chứa đầy sách, dăm ba thứ lặt vặt. Con người chi mà lạ lùng quá. Thật bình thần, nỗi bình thần của một người như muốn ẩn chứa đằng sau một nỗi niềm buồn thảm, chất ngất cùng với năm tháng mù sương. Thị trấn nhỏ bé, muộn phiền, quanh năm suốt tháng đã là nơi gọi nhớ những kỷ niệm rạt rào thương yêu, trùng trùng mơ ước với những hằn sâu tình cảm một lần vỡ nát, trôi xuôi. Thụy, cô bé mười bảy. Cô bé với ước mơ với vợ, buồn buồn trong thế giới mơ mộng của con gái thị trấn miền cao. Cô bé Thụy ngày xưa bây giờ đã lớn. Ngày xưa của một tuổi nào đó thơ ngây, đắm đắm trong tâm hồn nhiều thơ mộng. Thị trấn buồn và tuổi nhỏ ước mơ, cô bé đã lớn trong niềm khao khát, bay bổng của một tâm hồn mơ mộng nhảy nhót với thế giới riêng biệt cấu tạo vô hình. Thụy của tuổi mười bảy, chưa biết làm dáng cho mắt

môi thêm hồng, thêm đẹp. Với tâm hồn mơ mộng, Thụy đã đẹp với niềm mơ ước bay cao, với cảnh vật dễ gợi nhớ đâu đây niềm xa vắng, buồn mênh mông, dịu hiền. Ở tuổi mười bảy, ngọt ngào như hơi thở. Buồn một chút cho hồng thêm mơ ước. Cô bé Thụy một ngày đã biết khóc nức nở, dễ dàng như nỗi mơ mộng của tâm hồn cô bé. Một chút băng khuâng, dịu dặt đưa về như lời thơ, tiếng hát, quán quýt trong tâm hồn của tuổi mười bảy mơ mộng còn mất hút trên cao.

— Chú Duy à !

Duy đưa tay ngắt một bông hoa vàng thắm, quay lại gài lên mái tóc Thụy ?

— Gì cô bé ?

— Chú có nghe thấy tiếng chim sáo hiền hòa vọng hót đưa về không? Trên đồi cao nghe chim hót buồn ghê là.

— Cô bé lại mơ mộng rồi. Riêng chú, tiếng chim buồn không còn nghĩa là buồn, mà là một niềm tha thiết gọi về kỷ niệm xa xưa của tuổi nhỏ hồn nhiên, thơ mộng. Rồi thời gian qua đi, mất hút, trở lại những nhọc nhằn buồn tênh. Ngừng lại để châm điếu thuốc, hơi khói tỏa lan thơm lừng quanh quất. Duy cười buồn, nhìn xa vắng :

— Kỷ niệm nào cũng buồn cả. Chỉ con người là phải sống đến cùng, đến tận cuộc đời để nghe mình tiếc nuối, già nua trong cuộc sống mỗi morn. Nhưng muốn đời nó là tiếng réo gọi. Gọi người về về dựng thêm mơ ước đã chìm khuất cảnh đời.

— Nhưng còn những cái mình chưa mất, còn hy vọng tìm kiếm được trong cuộc sống mình chứ chú.

— Thì luôn luôn ước ao là như thế. Thụy à. Thụy đứng lên, vo tròn những cánh lá xanh xao trong lòng bàn tay, buông trôi theo ngọn gió cuốn hút xuống triền dốc. Nhìn Duy mắt mở lớn :

— Như ngày mai, ngày mất...

Thụy ngừng lại, đột ngột. Một cái gì nghèn nghẹn không nói nên lời. Ý nghĩ từ đâu kéo về như ngọn gió miền Nam, chở chuyên những cảm xúc rối bời. Thụy không còn là cô bé tinh anh như mọi lúc, thường khéo léo tìm thoát khỏi những trạng thái mơ hồ, ngút ngàn trong tâm hồn dễ cảm, mong manh.

Nắng đã bắt đầu lên, ửng hồng phía chân trời. Buổi sáng trời vào đông hơi gió từ phương xa đưa về sao xác lạnh. Cái lạnh của miền cao nguyên quanh năm, dịu dặt, phảng phất đâu đây niềm dễ nhớ vô cùng. Thụy kéo dài hai vạt áo lạnh cho trẻ thấp. Chiếc áo dài lụa trắng nổi bật, hiền hòa trong chiếc áo lạnh màu xanh đậm. Gió phàn phật quán quýt.

Chú Duy và Thụy sáng nay đã lên đồi thật sớm. Khi màn sương mù còn loang loáng chưa tan biến hẳn. Một niềm vui mở ra cho đầu ngày, khép chặt từ lâu nay trong gian nhà thiếu vắng bóng đàn ông. Chị Nguyễn, đã lâu lắm mới lại có dịp pha những tách cà phê cho một sáng bắt đầu. Niềm ấm cúng bao trùm quanh gian nhà miền cao nguyên gió lạnh, bên những tách cà phê lỏng lảnh, nghi ngút khói thơm. Chị Nguyễn, chú Duy và Thụy đã quây quần

quanh bàn ăn buổi sáng. Nó bình thường, nhưng gợi nhớ nhiều kỷ niệm từ xa vọng về, mà có lẽ người ta đã muốn quên lãng nếu không có điều kiện thật thân tình, ràng buộc thời gian. Chị Nguyễn, trở về với niềm vui nhắc nhở mọi người :

— Sáng nay chú Duy có định đi đâu không ?

Xoay xoay tách cà phê trong bàn tay, Duy nhìn Thụy :

— Em định lên đồi với Thụy trong buổi sáng nay chị.

— Chắc khi rời bỏ nơi đây lần này chú sẽ có nhiều hình ảnh đẹp với miền cao nguyên này. Và khi đến một nơi nào khác, chú sẽ không buồn thấy mình đã trở về một nơi.

— Em mong sẽ được như vậy.

Với tay mở cánh cửa sổ kính. Ngoài trời sương mù còn dày đặc, trải dài. Chị Nguyễn nhìn lung ra ngoài :

— Lạnh quá ! Trời vào mùa đông rồi đó chú Duy ạ. Duy cũng đã cảm thấy cái lạnh mơn man quanh mình, buồn trong sự ấm cúng của thời gian, nhưng thích hợp. Điếu thuốc đầu ngày gắn trên môi, Duy nói với chị Nguyễn :

— Chị cùng đi với chúng em cho vui nhé chị ?

Chị Nguyễn đã tỏ ý từ chối. Thụy theo chú ra khỏi nhà thật sớm, màn sương như một lớp vải mỏng, mờ đục vây quanh. Lần đầu tiên của tháng ngày mới lớn, Thụy ra đường với một người thanh niên, niềm thương yêu mơ hồ khẽ làm Thụy xúc động. Cô bé thật hồn nhiên, đôi khi mang nét vẻ buồn cười của tuổi mười bảy ngoan hiền bên cạnh một người thanh niên thân tình, gần gũi mà cũng thật vời xa.

Một chút dĩ vãng chợt hiện về trong tiềm thức xa xăm. Một đoạn đời được Thụy nhận bằng nước mắt con gái xót xa. Ngày trở về miền cao nguyên chung sống với chị Nguyễn. Sau khi người mẹ già còn lại đã khuất trong tuổi già heo hút của mình. Thụy, cô bé trở thành cô đơn như chiếc bóng. Chị Nguyễn và thị trấn nhỏ bé, muện phiền là hình ảnh đi vào trí mơ mộng của cô bé, cao vút mênh mông. Chị Nguyễn với người chồng coi như mất tích, từ mấy năm trước. Và chú Duy, một người xa lạ đã được anh chị Nguyễn quý mến, thân thiết như một người em. Tình bằng hữu, mối liên kết thật đẹp, kéo dài trong cảnh đời phiêu bạt. Lâu lâu, từ một nơi nào đó xa vời, chàng lại trở về sống với anh chị Nguyễn, với thị trấn miền cao nguyên, như muốn tìm kiếm lại một vài kỷ niệm tha thiết trong đời. Dù thật ngán ngủi.

Chú Duy, người thanh niên tâm hồn bình bồng, lãng đãng. Nay đã trở về sau một thời gian dài mất tăm, xa vắng, hình ảnh gợi về niềm mơ ước của một tuổi nào đó rất xa, trẻ thơ và thật thà. Người thanh niên trở về với một tâm hồn đầy ấp kỷ niệm, lẫn khuất đậm đà. Và Thụy bây giờ là cô bé mười bảy tuổi nhiều mơ mộng, băng khuâng.

Khoảng đường hai người đi đã rất xa, xanh thắm nản cỏ còn ướt đầm sương mai. Gió ri rào mơn man như một khúc tình tự tuyệt vời, đưa họ đi hoài, đi mãi. Dấu yêu trong nắng sớm, sương mù. Tỉnh thoảng, ngược về họ gặp một vài đôi tình nhân đi bên nhau thật ấm cúng, quán quýt trong một thế giới riêng biệt đầy yêu thương, nồng nàn. Nhưng họ biết,

niềm tâm sự của họ thì khác, không như những cặp tình nhân. Những cảnh đời, những vị trí trong cuộc sống đã đặt Duy và Thụy vào thế giới nào đó, vắng xa, như chiếc bóng mờ ảo chìm khuất trong ý nghĩ và tâm hồn. Tiếng Duy trầm trầm qua làn khói thuốc :

— Ngày xưa, Thụy biết không, vào những buổi sáng mặt trời ngủ yên không có nắng, chú thường bỏ học lên đây nằm mơ mộng, nghịch ngợm và phá phách, nhất là các cô. Thật vui với những ngày tháng dài rong chơi như vậy.

Thụy cười, đùa :

— Chắc vì vậy mà lớn lên lúc nào Chú cũng đi lang thang không ở hẳn một nơi nào, phải không chú ?

— Tại chú hay tại nơi chú đến nó không muốn chú có mặt, không biết nữa. Thụy cười, ròn tan với lối giải thích buồn cười của chú Duy.

— Chính vì vậy mà nó làm chú muốn đi xa hoài, rồi một ngày nào đó lại trở về qua đấy. Không một nơi nào ngừng hẳn, mất hẳn.

Ném tầm mắt đi thật xa vời. Hình ảnh mịt mù trong trí nhớ, những nơi chân đã đi, đã trở về, dẫm nát trong giòng hồi tưởng lẫn lộn. Chẳng xúc động. Cảnh đời luôn luôn là một môi trường thay đổi, muộn phiền. Những gì của hôm nay đây, ngày mai sẽ không còn nguyên vẹn là một hình thể đã kết tụ. Ngay cả với những gì của tâm hồn mình. Duy nhìn Thụy, cô bé thật ngoan hiền dưới ánh mắt nồng nàn, tha thiết của chàng :

— Đó chính là những kỷ niệm còn ràng buộc đời chú, buồn lắm Thụy. Suốt một đời phiêu bạt chưa biết mình có thể ngừng lại ở một nơi nào, tuổi nào. Buồn buồn trong nỗi nhớ thương của chính mình, rồi chỉ còn trong mắt mỗi một cái gì thật đậm đà, luyến tiếc. Giọng Duy trở nên trầm buồn, xa vắng. Thụy thấy Duy hút thuốc thật nhiều trong buổi sáng nay.

Chú Duy ! Thụy muốn gọi lớn tên chú trong nỗi cảm xúc của mình. Một cái gì nơi đây còn làm nên kỷ niệm, luyến tiếc trong niềm mơ ước của con người. Thị trấn nhỏ bé muộn phiền, cái heo may lạnh lùng quanh năm suốt tháng ở miền cao nguyên. Cô bé Thụy của tuổi mười bảy hiền ngoan mơ mộng một chút xao động, nhẹ nhàng trong tâm hồn cô bé, thật lạ lùng với từng ý nghĩ chấp nối bay cao. Cô bé mười bảy tuổi một ngày bỗng thấy mình khác lạ, niềm mơ ước tự nhiên trở về trong tâm hồn trong sáng, từng lời nói, từng ý nghĩ đã theo một chiều hướng nào đó, vô hình dấy động xôn xao. Người thanh niên từ một phương xa trở về, tha thiết như hơi bướm tình gần. Chàng trở về mang nỗi niềm của kẻ phiêu muộn trên vai, tâm sự là những gì nuối tiếc thật xa vời, đầy áp nhớ nhung. Thụy tự nhiên thấy mình rung động với những hình ảnh đó, cảm thương trong ý nghĩ đầu đời, khác lạ.

Tâm hồn Thụy đã đón nhận một làn gió mới từ xa xưa về, bằng khuâng và xao xuyến trong trái tim lần đầu rung động ngọt ngào. Thụy biết mình đã đổi thay. Thị trấn buồn, nhỏ bé trong tầm mơ ước, ngày ngày cô bé mang niềm vui sách vở đến trường như một sinh hoạt bình thường, giản dị, ôm ấp những niềm mơ ước còn muốn bay xa, mời gọi trong trí mơ mộng, hồn nhiên. Và chú Duy, người từ xa trở về lần đầu tiên thật gần gũi với Thụy,

tâm hồn như cảm thông nhau trong một niềm ý nghĩ nào đó, ngấm cháy ở tuổi mới lớn của cô bé Thụy nhiều mơ mộng, bằng khuâng.

Một cái gì thật ngọt ngào đang tan loãng trong tâm hồn Thụy. Hạnh phúc hay niềm mơ. Ngày tháng trải dài, cô đọng ở một thị trấn cao nguyên lạnh lùng. Thụy đã mang nhiều cô đơn của tuổi mộng ngút ngàn, buồn buồn trong thế giới con gái, niềm mơ tưởng xôn xao, đầu ngày. Thụy không biết mình đã nghĩ gì ở đây, với người thanh niên bên cạnh thật nồng nàn, ấm cúng. Một niềm thương đã bao trùm, quán quýt ở tuổi đời mới lớn hôm qua hôm nay và miên man trong tận cùng năm tháng như khói sương nhạt nhòa. Thật bằng khuâng, thật ngu ngơ khi Thụy biết phải tự tìm ở tâm hồn mình những cảm xúc bay bổng, xôn xao trong ý nghĩ dạt dào, xanh ngắt yêu thương. Và Duy, hình ảnh bẽ bàng gọi về niềm xa vắng quanh quất nhớ thương. Người thanh niên đã đi vào tâm hồn Thụy thật ngọt ngào xao xuyến của tuổi mười bảy, một ngày bỗng thấy mình cuống quýt và xa lạ.

Hạnh phúc hay niềm mơ. Thụy yếu đuối lắm trong niềm mơ ước của mình, chưa một lần nước mắt làm mặn môi con gái như hôm nay. Mười bảy tuổi, tâm hồn khép kín mùa hương trong sáng, hồn nhiên và thật thà, Thụy bằng khuâng. Tình yêu thật nhẹ nhàng khuấy động tâm hồn cô bé.

Thụy đã yêu người. Có cái gì cất nghĩa được tình cảm và lý lẽ của tâm hồn. Người ở đây, âm thầm nhưng nồng cháy ấm áp trong tâm hồn cô bé, hong ấm những hạt nước mắt đã một lần rơi rớt, long lanh. Oí tình yêu, trái chín ngọt ngào thơm ngát linh hồn mơ ước, dạt dào như giòng suối mát trong sáng, tha thiết nhớ nhung. Thụy bối rối, vu vơ, và Duy vẫn điềm nhiên đốt cháy những điều thuốc, bình yên đối mặt xa vời. Chàng ngồi đó bên cạnh Thụy ngay đây. Đáng dấp bình thần dị thường, chàng có nghĩ gì đến cô bé đang xúc động với những tình cảm lạ lùng, đã bắt đầu giao động hay không? Thụy thương làm sao hình ảnh đó, bình thường, nhưng đậm đà trong trí nhớ khôn nguôi.

Gió sao xáo, rì rào qua các giàn kẻ lá thấp xôn xao. Trên những đỉnh cây cao, tỏa rộng, tiếng chim vọng về riu rít nghe thương nhớ muôn trùng thật đẹp trong buổi sáng sớm sương còn ướt đầm, long lanh trên những thảm cỏ xanh mướt trùng trùng. Tiếng Duy nhỏ nhẹ, xúc động bên tai Thụy :

— Mai chú rời thị trấn này, Thụy ạ.

Như một nỗi bất ngờ, hoang mang. Thụy hỏi lại ngu ngơ :

— Sao, mai chú lại đi hả chú ?

— Phải, mai chú sẽ rời nơi đây. Cô bé ở lại và vui nhiều đấy nhé. Con gái buồn sẽ mất đẹp nhiều lắm.

Thụy cúi đầu, vò nát những cọng cỏ trong lòng tay che dấu sự xúc động. Một cái gì buồn buồn từ xa đưa về. Một chút xót xa, hụt hẫng, bay bổng trong ý nghĩ dạt dào yêu dấu niềm mơ tưởng mong manh. Tiếng nói nhạt nhòa, xa vắng :

— Chú không thể ở lại đây được nữa sao ?

— Mỗi hoàn cảnh, mỗi người rồi cũng phải trở về vị trí của mình.

(xem tiếp trang 37)

MỘT CHÚT MƯA THƠM

truyện dài MƯỜNG MÁN

— Biết chị lừa rồi, ai thèm. Nếu anh Sơn có gửi mận chắc chị đã cho tụi nó tiêu điều cực lạc cả rồi, sức mấy chị kêu em.

— Phải mà. Tau ham ăn nổi tiếng nhất nhà. Mỗi ngày...

Tôi cướp lời:

— Ê, không được nhắc chuyện xưa tích cũ. Nói chuyện mới toanh đi nghe hay hơn.

— Chuyện mấy kí mận anh Sơn gửi há?

Chị Hải Cát là chúa ưa làm bộ bí mật. Tôi chẳng thèm sốt ruột, nói móc chị vài câu coi bộ đỡ ức hơn:

— Mận là chuyện không có thật, nhưng em biết có một chuyện thật chị cố giấu.

— Chuyện chi? Phỉa ầu là tao vắn cổ mi in cổ gà.

— Chuyện anh chàng gà diên đi qua đi lại đi xéo đi xiên, chùi hết bụi con đường trước công nhà mình.

— Đi làm chi rứa?

Tôi cố nuốt tiếng cười vào bụng:

— Đi nhặt lá thu rơi, gọi thăm em, em Hải Cát yêu dấu.

Chị Hải Cát trừng mắt, nạt:

— Đồ quỷ, nói tầm bậy ai quen biết chi với anh chàng gà diên nó.

— Không quen biết rằng mỗi lần anh chàng vác giày tới chùi bụi con đường ngoài cổng, chị cứ đi vô đi ra sân hoài.

Chị Hải Cát bật cười:

— Tau sợ anh chàng lên vô bắt trộm gà, phải coi chừng đó chớ.

Tôi lắc đầu:

— Không phải mò. Chắc anh mi chị có thăm ý thăm tình chi nơi rồi. Coi tề, coi tề, nghe nhắc tới là cặp mắt chị sáng rực.

Chị Hải Cát đỏ mặt:

— Nói bá láp.

— Em định bữa mô căng sợi dây nhợ ngang đường, đúng giờ anh chàng hay qua lại, cho anh chàng té lăn chiêng một bữa chơi.

— Vô duyên ỏm, đường người ta, người ta đi, mắc mớ chi đến mình.

Tôi nheo mắt:

— «Chộ» chưa. Mới đặng tí là đã binh loạn cào cào lên rồi.

Đôi mày liễu đại của chị Hải Cát hơi cau lại in một lần nhăn ngoan mục. Chị bỗng reo lên, như vừa khám phá ra điều chi thích thú lắm.

— Phải rồi, đúng là hấn chớ ai vô đây nữa.

— Ai rứa?

— Thì anh-chàng-chùi-bụi chớ ai.

Rồi chị quắc tia nhìn dọa nạt, chế giễu tôi:

— Không ngờ bữa ni mi quả tay quả chân rứa.

Tôi chưng hửng:

— Em rằng mà quả tay quả chân?

Chị Hải Cát lên mặt lớn, vượt cái nhìn chiêm ngưỡng từ đầu đến chân tôi:

— Mới có tí tuổi, bằng hạt tiêu cũng bày đặt.

Tôi cảm thấy chị nói thật chứ chẳng phải đùa, không dung tôi run giọng:

— Răng? Chị nói chuyện tau tây em không hiểu chi hết.

Chị Hải Cát vẫn chưa chịu bật mí:

— Mi ưng tau mét ba không?

Tôi sốt ruột quá chừng chừng, dậm chân xuống bậc thềm:

— Cái chi dễ sợ rứa?

Về mặt tôi lúc ấy hẳn là tội nghiệp lắm, tôi nhìn thấy vẻ tội nghiệp đó phản chiếu trong mắt chị Hải Cát. Chị trầm giọng:

— Phải anh-chàng-chùi-bụi gửi cho mi không?

Tôi ức muốn chảy nước mắt, hét to:

— Gửi chi?

Chị Hải Cát từ từ rút hai bàn tay nãy giờ thu sau lưng ra. Tôi trở mắt ngạc nhiên thấy cái thư màu trắng trong tay chị.

— Cái ni chớ cái chi nữa. Anh chị «thư đi tin lại» mấy lần rồi?

Tưởng cái gì kinh thiên động địa, chỉ có cái thư, chị Hải Cát làm tôi bở vía. Tôi thở phào nhẹ nhõm:

— Ai gửi, gửi cho ai, chị?

Chị Hải Cát lờm tôi:

— Gửi cho mi chứ cho con ma mô ở đây nữa.

— Thật hay giỡn đó, đưa em coi tí đi.

Chị vẫn đứng cách tôi ba bước, cầm cái thư đưa lên ngang tầm mắt. Tôi nhiu mày đọc: *Thân gửi: Hạnh Tiên (Hạt Tiêu)*

59, Đường Mặt Trời, Huế.

Liếc xéo bốn góc, chẳng thấy tên người gửi. Tim tôi đập rộn rã, hồi hộp ghê. Nét chữ nghiêng nghiêng màu đỏ chói ấy của ai? Tôi vừa lo sợ vừa thích thú tí tí, nghĩ có người viết thư cho mình. Tôi vô tình bỡ:

— Chắc là thư anh Sơn ở Đà Lạt hoặc của chị Oanh ở Nha Trang gửi em đó.

Chị Hải Cát bấu môi :

— Thôi đừng giả đồ nữa, chữ anh Sơn, chị Oanh bộ tau nhìn không ra à ? Tau đoán là của anh-chàng-chùi-bụi gửi mi. Phải không ?

Anh-chàng-chùi-bụi ? Lẽ nào lại thế ? Tôi còn nhỏ chút chun, bộ anh chàng viết thư định rủ đi bắt cào cào, chuồn chuồn, bướm bướm chơi à ? Không có đâu. Chị Hải Cát đã nghĩ, cho chị nghĩ chết luôn, đây không thêm thanh minh. Nghĩ vậy và bất giác tôi bật cười :

— Hình như đúng rứa. Một mình anh chàng vác giày đi chùi bụi, không sạch, chắc anh chàng định rủ em vác guốc đi mài đường với anh chàng đó.

Chị Hải Cát nheo mắt chế giễu :

— Còn bằng hạt tiêu cùng bày đặt thư từ.

Tôi vênh mặt :

— Người ta lớn rồi chứ bộ.

— Ừ, lớn hơn hạt tiêu mấy ly mét.

Ngó bộ chị Hải Cát cầm cái thư khur khur, không dễ gì đưa ngay. Nan nỉ tốn cả chục kí lô nước bọt họa may. Chị sắp đưa ra điều kiện chi đó để đòi lấy thư, đại khái tôi phải đi mượn sách vở gì đó giùm chị, hoặc tối nay phải lãnh phần rửa chén bát vân vân và vân vân. Coi tề, môi chị mấp má sắp đưa điều kiện chi đó. Thình lình tôi chạy băng xuống thêm, chụp cái thư trên tay chị Hải Cát và chạy biến vào phòng, đóng ầm cửa lại, cất tiếng cười rồ.

Chị Hải Cát không ngờ tôi thi triển công phu « cầm nã thủ » nhanh thế, đành thua. Chị đấm cửa rầm rầm :

— Đồ quý. Chặp nữa ba về tau mét ba mi có « bỏ ».

Trống ngực còn đập thình thình, tôi rón sức anh dũng « đối thoại » với chị Hải Cát qua cánh cửa đóng :

— Ê, đừng đại nói ba biết, tí nữa đọc xong em đưa chị đọc.

Tò mò là tính bẩm sinh của loài động vật có tên là « người ». Con ma tò mò trong người chị Hải Cát chắc cũng vừa cựa mình thức dậy, chị chịu ngay :

— Ừ, nhớ nghe. Đọc xong tau đọc với nghe, coi anh-chàng-chùi-bụi viết chi.

Tiếng dép chị Hải Cát xa dần và mất hút. Tôi ngồi trước bàn học, lật lui tới cái thư xa lạ trên tay, mặt phải rời mặt trái. Chiêm ngưỡng cái tên của mình được người lạ nào đó nắn nét khá trang trọng trên nền bì thư trắng tinh. Góc bên phải, con tem đỏ chói dấu nhật ấn áp đè lên hết thờ. Dấu nhật ấn của Ty bưu điện Huế, nghĩa là ai đó, ở trong thành phố này gửi, chứ chẳng đâu xa. Tôi thắc mắc nhẹ nhẹ, lẽ nào anh-chàng-chùi-bụi gửi thư cho mình ? Nếu đúng là thư anh chàng, không có chi đáng thích thú cả, đáng khóc thét lên thì có. Tôi đặt cái thư lên bàn, lấy cây thước đặt ngang một đầu thư, gạch đường bút chì thẳng băng, đoạn lấy kéo cắt.

Ba trang giấy pelure mịn màng trên tay, tôi nằm lăn xuống giường, đọc :

THIÊN LINH CHUỖI 1

Chủ nhật, giờ Ngọ, ngày rằm

Mặt trời giập mặt trăng

Thôi trăm trận gió cuồng

Nghìn trận mưa băng giá

Quét sạch mặt đất

Biền đau bụng quặn ruột

Dáng sóng thần cao 10 thước 7 tấc 9 phân 6 ly 5

Khủng khiếp gấp 1001 lần trận đại hồng thủy ghi trong thành kinh.

Sau thời sáng thế

Phổ xá

Nhà cửa

Núi rừng

Muôn loài

Đều chịu chung số phận bốc hơi thành mây bay đi hết

Ngoại trừ con trai và con gái

Tuổi từ 1 đến 17 được hưởng hạnh phúc

Sống sót

Mặt đất sau giờ Ngọ, ngày rằm

Sẽ sạch bong

Mọi vết tích đều được mài nhẵn

Mặt trời biến thành ông già nhân từ

Khăn đóng

Râu dài

Áo gấm

Rất thướt tha

Chống gậy trúc qua khắp các miền lục địa

Ho một nghìn chín trăm bảy mươi ba tiếng liên tiếp

Sau mỗi tiếng ho

Tức khắc nhà cửa hiện ra

Trước mỗi nhà kết rục rở đèn hoa

Treo lủng lẳng bánh trái

Cây cỏ mọc xanh rì

Ruộng lúa vàng trĩu hạt

Muôn loài

Muống thú tuần tự sinh ra

Từ lòng biển đi lên

Từ núi non kéo xuống

Cùng mang tên hòa bình

Cùng nói chung một ngôn ngữ

Bầy gái trai sống sót

Nắm tay nhau hát ca

Hòa bình hồng môi má

Hòa bình viết chữ hoa

Trên trán, trên mắt, trên tay chân mọi người

Hòa bình không phấn son
Duyên vẫn rất mặn mà
Hòa bình cỡi xe đạp
Chiều lượn quanh hồ thu
Hòa bình nắm tay nhau
Kênh kênh đi dạo phố
Hòa bình viết thư tình
Tay chuyền tay nhau đọc
Hòa bình ngồi quán cà phê
Rao giảng kinh kệ mới :
Tình yêu ơi tình yêu
Lồng lộng đường bay bằng nghìn thế giới
Hòa bình lúm đồng tiền
Cười đủ một nghìn chín trăm bảy mươi ba nụ.

Bạn hãy chép đúng 1973 bản gửi cho 1973 người bạn quen biết. Không sai một dấu chấm, dấu phẩy. Bằng không, tại bạn sẽ dài thành tại lữa trong vòng 24 giờ.

Trần tôi biến thành cánh đồng mớ hồi, giọt ngấn giọt dài bao giờ không hay. Ngoài trông trọng và chờ đợi tôi và có lẽ ngoài cả dự tưởng của chị Hải Cát. Thiên linh chuỗi là cái quái gì thế? Trò đùa nghịch tình hay thiêng liêng kỳ bí, bùa chú, ma thuật? *Chủ nhật, giờ ngọ, ngày rằm...* Tôi đọc lui tới mơ hồ thấy những giòng chữ ảo huyền nối đuôi nhau xếp hàng lôm nhôm bò dầy. Đôi mắt tôi mở lớn cơ hồ hai cửa ngõ cho hàng hàng lớp lớp chữ « đánh trống thổi kèn » mở hành trình vào óc. Không đứng tôi rùng mình, nghe lạnh gáy. Chữ vào óc tôi rồi đi đâu? Có lẽ nó đóng tuồng diễn kịch trong đó?

Bạn hãy chép đúng 1973 bản, gửi cho 1973 người bạn quen biết. 1973 bản, chép đến gà gáy trắng lặn ngày khuyết đêm méo e cũng chưa xong. Tôi lác đầu, nhắm mắt, phong tỏa hai cửa ngõ, không cho những chữ ma mị kia « tấn công » vô cái óc tươi mát của tôi.

Tôi nhắm mắt, chữ nó qua óc rồi bỗng bò ra môi thành những lời lằm bằm :

Hòa bình cỡi xe đạp
Chiều lượn quanh hồ thu
Hòa bình nắm tay nhau
Kênh kênh đi dạo phố
Hòa bình viết thư tình
Tay chuyền tay nhau đọc
Hòa bình ngồi quán cà phê
Rao giảng kinh kệ mới :
Tình yêu ơi tình yêu
Lồng lộng đường bay bằng nghìn thế giới...

Tôi giật mình mở choàng mắt. Ô hay! tôi vừa lằm bằm gì thế? Chớp mắt hai cái để hồn thôi lung lay. Những giòng chữ ma mị nằm yên thành từng luống ngoan ngoãn như những luống cải xanh ngoài vườn mẹ trồng, tôi lôm chôm ngo ngoe bò dầy. (còn nữa)

trong mắt nhớ người ● phan uyển hoài

(tiếp theo trang 31)

Chú phải trở về cuộc sống của chú, và Thụy sẽ tiếp tục đến trường. Ở đâu thì cũng vậy cả Thụy ạ, chú đã biết mình phải như thế. Ném mầu thuốc đi thật xa, Duy nhìn thẳng vào Thụy cười cười :

— Một ngày nào đó, trở lại, chắc chú sẽ được dự lễ cưới của Thụy. Phải không cô bé? Trông cô bé lớn lắm rồi.

Thụy buồn như muốn khóc :

— Chú đến rồi chú đi thật bất ngờ. Ai mà dám tin vào chú.

Duy đứng dậy, đưa tay Thụy cùng đứng lên. Hai người tiếp tục đi thật xa. Gió lạnh lũng mon man.

— Thụy biết không, ngày xưa chú rất thích được nhìn các cô đi học vào những buổi sáng sớm và tan trường lúc chiều về. Thật đẹp và thơ mộng trong chiếc áo trắng lụa tung bay trước gió. Trông các cô thật đẹp.

— Vậy chắc chú đã đi theo nhiều cô lắm thì phải?

Duy nhìn Thụy, cười với câu nói đùa của cô bé. Mắt mơ màng về phía xa vời. Một vài hình ảnh chập chùng trong trí nhớ gợi lại niềm mơ ước bình thường, êm đẹp :

— Tuổi học sinh với niềm vui sách vở, sân trường đẹp lắm chứ Thụy. Đôi khi chú có ý nghĩ được sống lại tuổi đời thơ mộng đó thì sung sướng biết mấy.

Có thật đó là niềm sung sướng, bình thường và giản dị trong cuộc sống này không chú? Cô bé mơ hồ nghe tiếng réo gọi ở một tuổi đời nào đó xôn xao trong ý nghĩ. Những kỷ niệm đầu yêu của thời con gái ngọc ngà. Những sáng đến trường, những trưa trở về trong nắng ấm hiền hòa, dưới con đường ngập tràn lá me bay thân thiết, gần gũi như niềm mơ ước đầu ngày. Và cô bé nhớ đến những lần cuống quýt, ngu ngơ khi bắt gặp theo sau mình một chàng thanh niên, tán tỉnh bằng những lời bóng gió, ngây thơ đến tội tình. Đó là những kỷ niệm làm đẹp thêm tuổi hồng con gái, dễ quên nhưng cũng rất ngọt ngào. Mà một lần qua đi có lẽ không bao giờ cô bé còn thấy mình được trở lại.

Ngày mai người sẽ rời nơi đây để đi về một nơi nào khác xa xôi. Bình thường như trong cuộc sống người. Một cái gì còn có thể gìn giữ người ở nơi đây, thật quen mà cũng thật lạ như ngày đến, ngày đi. Hay đó chỉ là sự xúc động của cô bé Thụy, vừa chợt nghe tâm hồn mình rộn ràng, nhớ thương một cái gì sắp mất, trở về trong nỗi niềm vu vơ. Đây có phải là lần đầu cô bé thấy được niềm mơ ước và sự yếu đuối của mình. Tình cảm bay cao, hương nồng còn phảng phất đâu đây dư vị đầu yêu của tuổi mười bảy mơ mộng ngút ngàn, bàng khuâng. Thụy thấy mình thật buồn trong ý tưởng chia xa, mới đó để rồi đây chỉ còn lại những gì thật mong manh, cuốn hút tình cảm yêu thương đầu đời của người con gái, e ấp và dễ vỡ như nắng sớm đầu ngày.

Bây giờ người còn đi bên Thụy đây. Tiếng nói, hơi thở và một tâm hồn bình bồng, lãng đãng đã trở nên gần gũi và dễ yêu trong tâm hồn Thụy. Từng ngày qua, nhóm lửa hồng tình yêu đã làm Thụy cay mắt, cô bé tự nhiên thấy mình xa vắng, mèngh mông trong thế giới tình cảm đã xôn xao, dạt dào. Từng ngày qua thấy mưa về miền phù du. Từng ngày qua thấy nắng tan và lời ru. Đêm nửa đêm có khi nghe lời trần trối. Đêm rộng thênh như im vắng tiếng rơi khô. Đêm trần gian có tìm người co tay chờ, một ngày kia ới thân thể vu vơ. Cô bé nghe như đâu có tiếng hát cao vút, buồn buồn trong trí nhớ của mình gợi về một hình ảnh xa vắng, thênh thang trong niềm mơ ước nghìn trùng và, mất tâm như bóng chim chim khuất cảnh đời giữa giòng sông bình thản, trôi xuôi.

Từ trên đời cao, cô bé thả bay bay trong gió những cánh lá xanh xao cuốn hút xuống trên dốc thật tuyệt vời, thơ mộng. Những bước chân mỗi lúc một xôn xao, rộn ràng, đuổi bắt những đoạn đường còn lại như sợ hãi một mất mát sau cùng.

Ngày mai người sẽ về một nơi nào khác, nào có ai hay. Với người thật bình thường, giản dị như ngày người đến, người đi. Nhưng tâm hồn cô bé đã xôn xao, đã nghe như mất mát một cái gì thật vĩnh cửu vừa kịp nhận rõ trong trái tim với những rung động bồi hồi, đã nhạt nhòa mất hút trong hư vô. Thụy buồn muốn khóc. Những hình ảnh trở nên chập chờn chim khuất trong giòng đời mơ ước.

Ở tuổi mười bảy lao xao, mơ mộng, mong manh như chiếc lá xanh xao lia cành trong gió lạnh lòng cuốn hút xuống triền đời, ngu ngơ. Cô bé đã thấy mình nước mắt vẩy quanh trong niềm tủi hờn đầu đây.

Buổi sáng Thụy thức dậy thật sớm. Vắng lặng và mèngh mông. Duy đã rời khỏi nơi đây. Không một lời giã biệt, không một ánh mắt nhìn trông theo của cô bé. Thụy bàng hoàng, bàn tay xiết chặt lồng ngực như muốn vỡ òa, nước nở xôn xao. Người đã đi, âm thầm như chiếc bóng trong màn sương mù phủ kín một sớm mai còn ngái ngủ, lẩn khuất. Và từ đây, cô bé đã thấy mình thiếu vắng, mất mát niềm mơ ước tự nhiên của tâm hồn. Trong mắt môi con gái hiền hòa, hình ảnh một người đã đi vào trong trí nhớ, trong tình yêu tha thiết nồng hương yêu dấu một đời, một thời của cô bé mười bảy, lao xao ngút ngàn. Thụy chịu, cô bé không hiểu được Duy. Chàng đã đọc được những ý nghĩ của Thụy rồi chăng? Trong những giây phút nồng nàn, cô bé đã như ngây dại trong ánh mắt đắm đuối của mình, và Duy, chàng đã lần tránh ánh mắt đó trong ý nghĩ của chàng. Và bây giờ, người đã chọn sự ra đi thật âm thầm, hiu quạnh cũng như lúc người đến khi giấc ngủ của cô bé còn bần bật, bình yên.

Đời dốt nên chia phôi. Dù nhỏ thương cũng hoài. Người đã đến, đã đi với một tâm hồn buồn tênh, và cô bé cũng đã biết mình yêu thương từ đó. Trong mắt môi con gái giờ đây chỉ còn là những kỷ niệm, những hình ảnh đã một lần đậm đà màu nước mắt chia phôi.

PHAN UYÊN HOÀI

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG ● QUẢN LÝ : KIẾN CAO CẢNG

CỬA TIỆM VĨ ĐẠI VÀO BẠC NHẤT HOÀN CẦU, LẠ LÙNG NHẤT THẾ KỶ. NƠI BUÔN BÁN TỪ CÂY ROI MÂY CHO HỌC TRÒ BIẾNG HỌC ĐẾN TRÁI TIM HỒNG CHO CÔ GÁI CHỚM BIẾT YÊU ĐƯƠNG. BẢO ĐẢM TOÀN HÀNG THỨ TỐT. KHÔNG NÓI THÁCH MIỄN TRẢ GIÁ.

nước mắt con gái

Các bạn đừng bảo nước mắt là một thứ vô ích. Sách La Tinh xưa có câu : «Nước mắt cũng rất có ích, với nước mắt bạn có thể làm mềm được cả chất kim cương». Đây là một món quà Thượng Đế tặng cho người và nhất là cho người con gái để tự vệ, để làm khi giới hộ thân. Biết thế các «thị» nhà ta chiếu cố triệt để, chẳng thế mà Nã Phá Luân ngày còn làm Tướng đã viết thơ về dặn người yêu : «...Đừng khóc, nước mắt của em làm anh mất cả lý trí, và đốt cả máu anh». Cầm quân ra trận, mà mất cả lý trí thì còn gì nữa. Nhưng may là ông tướng nhà ta khá sắt đá nên mới thắng trận về làm vua, để nàng được làm Hoàng Hậu.

Tự cổ kim đông tây ai không

biết sử dụng cái thứ khí giới ấy, có lắm nàng còn là một nữ sinh đi học đã biết đem nước mắt ra dọa thầy giáo để xin thêm điểm. Câu chuyện một góa phụ lúc đưa đám chồng đã ngắt đi mấy lần. Chôn vừa xong nàng thuê thợ đá đến khắc ở mộ một câu.

«Đau xót dường này làm sao tôi chịu được...» ! Ba tháng sau người ta thấy nàng gặp một người bạn trai mới, nàng cũng biết là thiên hạ rồi mềm, xấu lười nên đã không quên gọi anh thợ đá đến khắc thêm hai chữ sau câu than ngày trước, người ta có thể đọc rằng «Đau xót dường này làm sao tôi chịu được một mình», Vì không chịu được một mình nên nàng cần phải có hai mình ! Chuyện chẳng có gì là khó hiểu các bạn nhỉ ?

PHI DŨNG (P.C.T)

chọn lối thứ hai

Một vị quan tòa ở California (Mỹ) khi xử những người vi phạm lưu thông công lộ, đã cho những người này lựa chọn :

— Thứ nhất bị giam 24 tiếng đồng hồ.

— Thứ hai đi trên đường phố vài giờ với tấm bảng có ghi hàng chữ «Tôi là tài xế ẩu tả».

Được biết là có tới 90% người vi phạm lưu thông chọn lối thứ hai.

kỷ lục

Bạn ngọc có biết người ta tính ra đã có đến 250.000 cuốn sách (mỗi cuốn một nhan đề khác nhau) gồm đủ mọi thứ tiếng, viết về một nhân vật có một thời lấy lòng làm kinh hồn khiếp vía các nước Âu châu : Hoàng đế Napoléon Đệ I.

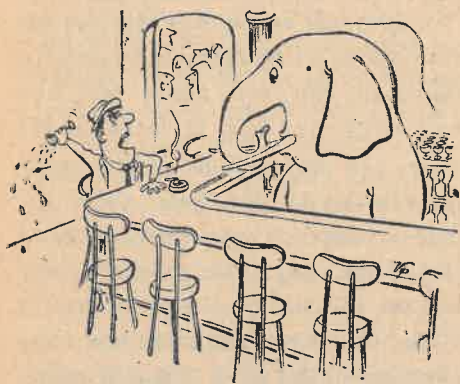
GIANG THANH BÌNH

đanh ngôn

Tinh tinh là một sức mạnh thầm kín phát xuất từ bản thân và gọi cho mọi người một thái độ mà chúng ta gọi là sự chân thành.

LACODRDAIAE

tranh cốp

— Không sao, xin ngài cứ yên tâm, có tôi đây.

Cứ đề nguyên thực chất như vậy, chúng ta sẽ có giá trị hơn là cố gắng biểu lộ điều chi do chúng ta không có.

LA ROCHEFOUCAULD

Có gương soi mặt chứ không có gương soi trí óc. Vậy cần phải thay thế bằng một suy tư nghiêm chỉnh về bản thân.

GRENADE

Kỷ niệm và hy vọng là hai anh em sanh đôi lúc nào cũng bắt tay nhau, tuy kẻ nhìn về đằng sau kẻ nhìn về phía trước.

RAMBRET

Ai thực sự yêu tự do cũng yêu luôn sự tự do của kẻ khác.

DUCROS

Giữa lúc đang miệt mài trong những hưởng thụ thừa thãi, tôi thường nghĩ đến con mắt người hành khất đang trừng trừng nhìn tôi.

FIGUIÈRE

PIANO (ghi)

bộ áo quần ngự hàn

Vừa rồi các chuyên viên ngoại quốc đã hoàn tất được một bộ áo quần hàn hoàn toàn. Đó là một bộ áo quần một mạch từ đầu chí chân, luôn cả giày và được sưởi ấm ở chân, tay và lưng, hầu giữ cho thân thể một nhiệt độ 37 độ bách phân.

Đề sưởi ấm, người ta dùng một bộ pin nặng không quá 3 kí, đặt trong một cái túi mang bên hông như một túi đeo đi săn bắn.

Bộ áo quần không nặng lắm, có thể mặc để chịu đựng những cơn lạnh xuống tới 45 độ bách phân dưới không độ.

NGUYỆT - QUẾ

tại rượu hết

Ông chương lý bảo bị cáo :

«Phải, chính rượu đã khiến anh ghét mẹ vợ. Chính rượu đã xui anh mua khi giới giết người. Chính rượu đã làm anh gây loạn tại nhà vợ. Chính rượu đã xui anh chĩa súng lục vào người bà mẹ vợ... Và một lần nữa, cũng chính rượu làm anh bắn trật mẹ vợ anh !

lớn số

Tại Ithaca, tiểu bang Nữ Uớc, một người đã nhảy từ trên máy bay bay cao 110m xuống đất mà không hề hấn gì, chỉ bị thương sơ sơ ở lưng. Đương sự được chở tới bệnh viện để khám nghiệm. Bác sĩ sau khi khám nghiệm, cho biết : nạn nhân vẫn hoàn toàn mạnh khỏe.

Đây là một hiện tượng chưa bao giờ xảy ra, trên đời có một làm các ông bác sĩ ngẩn tò te ra chả hiểu mô tê gì cả.

NGUYỆT QUẾ

về già

Khi không còn thanh niên trẻ trung nữa, Coquelin hay kể rằng :

« Mỗi khi đi đường rủi gặp một bà lão mà trên mặt còn lại những nét trẻ đẹp của thời xưa thì không bao giờ tôi không nâng nón lên để chào...»

Người nghe định hỏi thì Coquelin kể tiếp : « Tức thì bà ta tự hỏi : Cái ông già lịch sự, lễ phép kia là ai nhỉ? Ông ta có biết mình thì mới chào hỏi mình chứ? Vậy mà mình không biết... chắc là ông ta đã đổi khác nhiều còn mình thì...»

Rồi bà già đi chậm chậm, mỉm cười và khẽ găt đầu và trong khoảng

mười phút vui trong lòng bà hồi tưởng lại những hồi xưa trẻ đẹp...»

NGUYỄN THỊ KIM KHANH

bạn có biết

— Người đàn bà Berbère, miền Nam Maroc, vẫn phải đội mũ lớn đeo lủng lẳng những miếng đồng nặng từ 12 thế kỷ nay để kỷ niệm một chiến thắng oanh liệt của tổ tiên họ.

— Dorsey, một con chó chăn cừu đã một mình chuyên chở thư từ trên một đoạn đường dài 5 cây số từ California tới sa mạc Mojave, tiểu bang California mà không bao giờ trễ hẹn trong suốt 3 năm.

— Vua đấu bò rừng Tây Ban Nha Pedro Romero (1754—1838) đã giết con bò thứ 5000 vào tuổi 76. Trong 61 năm đấu bò, ông chưa hề chịu thua một con bò nào cả!

— «Hòn đá phủ thủy» ở Dornoch, Tô Cách Lan, là nơi đánh dấu chỗ xử thiêu sống cô Janet Horne vào năm 1722. Cô bị kết tội phủ thủy vì đã đọc nhầm một chữ trong Kinh Lạy Cha.

— Có một nơi người ta phải làm những chiếc nôi dành cho người lớn. Không phải để ru ngủ mà là để trút bỏ hết mọi tội lỗi trong khi đu đưa.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XUA

thăm thai

Bà có bầu : Bẩm Bác sĩ, theo như cái thai này thì tôi sẽ sanh con trai hay con gái ?

Bác sĩ : Ấy, cái thai này của bà mang chớ có phải của tôi đâu mà tôi biết.

— !!!

NGUYỆT QUẾ

ĐIÊN TÍN

NGƯỜI GỬI: *Kẻ Théc Méc*

NGƯỜI NHẬN: *Lão Kiến Vàng*

NỘI DUNG: *Sao đã lâu khách hàng réo gọi mà lão không «oi». Bộ muốn sập tiệm hở? Phúc đáp gắp.*

keo cú

Có một anh chàng nọ keo thật là keo, tưởng ai cũng keo như mình, một bữa nọ viết thư cho ông bố của người yêu để xin hỏi cưới người yêu.

Anh ta bắt đầu viết thư như sau:

«Thưa bác, cháu tin rằng cháu đã tìm ra được một cách để giúp bác để dành tiền...»

để khỏi quên

Trên chuyến xe đò đông nghẹt những người. Người lơ xe đi soát vé thình lình vấp phải cái vạ li.

— Cái vạ li này của ông phải không?

— Phải.

— Sao ông để chướng vậy! ai đi qua cũng phải vấp nó.

— Ấy, khi mọi người đều vấp phải nó thì lúc xuống tôi cũng không tránh khỏi. Đó là cách duy nhất để tôi không quên nó!

LAN TÍM

mắt, lưới

Tại Pháp, một nhà thi sĩ nổi danh nhờ ông ta đã tự hủy hoại đôi mắt của mình. Điên, khùng, chán đời? Không, vì quan niệm cảnh vật màu sắc không thể đẹp bằng trí tưởng tượng. Và cũng từ đó, ông nổi danh nhờ những bài thơ tận dụng trí tưởng tượng tả các cảnh vật thiên nhiên. Tại

Trung Hoa, có một họa sĩ nổi tiếng Huang-Ethvam đã dùng lưới của mình để tô màu các bức tranh thay vì dùng cọ. Không phải họa sĩ này cụt tay đâu bạn ngọc ạ! nhưng ông ta thích dùng lưới của mình để chấm phá các nét vẽ linh động trong bức tranh.

Tranh ông bán rất đắt và được giữ trong cổ-tàng viện Trung-Hoa đấy.

LỜI BÀN: Xứ ta có khá nhiều thi sĩ, họa sĩ và nhất là bạn ngọc đang, đã là những thi sĩ, đừng dại mà bắt chước. Và họa sĩ nhớ cẩn thận kéo miệng mồm đầy màu thi kỳ lắm.

TRẦN HỮU HOANG HUYỀN

chuyện lạ

— Chiếc cầu đá Old Bridge ở Keith, Tô Cách Lan, ngày nay vẫn còn, đã được ông Thomas Murray bỏ tiền xây cất năm 1609. Ông dựng nó như một «bia kỷ niệm» cho đứa con trai đã chết đuối trên dòng sông đó.

— Người duy nhất tìm được hừng thú khi bước lên đoạn đầu đài có lẽ là Giuseppe Ceraechi (1751—1802). Ông là một nhà điêu khắc Ý, bị xử tử vì toan mưu sát Nã Phá Luân ở Ba Lê. Ông xin phép được mặc áo choàng đỏ như hoàng đế La Mã, đi trên xe song mã mạ vàng đến nơi hành hình. Và chính tay ông ta tổ chức chương trình xử tử mình!

chiếc nón đắt tiền nhất

Đó là chiếc nón mà Hoàng Đế Nã Phá Luân đội lần cuối cùng ngày 1-1-1816. Chiếc nón này bán được 165.570 Phật lạng trong một cuộc đấu giá tổ chức ngày 23-4-1970 tại Pháp.

NGUYỆT XUA (ghi)

biết thêm chút chơi

— John Johnson ở Jersey City, Nữ Uớc, đã có một lối biểu diễn kỳ lạ nhân ngày sinh nhật năm thứ 75 của ông: ngồi đánh đu trên một chiếc ly chỉ có 7 phân đường kính. Và chiếc ly không bẻ!

— Một «bóng đèn vi khuẩn» đã được ông Hiroshi Nakanura, người Nhật, sáng chế ra với bên trong đựng toàn vi khuẩn chiếu sáng, đom đóm và chất huỳnh quang dưới biển. Đèn sáng bằng 3,2010 với một bóng đèn lớn bằng cỡ.

— Richard Bellingham (1591-1672) thống đốc thuộc địa Massachusetts Bay, là người duy nhất trên thế giới đã tự tay làm lễ kết hôn cho chính mình với cô Penelope Pelhan vào năm 1641. Hành động này bị coi là phạm luật nhưng ông không bị đưa ra tòa án. Vì như thế ông phải tự xử lấy mình.

— Bà Jane Garon (1705-1805), một bà góa ở Rothwell, Anh Quốc, đã được thầy bói cho biết sẽ chết vào ngày sinh nhật của bà. Mỗi năm bà vẫn vào giường nằm chờ chết trong ngày sinh nhật. Và bà đã chết đúng vào ngày sinh nhật thứ 100!

NGUYỆT XUA

tại anh chú ai

Sau 20 năm sang Pháp, ông nọ trở thành một nhà tư bản và trở về Saigon thăm gia đình.

Ở phi trường Tân Sơn Nhất ông gặp lại hai người em râu dài xồm xoàm.

Sau phút giây hội ngộ ông hỏi hai em:

— Tại sao các chú để râu dài vậy?

Cả hai cùng đáp:

— Tại hồi đó, lúc ra đi, anh đem luôn cả dao cạo đi, anh còn nhớ không?

con số 13 và ngày thứ sáu ở âu châu

Các bạn có biết tại sao các dân tộc Âu Châu rất sợ ngày 13 trong tháng, nhất là ngày ấy lại nhằm ngày thứ sáu không? Điều mê tín này sở dĩ có là vì:

— Bữa cơm chót của Đức Chúa Giê-su có mười hai tông đồ đến dự. Tên phần Chúa và bán Chúa cho dân Do Thái, Giu Đa ngồi ở ghế số mười ba. Và Chúa chết trên thập tự giá đúng ngày thứ sáu.

— Vua Henri đệ IV, Tổng Thống Carnot ở Pháp bị ám sát trong một trường hợp giống hệt nhau vì cả hai sinh vào ngày thứ mười ba.

— Vua Henri lên ngôi ngày mười ba nên bị Jaques Clément đâm chết.

— Đại tướng Murat bị Nã Phá Luân xử năm 1813 cũng vào ngày mười ba.

— Elexandre đệ nhị, hoàng đế nước Nga bị ám sát vào ngày mười ba năm 1881.

— Cuốn tiểu thuyết Emile của Jean Jaques Rousseau bị đốt vào ngày mười ba.

— Nhà chánh trị Marat bị cô Charlotte Corday đâm chết trong thời kỳ cách mạng cũng vào ngày mười ba.

— Nạn lụt ở Ba Lê do sông Seine tràn ngập các đường phố gây nhiều thiệt hại: người và thú chết vô số và hàng vạn người không chỗ ở vào năm 1313 (hai con số 13).

LAN TÍM (ghi)

**NHỆ
NHƯ
HƠI
THỞ**

Có những ngày trời mù đục những hơi nước mát, cơn gió thổi se sát qua làn da, tiếng kêu ào ào từ vườn cây vọng tới mơ hồ như từ đâu phát ra xa lắm. Khoảng sân cát đầy những chiếc lá chết thỉnh thoảng lại bị hốt tung lên, lảo đảo, những chiếc lá bay chộn rộn trên không rồi rơi trở xuống nhẹ nhàng theo cường độ của gió giảm dần đi, Ngự vẫn còn loanh quanh trong nhà với cái ý nghĩ bị trời đất hành hạ không cho đến nơi mà Ngự muốn đến. Cái ý nghĩ với một chút khó chịu đó đôi khi làm Ngự muốn phát điên lên được, khi nhận ra được những công việc đang làm đã bị bỏ dở. Và trong cái khoảng thời gian bỏ dở ấy Ngự chỉ đi loanh quanh như một thằng khùng bị xiềng hai chân lại.

Những ngày như thế là những ngày buồn. Bởi mưa gió là những chướng ngại vật rất hiệu quả để cản ngăn cái thói quen cũ kỹ mà mỗi chiều nào không được lập lại, thì bữa cơm sau đó Ngự như bị no hơi, ợ ra ợ vào, khó mà nuốt một chén đầy. Bình thường thì Ngự ăn rất nhiều, bốn năm chén là ít, cái tuổi thanh niên quả là cái tuổi sung sức, ăn thì ăn như hồ đói, và bắt tay vào một chuyện gì cũng đều hăm hở và sốt sắng.

Nhưng bất cứ cái thói quen nào bị cản trở, thì tất cả những sức mạnh trên đều bị phân tán, chìm mất. Và cái trạng thái khi ấy bần chòn sốt ruột như thể bị một lò lửa đốt trong bụng ở độ mạnh nhất. Ngự đi ra đi vào, cảm thấy gian nhà sao nhỏ hẹp quá, tầm tối quá, gian nhà làm Ngự bị quăn chân và bực bội sao nó không lớn rộng thêm một chút nữa, cao hơn một chút nữa để Ngự khỏi bị ngộp thở như thế này. Và theo sau sự bực bội đó, Ngự đâm giận lây hết mọi thứ. Giận trời, oán đất, thù sách, hận vở, ghét giận người, ghét mình. Hai tay Ngự không yên, hết nắm lại lại mở ra, nắm

bàn, nắm ghế. Hai chân Ngự đá binh binh vào tường. Vậy mà vẫn không cảm thấy một chút gì dễ chịu hết sau những cái nắm cái đá khá đau tay đau chân đó. Và có lúc Ngự thấy giận luôn.. cô bé. Người gì má xí xọn quá chừng, nói một tiếng là nguyệt, là háy cả cây số, thấy khiếp người. Phải xí xọn không đã thôi đâu, còn hay « mít ướn » nữa chứ, động một chút là sơ là mũi vàng ra tùm tùm, nước mắt không biết ở đâu mà nhiều đến thế. Vậy cũng chưa đủ đã, còn khen còn chê « người ta » đủ thứ. Nào là nói chuyện hỏi thuốc quá trời, nào là nói chuyện văng nước miếng thấy mà ghê, nào là nói chuyện lạnh như con gái í.

— Phải rồi, ại mà không biết lạnh là nghề của các nàng.

— Xì !

Tiếng xì đã kéo dài mà cái nguyệt mắt còn dài hơn nhiều. Ngự phải lùi lại một bước để tránh, kéo mà nó chạm phải vào người kẻ như đời tàn.

— Sao tàn ?

Cô bé nói như nạt. Ngự phải ngả người ra đằng sau, tránh cái nạt ấy.

— Tàn là cái chắc, bởi vì cái nguyệt mắt đó còn nhọn còn mạnh hơn viên đạn bắn đi nữa là.

Cái mũi đỏ hồng bĩu ra, thấy muốn cắn một cái :

— Làm như người ta là cây súng hồng bằng.

— Chớ sao.

— Sao là sao ?

— Lấy súng mà nói chi, còn hơn nữa là...

— Hơn cái gì ?

— 122 ly đấy.

Thật nhanh, cô bé chồm người tới, ngón tay trở xỉ vào toán Ngự một cái muốn bật ngựa :

— Tui mà là 122 ly thì ông tan xác, nằm ngoài nghĩa địa mất rồi, ông ạ ...

Tiếng ạ kéo dài ra nghe muốn ê răng. Ngự lui lại một bước nữa, bởi dáng điệu cô bé muốn xắn tới như thể cô bé là cây súng có gắn lưỡi lê khi dựng trận và đang xáp lá cà. Ngự vẫn hơi ngán cô bé, người gì mà dữ quá trời.

Ngự thấy bình tĩnh khi cô bé không xắn tới như Ngự nghĩ :

— Gì mà ác quá vậy, tui tan xác nằm ngoài nghĩa địa lấy ai nói chuyện với cô đây ?

— Hồng cần.

Cô bé quay mặt đi chỗ khác. Hai nhánh tóc ngúng nguẩy trên vai nhỏ, nũng nịu. Ngự im lặng, trong lòng bất chợt thấy lao đao như đang bước cao bước thấp trên một vùng mơ tưởng cũ, từ lâu rồi đã nhòa lẫn. Khuất lấp đầu đó, một gương mặt xa xưa bỗng vỡ lên trước mắt bằng những đường nét mù mờ, lằng đằng. Bóng dáng của quá khứ xếp hàng những lớp thời gian đã xa, đóng bụi, cái bóng dáng Ngự đã cố tình quên. Không có cách nào khác thay đổi được hơn là một xuôi tay, buông bỏ. Những đường khuya những quán hện, những lời hồng của một thời nào hào quang rực rỡ rồi

cũng ngã màu quên lãng. Trí nhớ đã khép kín, dầu trong Ngự nổi ngậm ngùi nhớ về một thành phố có một người lớn lên, ở đó vẫn còn nồng nàn hương vị đắng chát nguyên vẹn như ở phút giây đầu thì nổi ngậm ngùi ấy mới xuất hiện. Và ở thành phố đang ở này, ít ra Ngự cũng tìm được cách dim nổi ngậm ngùi lẫn khuất có trong mình đó, bằng những vui quên khác, lâu nay.

Nhưng hôm nay, cũng cái quay mặt làm bộ đôi hờn đó, ở cô bé, khiến Ngự thấy mình lăm lăm. Và vì sự lăm lăm tinh cò biết được này làm Ngự không biết mình quen với cô bé là một điều nên hay không nên?

Nhưng nên hay không nên thì Ngự cũng đã quen với cô bé, và nếu có xảy ra một điều gì khác ở cái quen này, Ngự cũng chẳng làm sao ngăn nó đừng hiện đến được, mọi sự có mặt trong đời sống, có cố tình che dấu đi, càng mất tự nhiên và càng khó chịu, dễ gây ra những điều không có mặt khác, lại càng hối tiếc hơn.

Điều trước nhất Ngự thấy được bây giờ : Cái khí hậu Ngự đang hít thở là một khí hậu êm đềm và tuyệt vời hơn tất cả các khí hậu nào.

Và Ngự nói, biết rằng mình đang nói trong một khí hậu không hề gì tìm gặp :

— Hồng cần ... lấu thế vậy, cô bé ?

— ...

— Cha, làm khó há !

— ...

— Trời bộ ở phía đó có cái gì ngộ lắm sao ? Ngự ngừng lại, mỉm cười. Nhưng dấu cho rằng có cái gì ngộ ở đó cũng không thể nào bằng cái ngộ ở phía này được. Cái ngộ nhất là tui đó nghe, cam đoan không có cái gì ở trên đời này ngộ bằng tui hết đâu.

Và Ngự đổi giọng :

— A lô, a lô, nghe rõ trả lời, một hai ba bốn năm, nghe rõ trả lời.

— ...

Mọi cách vẫn chẳng có cách nào có thể dùng được. Cách cuối cùng :

— Gì mà như đĩa ấy.

Quả nhiên, cái đầu với hai nhánh tóc đôi hướng, quay phắt lại. Đôi mắt của cô bé mở to, trợn lên ngó Ngự. Đôi mắt của cô bé, trợn hay không, Ngự nghĩ, vẫn đẹp như thường. Ngự cười, cuối cùng ta đã thắng, sự thành công thật là vĩ đại. Bây giờ ta có thể bị lép vế, ta vẫn hàn hoan nhận chịu, cô bé ạ !

Cái mặt đẹp bừng bình ngược ngược lên, đôi chân như dậm bước tới và tiếng nói hơi gần gần :

— Nói gì ngon nói lại coi.

Tất cả làm Ngự sợ. Lần này, Ngự lùi ba bước một lượt, đôi mắt dò chừng :

— Thôi mà, bớt nóng mà, coi kia, cái điệu bộ sao thấy ghê quá vậy, phải chi có cái gương cho cô bé soi thử.

— Tui không cần.

Giọng hét của cô bé làm Ngự thấy hoảng. Dòng nước mắt lăn dài trên đôi má trắng hồng ấy làm Ngự thấy hoảng hơn. Không hiểu tại sao cô bé khóc. Ngự thấy lúng túng, Ngự có nói điều gì quá đáng đâu. Ngự lại gần cô bé, ấp úng xin lỗi. Nói gần mỗi miệng, cô bé mới chịu tha lỗi cho Ngự nhưng với điều kiện thật là rần mắt : Ngự phải «thụt đầu» một trăm cái.

Ngự đau khổ nhận chịu hình phạt. Cô bé ác ghê, kỳ kèo cách mấy cũng chả giảm được một phần trăm nào. Cô bé vừa đếm vừa cười hích hích, Ngự làm đầu đến hai mươi cái thì ngồi luôn, đôi mắt Ngự thật buồn nhìn cô bé :

— Muốn tôi chết luôn phải không ?

— Ừ, ai bảo chọc người ta chi.

— Vậy thì tôi chết đây. Vĩnh biệt... hự.

Ngự nằm phịch xuống, nhắm mắt, nín thở. Ngự giả chết giống cái lương quá, nên cô bé biết. Ngự mong cô bé sẽ hoảng hốt khi thấy Ngự ngã ra như vậy, Ngự sẽ để cho cô bé kêu la khóc lóc ỉ ôi một hồi rồi mới sống dậy cười hi hi chọc quê cho bõ ghét. Nhưng chả có tiếng kêu la nào cả. Ngự mở mắt ra, ngồi dậy, nhìn quanh cô bé trốn mất tiêu ở đâu rồi.

Ngự ngó vào nhà cô bé. Sau tấm màn cửa sò, gương mặt cô bé hiện ra ở đấy, hai ngón tay đưa lên má lêu lêu Ngự, có vẻ thích thú.

Ngự đưa nắm tay lên dọa, đồng thời với nụ cười không dấu được trên môi mình :

— Mai mốt sẽ biết ...

Và cứ như thế mỗi buổi chiều Ngự rời khỏi nhà theo con đường mòn với tiếng huýt sáo trên môi, đến nhà cô bé. Niềm vui mơ hồ có trong lòng ngực làm những nhịp tim đập thăm thẳm dịu dàng hơn. Cái thói quen đã trở thành cần thiết. Mỗi ngày không gặp mặt cô bé là Ngự thấy như bị bệnh. Thứ bệnh tưởng thường có trong một tâm hồn mong đợi, làm thành những đường nét tinh cảm càng lúc càng rõ đậm hơn, Ngự nhìn thấy được mỗi lúc nhìn lại mình.

Ngự biết mình đã yêu cô bé. Vàng, cô bé bừng bình, rần mắt, hờn hờn, em có biết em đã ảnh hưởng trong tôi biết bao nhiêu điều dụng nên một khí hậu cần thiết cho một đời sống là tôi hay không ?

Tôi, kẻ với ước vọng không bao giờ thành đạt, lang bạt từ nơi này đến nơi khác, đến đây dừng lại, gặp em và em lớn lên ở thành phố này, mười sáu tuổi bây giờ, có thể nào em biết được có hình bóng mình nằm sâu trong mắt người khác ? Và em hiểu được gì khi biết hình bóng mình đã không còn là riêng của mình nữa.

Một chiều như thường lệ, Ngự đến nhà cô bé. Vẫn với điệu sáo và niềm vui cũ. Ngự bước vào cổng, cô bé có ý đón Ngự, đã đứng trên thềm từ lúc nào, gờ tay vẫy Ngự. Ngự mỉm cười, vẫy lại.

Và cô bé nói khi Ngự bước lên bậc thềm đứng với cô bé :

— Có một chuyện muốn hỏi ông.

Giọng nói trang nghiêm làm Ngự ngạc nhiên. Đó là một điều lạ lần đầu tiên có ở cô bé. Và Ngự nói trong sự chờ đợi một điều lạ nào đó sẽ xảy ra.

— Chuyện gì, tha hồ nói.

Đôi mắt cô bé ngó đăm đăm vào mắt Ngự:

— Không phải chuyện giỡn đâu.

— Thì cứ việc nói, ai cấm cách.

Cô bé có vẻ giận:

— Ông cứ giỡn giỡn, tôi không thêm nói.

Mặt cô bé nhả lại, chung búng. Ngự vội làm hòa:

— Rồi, không giỡn nữa, nói đi.

Cô bé nhìn Ngự như đề dò xét một điều gì rồi đưa một phong thư ra:

— Tôi mới nhận được bức thư này hồi sáng của một người con trai muốn làm quen với tôi, hẳn đòi làm quen sau khi khen tôi...

Ngự ngắt ngang, thấy giọng mình như gắt gỏng:

— Ăn nhằm gì đến tôi.

Cô bé hơi cau mày lại, đôi mắt nhìn Ngự thăm thẳm một vẻ gì:

— Tôi muốn hỏi ông...

— ...

— Rằng có nên trả lời hay không?

Im lặng. Ngự nhìn sang cô bé. Cái đầu hơi cúi xuống, phong thư trên tay, cô bé làm Ngự xúc động với câu hỏi vừa rồi. Và Ngự nhận ra cô bé không còn cột tóc bằng hai sợi vải làm thành hai nhánh cửa, mà xõa ra phủ gần kín hai vai. Với mái tóc xõa ra như vậy, cô bé như đổi khác, vẻ trẻ con nhi nhảnh đã biến mất. Ngự thật xúc động khi bắt gặp hình ảnh này.

PHÙ TRẦM

Sông Đà vừa cho phát hành khắp nước một tác phẩm thơ mộng nhất của một cây bút quen thuộc của bạn ngọc

MÙA THU BAY MƯA

TỪ KỂ TƯỜNG

sầu thấp hai hàng

TRẦN THU HOÀI

TỪ KHUNG CỬA NHỎ CỦA TẦNG LẦU CAO NGẮT, EM có thể nhìn xuống màu nắng trong suốt trải vương vãi trên ngọn tháp cổ trơ vơ bên kia lũng dốc. Những cánh hoa me rụng vàng trên lối đi về nhà em mà Thiên Dỵ gọi là con đường Chiều Tà. Ô, chắc tại Thiên Dỵ yêu khúc hát Sérénata phải không? Nhớ làm sao những buổi chiều ngồi bó gối cạnh nhau dưới chân đồi cỏ non, ngắm mây trắng bay lững lờ qua khoảng trời êm ả. Và nghe Thiên Dỵ thì thầm bên tai, giọng thoảng nhẹ như hương trầm mong manh. Này nha, đó em nói cho Ty nghe về ước mơ của em. Chả nhiều lắm đâu, đếm được trên đầu ngón tay nữa cơ mà Ty. Chao ơi, mười búp tay trắng mượt Thiên Dỵ xòe ra mới dễ thương ghê đi. Ty nè, em thích làm thứ chim gì bay cao thật cao vậy đó. Thế có khó lắm không hở Ty? Biết bao nhiêu lần Thiên Dỵ hỏi, em chỉ sẽ lắc đầu thôi. Đôi mắt, nụ cười Thiên Dỵ không dừng chơi vui nổi sầu buồn gợi nhớ mênh mang. Chẳng bao giờ em quên đâu, Thiên Dỵ. Cho dù điều mơ ước kia thật xa vời. Như Thiên Dỵ cũng đã lặng thầm bỏ đi. Hòm đưa Thiên Dỵ vào nằm trong đất, em buồn đến khóc. Bước chân trở về qua con dốc quen thuộc, chợt nghe hồn vắng vất lao đao. Em gọi hoài tên một loài chim mùa đông trong trí tưởng, sau những tàn lá xanh mướt...

Ngày tháng xa xưa như hơi gió lướt mặt hồ. Chớp mắt ngỡ đã phôi pha tinh thần cũ. Đã lắm khi nhủ lòng thôi đừng nhớ, vì nhớ làm giọt sầu thấm mặn đôi môi. Nhưng sao cứ ngậm ngùi nuôi tiếc về thời quá vắng có Thiên Dỵ ngờ ngạc như chú hươu rừng ngậm lá khô ngủ bên dòng suối ngọt hiền hòa.

Buổi chiều tinh cờ nghe lại «một thoảng hương qua» em bỗng nhớ vô ngần dáng Thiên Dỵ trầm lặng trong chiếc áo lụa ngà, chăm ngoan đi lễ mỗi mùa. Em đã tưởng ra hình ảnh cô bé đi lễ chùa của người thi sĩ thiên một thửa nào rất đổi thơ. Nhưng nụ cười Thiên Dỵ buồn quá. Ừ! đến bây giờ em vẫn nhớ. Thật rõ ràng mà Thiên Dỵ.

TRẦN THU HOÀI

BUỒN ĐAU KHÔNG NGỜ □ THÁI ĐÓN KHỎI

Khi tôi đến bên giòng sông, buổi chiều chỉ còn lại những giọt nắng vàng vọt nằm đợi chết trên những cành vông trong công viên. Buổi chiều thật yên lặng, tôi nghe rõ từng cành lá rơi xuống mặt đường rồi thỉnh thoảng, bị vài cơn gió nhẹ thổi bay lẩn lóc. Những con chim đậu buồn bã trên tháp nước cũng vút bay như gởi tại đây tâm tư của buổi hoang vắng. Có bóng dáng một người con gái bước tới tự dưng xa với chiếc áo màu xanh lơ, hình như là Đào Nguyễn. Ồ không, Đào Nguyễn vẫn chưa tới, nàng vẫn xa xăm như mây cuối trời, như chim cuối vèo. Lại thêm một lần nữa chờ Đào Nguyễn sốt ruột, mặc dù hôm qua nàng đã làm tôi tin tưởng không ít «sáu giờ chiều ngày mai nha anh Đăng, em sẽ tặng anh những thích thú bất ngờ». Đào Nguyễn tôi vẫn chờ em đây, vô cùng mong muốn đón nhận «thích thú bất ngờ» của em. Nàng hồn nhiên vì hiện nàng là con chim xanh nào nữa, thích ca hát và nhảy nhót. Đôi khi gần Đào Nguyễn tôi có cảm tưởng như mình được tắm trong suối mát mùa xuân. Hồn trong sạch và lòng vô tư. Mắt môi Đào Nguyễn là những bóng bình minh dịu dàng thoang thoang hơi sương, làm tan rữa những âm u của trời đất. Đào Nguyễn biết hát và biết ngâm thơ. Tôi chỉ muốn nghe Đào Nguyễn hát nhưng không muốn nghe nàng ngâm thơ. Tôi e sợ phải nhìn một mái tóc che gần hết khuôn mặt, nàng ngâm những lời thơ, dù buồn dù vui cũng đủ làm tôi đau xót. Tôi biết Đào Nguyễn đang đi vào thế giới suy tư buồn chán mà nàng không hề biết, Nàng sắp bị giòng đời cuốn đi khỏi bờ vô ưu. Đào Nguyễn, em hãy mãi nhìn vui tươi những đóa hoa nở rộ, reo ca lên khi ánh trăng ló dạng sáng ngời, hãy thổi tan hoang những làn mây xám mùa thu... Đào Nguyễn, tiếng ca em hãy cao vút như mây xanh, vượt ra khỏi vòng phiền muộn, mộng em hãy tưới nước cho vườn khô nở trái ngọt ngào, hãy nghe đêm đêm hồn anh cầu nguyện... Em đừng hỏi về những chuyện tình mà kết thúc bằng một sự vĩnh biệt. Anh sẽ không bao giờ kể cho em nghe về những chuyện đó nữa dù biết rằng trong đời sống, mỗi sự gắn bó đều có sẵn một sự vĩnh biệt. Anh sợ em sẽ bắt gặp điều này. Như lần nào đó em hỏi :

— Anh Đăng, tại sao Roméo và Juliette phải chấp nhận vĩnh biệt đau đớn thế ?

— Tại vì định mệnh.

— Ồi chao, định mệnh là cái gì mà quyền năng thế, mà định mệnh mỗi người có giống nhau không ?

— Định mệnh là trời, là đấng sáng tạo, là... nhưng khác nhau giữa cuộc sống mỗi người. Cũng như anh với Đào Nguyễn sẽ khác hết thiên hạ...

Lúc ấy Đào Nguyễn cười thật dễ thương. Hai hàm răng nàng đều đặn bèn trong bờ môi mộng ướt như hai hàng bạch ngọc. Tôi đã nói đùa :

— Tuyệt vời lắm, anh chỉ muốn Đào Nguyễn cười như thế này mãi thôi.

Không hiểu vì sao nàng chợt tắt nụ cười như ngại ngừng e thẹn, rồi quay mặt về hướng khác để lơ lẩn tóc rối bay bay. Nàng nói :

— Lại ghẹo em nữa rồi.

— Ồ, mái tóc Đào Nguyễn càng tuyệt. Hãy ngồi yên đây cho anh làm họa sĩ một lần.

Đào Nguyễn hết chịu được những lời khen trăng gió của tôi. Nàng quay lại bẹo vào má tôi, xô ngã tôi xuống làm tuyết nữa cát biển rơi vào mắt. Đào Nguyễn là đây, là những êm đềm vây bủa quanh tôi. Một giọt mưa nào đó thấm lên da thịt, có thể làm tôi mát rượi đôi chút nhưng những tiếng nói cười của Đào Nguyễn làm tôi mát rượi một đời. Có đêm nào tôi nhắm mắt ngủ được nếu không thấy hình ảnh Đào Nguyễn chấp chờn trong tâm tưởng. Con chim Đào Nguyễn thường bay vào trong những giấc mơ của tôi, thổi thè những tiếng nói của hạnh phúc, như thiên thần đem tin lành đến cho kẻ đau thương.

Và bây giờ nắng đã tắt, chiều dần đi vào tối, Đào Nguyễn vẫn chưa xuất hiện. Tôi bắt đầu lo âu vì có mấy khi nàng trễ hẹn. Tôi đứng dậy đi trên con đường bờ sông gió mát, ngẩng lên trời cao, nhìn xuống giòng sông. Tất cả vẫn im lặng. Sự im lặng bỗng trở nên ngột ngạt đối với tôi lúc này. Tôi nhớ lại câu hỏi của Đào Nguyễn trong những ngày mới quen nhau :

— Nếu khi anh chờ Đào Nguyễn mà Đào Nguyễn không tới thì anh sẽ buồn như thế nào ?

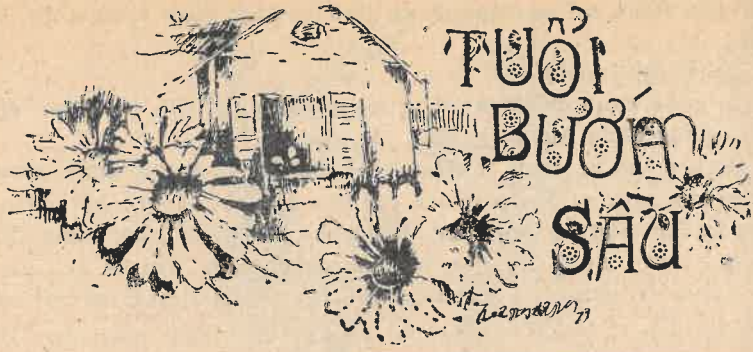
Bấy giờ tôi không trả lời câu hỏi của Đào Nguyễn mà chỉ cười cho qua chuyện. Tôi tiếc và cho mình ngu dại. Nếu lúc ấy tôi trả lời thật ghê rợn như « anh sẽ buồn thê thảm và muốn tự tử » thì chắc Đào Nguyễn sẽ không như thế này.

« Một chút đợi chờ bằng một giờ hội ngộ ». Đào Nguyễn, sao nàng vẫn bật tâm. Hay là nàng... Thôi tôi không muốn nghĩ thêm điều gì nữa. Và khi thần thờ bước đến một ngã tư thì nghe tiếng kêu vội vàng « anh Đăng anh Đăng »... Tôi quay lại thấy Vân, bạn thân của Đào Nguyễn, với vẻ mặt hốt hải chạy tới bên tôi :

— Trời ơi... Đào Nguyễn bị xe đụng... người ta chở nó đi nhà thương.

Tâm hồn dao động mạnh, máu trong người chảy xiết như chảy về làm ngập lụt con tim, tôi không còn biết gì nữa. « Đào Nguyễn bị xe đụng » tôi chỉ nghe vang lời nói ấy và thần thờ đi theo con đường dẫn tới nhà thương. Có lẽ đây là « thích thú bất ngờ » mà Đào Nguyễn muốn dành cho tôi.

THÁI ĐÓN KHỎI

tự truyện DUYÊN ANH

Mộng tưởng. Đó là danh từ tôi không biết nghĩa. Bố tôi cứ dạy và tôi cứ lắng tai nghe. Tôi mang máng hiểu rằng bố tôi muốn tôi chăm học, học sao cho giỏi. Tôi đã cố gắng học, học bắt kịp những gì tôi đã học mà không vào. Sự sợ hãi trường lớp, thầy bạn đã biến mất. Nhờ Hải. Ngót một tháng trời kèm luyện tôi, chị Hải khen tôi «Long sắp bằng Hải rồi đó». Nhưng tôi chưa bằng Hải thì cách mạng nổi dậy. Cuộc cách mạng của chú Phương nhưn ! Cửa những người ngàng mặt đòi cơm áo và quyền sống. Tôi không hiểu cách mạng là gì. Tôi chỉ thích chú Phương nhưn của tôi. Chú Phương nhưn hện về đánh đuổi phát xít Nhật. Chú đã về. Tôi chạy ra phố đón chú, định gặp chú hỏi xem cách mạng thành công thì còn ai chết đói, còn ai bị cắt gân, còn ai bị nhốt trong nhà lao nữa không. Tôi chưa thấy chú trong đám nghĩa quân từ bên kia cầu Bo ủa vào đuổi giặc như đuổi chuột ! Nghĩa quân bỏ hết sắt máu và lời hò hét sắt máu của họ không giết nổi tên Nhật hung ác nào. Họ bị bắn chết. Họ chùn bước. Họ được cõ võ. Lại tiến lên. Và gục ngã bởi những viên đạn tâm thương của lính Nhật. Tôi đứng núp dưới một gốc cây hời, chứng kiến tận mắt « ngày trọng đại của của dân tộc » mà buồn cười. Có lẽ, cách mạng nào cũng buồn cười như thế. Khi tôi trưởng thành, chứng kiến thêm vài ba « ngày trọng đại của dân tộc » kiểu đó, tôi can khó xúc động. Buổi sáng tẻ nhạt của cuộc tổng khởi nghĩa ở tỉnh lỵ trôi qua. Buổi chiều, lửa mới bắt rơm ướt và cháy bùng. Dân chúng ủa ra phố hô khẩu hiệu. Trẻ con ủa ra phố reo hò. Người ta đã đảo phát xít Nhật khi phát xít Nhật đã đầu hàng. Người ta đã nắm chặt nắm đấm, phóng về phía trước, cương quyết giữ vững nền độc lập. Người ta nói nhiều về tự do, dân chủ. Người ta bảo đã đập tan xiềng xích nô lệ. Ban ngày là của người lớn hoan hô, đã đảo. Ban đêm là của trẻ con đàn hát. Tỉnh lỵ tối ngày vang vang những lời kết tội tám mươi năm đô hộ dân ta của thực dân Pháp và năm năm phát xít Nhật đầy xéo què ta. Bố tôi nói quan huyện Phạm Gia Đình đã bị cách mạng giết. Ông Tư Mi bị cách mạng ám sát trước ngày tổng khởi

nghĩa. Nhiều người bị bắt nhốt, đánh đập. Cả bố thằng Hải cũng bị bắt. Cách mạng, tôi hiểu, vẫn còn nhà tù, vẫn như đời sống thường nhật. Chỉ khác là những người mới chơi trò cũ và chơi say sưa hơn, quyết liệt hơn, tàn bạo hơn, thâm hiểm hơn, tối tân hơn... Đó là ý nghĩ sau này. Và khi biết nghĩ như vậy, tôi không thích cách mạng nữa. Tôi ghét đời mới, ghét xáo trộn. Sự chán ghét đã có từ hôm bờ dậu bìm bìm bị phá bỏ để xây tường cao. Tôi ghét luôn cả bạo động lẫn hình phạt. Tôi không bao giờ tin rằng cái gọi là cách mạng, có thể, một sáng một chiều đổi thay được cả số phận một đời người, một dân tộc. Thường thì cách mạng chỉ tạo thêm những rối loạn và nghĩ cách ổn định nó. Tôi nhìn lại cuộc cách mạng tháng tám. Tôi nhìn lại cuộc cách mạng tháng mười. Nhìn luôn cả cuộc cách mạng tháng mười một. Hai mươi tám năm, ba lần cách mạng, nghìn lần cay đắng và hạnh phúc mà cách mạng mưu đồ vẫn ở mãi bờ bến ngày mai, cái ngày mai xa lơ xa lắc, thăm thẳm, mịt mù đến nỗi kim địa bàn không định nổi phương hướng, quay tit thò lờ. Khi chú Phương hen của tôi còn sống và giấc mơ diện bộ quần áo thơm sặc mùi nồng nã, ăn và một cân giò lụa chưa thành thì chưa có cách mạng. Hoặc cách mạng xét ra không cần thiết. Tôi đã không góp niềm hân hoan cho «cách mạng tháng tám thành công muôn năm» như bọn trẻ con bằng tuổi tôi, dưới chân những cột đèn. Tôi làm kẻ quan sát. Y hệt tôi đã đứng trên chiếc ghế xem ông Tư Mi và dân làng ông hạch tội Phạm Gia Đình trước công huyện đường Phú Dực. Thu đầy đủ những hình ảnh, nghe đầy đủ những âm thanh nhưng không tham dự. Vì sợ hãi. Vì nhút nhát. Vì thiếu thằng Hải, thiếu một cái chấn bông cho mùa đông lạnh giá.

Cách mạng kéo dài bằng mỗi ngày một cuộc biểu tình tuần hành đã đảo thực dân Pháp và phát xít Nhật. Cách mạng không làm mưa ra thóc, không làm gió hóa vải. Nhất là, không làm nước lũ ngừng chảy xiết. Năm nay, nước rút thật chậm. Cơ hồ mưa trên nguồn xối xả và dưới bề hết chỗ chứa nước. Sông Trà Lý ngầu đỏ. Nước xiết chân cầu Bo in là tiếng cưa gỗ. «Nước chảy đá mòn». Nước lũ điên cuồng chảy, bị chân cầu xi măng cốt sắt cản lối, có thể, nổi giận cưa đứt chân cầu, làm sập cầu. Nước đã dâng ngập cái thước đo mực nước. Nước sắp sủi mặt đê. Nước cao hơn đường phố thị xã một mét rưỡi. Đê mà vỡ là thị xã chết đuối. Lần đầu tiên tôi được nhìn nước lũ và quyền uy của nó. Nước lũ bắt niềm vui chào đón cách mạng giảm đi một nửa. Những ngày sôi nổi đầu đời cách mạng đã lắng lại từ sau vụ xử tử ông Ban, đã lắng lại vì ác mộng tháng ba. Đê vỡ hẳn sẽ chết đói khủng khiếp. Nên ngày là hoan hô, đã đảo ; đêm là lo sợ. Nhịp tim đập theo nhịp trống họ đê. Sự ồn ào lướt qua thường để lại những vẻ buồn rã rượi. Tôi thấy quang cảnh thị xã cách mạng cũng giống quang cảnh huyện lỵ đảo chính. Đời sống chẳng có gì mới mẻ ngoài những danh từ độc lập, tự do, hạnh phúc, dân chủ, cộng hòa, Việt gian... Những danh từ ấy đã không an ủi tôi, đã không thúc dục tôi chăm học. Và những người hô hoán những danh từ ấy đã không có cái giọng êm đềm như giọng chị Hiền — chị của Hải. Tôi biết là tôi đã mất hẳn những buổi tối ở nhà Hải, đã mất một nguồn an ủi, đã đứt đoạn những trang học về tinh người. Từ hôm có cách mạng, tôi không gặp người bạn

duy nhất của thời thơ ấu của tôi. Trường học tạm đóng cửa. Căn nhà của gia đình Hải, nơi đậu nhờ yên ổn của con chim nhút nhát, bị dân quân canh công. Tôi qua đó nhiều lần, đứng bên kia đường nhìn sang. Cái đầu chó bị gỡ đi. Câu « Attention, chien méchant » bị bôi hắc in trùm lên. Thế là cách mạng đã xóa mờ dấu vết cũ. Tôi thường trở về, rơm rớm nước mắt. Chẳng hiểu thằng Hải có khóc khi nhớ đến tôi?

Một buổi chiều tha thẩn trên hè phố, tôi gặp lại Hải. Nó đi bộ chứ không đi xe đạp, chiếc xe đạp đẹp nhất thị xã. Hải xách cái « gà men » nhiều ngàn. Nó có vẻ xấu hổ và câu đầu tiên nó hỏi tôi là : « Long có ghét Hải không. Tại sao tôi lại ghét nó nhỉ ? Tôi khoác tay lên vai Hải :

— Đừng hỏi thế.

Nó ứa nước mắt :

— Mọi người oán ghét ba Hải. Cách mạng bỏ tù ba Hải.

Tôi nói :

— Long không là cách mạng. Bố mẹ Long có ghét ba Hải đâu ?

Tôi kể cho Hải nghe những lần tôi đứng một bên đường nhìn sang nhà Hải. Nó khóc thành tiếng. « Cách mạng tháng tám thành công » và cách mạng đó đã làm bạn tôi, đưa trẻ ngoan ngoãn, hồn nhiên, biết thương người phải khóc. Vậy tôi không thích cách mạng là đúng. Tôi hỏi Hải :

— Xách cơm đi đâu.

— Vào nhà lao.

— Long theo với nhé ?

Hai chúng tôi bước bên nhau. Và khi những đứa trẻ khác tụ tập ca hát hay nhập vào đoàn biểu tình tuần hành thì Hải và tôi lần bước đến cổng nhà lao. Huyện lỵ có nhà lao. Thị xã cũng có nhà lao. Thực dân xây cất nhà lao. Phát xít tống dân mình vào nhà lao. Cách mạng không phá bỏ nhà lao. Cách mạng chỉ chặt xiềng xích lao tù ở những bài hát ! Cuộc đời còn lao tù là cuộc đời buồn khổ, phập phồng, sợ hãi. Cuộc đời lao tù là cuộc đời còn những đứa con đem cơm nuôi cha. Ở cổng nhà lao, tôi hỏi Hải :

— Chị Hiền có được ra phố không ?

— Mới được từ hôm qua.

— Long thương chị Hiền lắm.

— Chị Hiền bảo nếu gặp Long dặn Long phải cố gắng học.

Tôi nhớ mãi lời dặn đó. Nhưng tôi đã phụ lòng tốt của chị Hiền. Tôi đã cố gắng nhiều thứ, cố gắng vươn mình thoát khỏi những nghịch cảnh hay cố gắng xua đuổi những đám mây chì phủ kín đời mình, ngoài sự cố gắng học hỏi. Buổi tối hôm ấy, tôi nằm trên giường mơ mộng đào một đường hầm từ nhà tôi tới nhà lao để cứu bố thằng Hải thoát khỏi cảnh ngục tù. Lúc thức giấc tôi không còn nghe tiếng trống hô đề nữa. Đề đã vỡ. Nước lũ đã tỏ quyền uy. Những phủ huyện bên kia cầu Bo bị nước lũ cuốn phăng. Nước bị giam vít lâu ngày như một gã sát nhân bị xiềng tay xích chân. Khi vượt ngục, nó tàn sát trả thù. Nó hung hăng dẫm nát, phá hủy. Nhà cửa, trâu bò, lợn gà bị cuốn mất hút. Lúa bị chết đuối dưới hàng mấy thước nước. Nước mênh mông. Đồng bằng là biển. Khúc đê bên đây cầu Bo, nhờ vỡ chậm hơn bên kia nên sự thiệt hại nhẹ hơn. Tuy thế, đồng ruộng vẫn bị ngập chìm dưới biển nước.

(Còn tiếp)

khúc ca sỏi

PHẦN THOAN

Tại sao tôi cứ vẫn nhớ nhớ tiếng sỏi lạo xạo sân nhà con bé đó. Thế mà đã có lần tôi bảo : « Con gái kỳ lạ lắm, thật khó ưa ! » Con bé có một đôi mắt đen trong, chiếc răng khềnh cứ như là thẹn thùng trốn nấp sau vành môi. Cơn gió nào đưa chân tôi đến và đưa vội mắt qua cửa sổ dường như lúc nào cũng có con bé ngồi ở đó, chiếc bàn nhỏ nhoi như dáng con bé. Căn nhà vắng hoe, buổi chiều, con bé an yên như một bờ sông.

Tôi như mù tịt về con bé.

Khó đề mà biết giận đến với nhỏ từ lúc nào và ra đi tự bao giờ. Thích thì con bé cười nói, không thích thì con bé ngồi lặng yên.

Rất hiếm hoi để thấy con bé cười lớn, chiếc răng khềnh như muốn lộ rõ thì con bé đã vội cắn môi như một thói quen tự bao giờ.

Cũng rất hiếm hoi để thấy con bé làm « bánh bao ». Đôi mắt cú như rong đuổi theo một chú ông nào. Mặt con bé bình thản. « Ở kia, nào Diên có giận gì đâu nào ». Khó ơi là khó để biết con bé thích gì, đề chun hẳn vào ý nghĩ hẳn. Chỉ biết tôi đã mãi lục lọi trong khó khăn ấy, kiếm tìm một vết lụa êm đềm. Đã phải đổi vài buổi chiều thứ bảy đá banh hấp dẫn với bọn Mẫn để dò dẫm tiếng sỏi nhà con bé, nao nao khi thấy bóng con bé thấp thoáng sau song cửa sổ, vài sợi tóc mướt lòa xòa khuôn mặt cúi thấp. Hẳn cầm cuội viết. Nhờ đó vậy, hết học rồi đọc sách, rồi la tha, lần thẩn kiếm từng cánh hoa nhỏ về ép. Một mình. Dường như bao giờ hẳn cũng chỉ một mình. Một đôi lần có nhỏ tóc búp bê đến thật vội với con bé rồi thôi.

Con bé thích ép hoa nhưng không ưa những hoa lớn như hoa hồng, thực được... mà chỉ thích những hoa li ti như hoa tigôn, hoa khế, và những hoa cỏ dại không tên. Con bé bảo con bé tội nghiệp những hoa ấy. Tôi làm sao biết được những loài hoa ấy đáng thương đến thế nào. Mỗi vỡ của con bé đều có hoa ép, để mỗi lần mở vỡ có mùi hương lạ lẫm thoang thoang. Con bé bảo mùi hương muốn khóc. Làm sao tôi biết được hương ấy xúc cảm làm sao.

Tôi chỉ biết mình phải cẩn thận lắm khi dở vở con bé, vì những hoa

nhỏ vun yếu quý dễ rơi tung tóe mà chao òi, những cánh hoa nhỏ nhắn cùng đủ «quyền lực» đối với tôi làm sao.

Không biết tôi di mạnh chân lên sỏi vì thích nghe những âm thanh lao xao hay muốn nói với chiếc đầu nhỏ nhắn bên trong song cửa hay ngàng lên. Tôi chỉ thấy mình vẫn quá rộn rã như bao chiều thứ bảy nào, được nhìn vào đôi mắt nhung tròn, đôi môi cười he hé (ôi chiếc răng khềnh!) với tiếng con bé reo « a, anh Thông!»

Tôi cười nhìn chiếc đầu nhỏ nghiêng hẳn:

— Sao chiều nay anh Thông không đi đá bóng với anh Mẫn?

Tôi nói dối:

— Mẫn đâu có nói với anh Thông chuyện ấy đâu.

— Thế hở? Con bé cười với vẻ không tin. Vậy chờ anh Thông đến chơi hay có việc gì?

— Đến tìm sách đọc. Ở đây sẽ bảo đảm là một «thư viện» có sách hay nhất?

— Á, anh Thông xạo hở? Diên đâu «trư cách» để làm chủ thư viện đâu, ngồi đây nghe để Diên đi lấy sách cho.

Chờ cho con bé khuất, tôi được lục lọi những dụng cụ của con bé. Ngoài những loài hoa có «quyền» tôi còn tìm thấy một gói xí muối ngon mát. Vài miếng giấy kẹo ngũ sắc được xếp ngay ngắn. Ơ, giấy kẹo mà cũng giữ nửa kia, con bé này thật! Một tờ giấy từ cuốn vở Quốc Văn rớt ra, nhiều chữ ký dày cả, tôi chợt thấy hàng chữ: «Cơn gió nào đến cho em lạ lắm mình, vật nặng nào quá nhẹ cho em thêm bật khóc. Này, khúc ca sỏi hãy vang lên cho em những âm thanh reo vui, quen thuộc, phím đàn của sỏi ơi, em chờ».

Tôi nhét vội tờ giấy vào cuốn vở, tôi biết bàn tay mình run run, tìm đập nhanh theo từng tiếng bước của con bé. Tôi hiểu rồi, khúc ca sỏi. Nhưng ai đã dạo đàn cho sỏi hát? Ai đã nhấn phím đàn sỏi nhiều lần để trở thành quen thuộc? Tôi thoáng nao nao.

— Anh Thông nghĩ gì đó. Con bé nghiêng đầu nhìn. Lúc này giờ anh Thông phá vở Diên há, mắt hoa là Diên đến à nghe.

Đoạn con bé lật cuốn sách lấy ra một cành hoa hồng đã ép dẹp nhưng còn màu, hoa đẹp quá, tôi mắng mình «khốn mày Thông ạ!». Tôi nói thật chậm:

— Diên, anh Thông xin lỗi. Hãy đưa cái hoa cho anh.

— Ơ kia, anh Thông lỗi gì? Hoa này của Diên mà, con bé vẫn đậu ánh mắt ở một cõi nào xa xăm lắm và từ từ đưa cánh hoa lên miệng cắn từng cánh hoa. Một thoáng giận bao nhiêu ấy đủ rồi nhỉ? Tôi biết chẳng nói gì được với con bé nữa.

— Anh Thông về Diên nhà.

— Dạ, anh Thông về. Con bé vẫn không đòi hướng nhìn.

— Diên! Tôi bực bội gọi lớn và quay bước. Như vậy có nghĩa là con bé không quên tôi đã đọc cuốn sách ấy; một hoa hồng ép. Tiếng rơi lao xao dưới chân, tôi nhớ đến khúc ca sỏi. Reo vui và vỡ trong tôi khi nghĩ mình là kẻ dạo khúc ca tuyệt vời ấy. Món quà đầu tiên con bé tặng tôi cho tôi biết như thế.

Tôi nghĩ đến ngày mai, đến những loài hoa cỏ dại li ti tôi tìm được và mang đi trên lối sỏi êm nhà con bé.

PHẦN THOÁN

anh chỉ yêu đầu

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Thỉnh thoảng tôi thấy đôi mắt Liên trong tấm kính chiếu hậu. Tôi nhận ra nàng có vẻ mang nhiều thay đổi đối với lần trước, cách đây ít tháng. Tôi đã ở trọ nhà nàng trong những ngày cuối của mùa hè khi tôi vừa thi xong. Đạo ấy nàng nói chỉ thêm mặc có một thứ áo dài trắng đi học. Nàng cười nói luôn miệng. Và thỉnh thoảng tôi cũng thấy nàng khóc khi hốt hoảng quá một điều gì, như vừa lỡ tay đánh vỡ một chiếc ly chẳng hạn. Người con gái đơn sơ đến thế. Năm bảy tháng sau, tôi thấy nàng lạ hẳn. Từ cách ăn mặc đến cách xếp đặt câu nói, đều chứng tỏ tâm hồn nàng đang có những biến đổi quan trọng. Duy có mái tóc nàng vẫn ra lối «tết» lại thành một sợi bở về phía sau. Lối chải tóc ấy mà một lần tôi nói, trông Liên lảng mạn hết sức. Liên bắt tôi giải thích nhưng tôi không diễn tả được tí sao tôi lại nghĩ như thế. Có những điều ta bất chợt nhận thức được, khó mà giải thích nổi. Chẳng lẽ tôi nhắc tới những sợi tóc mai mềm mại trên gáy ngà của nàng khi cả mái tóc được vén gọn lại, kẹp cao lên.

Tôi vẫn nhìn vào tấm kính xe, nói:

— Thay mặt khách quý, tôi cảm ơn cô Liên.

Liên vẽ tay trên mặt kính bám hơi nước:

— Ông lấy tư cách gì mà đại diện?

— Người hầu, kẻ dẫn đường.

— Vậy thì ông dẫn đường nè, ông phải hành diện là có một cô chủ rất là dễ thương.

Cảm ơn. Tôi quay sang nói chuyện với Anh Chi:

— Anh Chi là cô chủ nhỏ của anh, bằng lòng không?

Chi không nói, chỉ ngả đầu vào vai tôi. Chúng tôi ra khỏi thành phố chừng mười phút đường Trường mới nghĩ tới là sẽ ngừng ở đâu. Chương trình của các cô ra sao đây.

— Trại Hàm đi anh Trường.

— Xa quá xa.

— Vòng về Valley d'Amour nghe.

— Không ham chút nào hết, chọn nơi khác đi các cô.

Liên đập khẽ vào vai Trường, hồi nãy em quên mất, đáng lẽ mình phải ghé rủ Miêu Miêu đi cùng. Trường nheo mắt trong tấm gương chiếu hậu với Chúc nói rằng, các cô các cậu nghe nói «thung lũng tình yêu» tưởng thơ mộng lắm, tới rồi thấy nản. Ấy thế mà vẫn cứ thích nhắc tới. Đặt chân tới đó mà không phải là tình nhân thì coi chừng đấy.

Chúc ngáy ngó hỏi:

— Coi chừng sao anh Trường?

— Sẽ bị đọa đày.

— Đọa đày sao?

— Trời phạt sống cô đơn suốt đời.

Chúc bủn xỉn hỏi:

— Anh xạo. Bộ tới đó ngắm thiên hạ không được à.

— Cấm, nơi đó chỉ dành cho những người yêu nhau. Thế giới của những người yêu nhau.

Chúc hơn-mười-lăm-tuổi cười, mắt long lanh. Anh Trường làm em nhớ ông nhà thơ nọ kể huyền thoại Lang và Biang, đôi tình nhân khóc nước mắt chảy thành hồ, voi phục thành núi.

Liên lên tiếng:

— Nhưng chúng ta đi ké thiên hạ được không?

— Đi ké là đi làm sao?

Liên liếc tôi, đuôi mắt sắc:

— Thí dụ như có đôi tình nhân nào đi thì mình đi theo.

Trường cười, điều đo thì không biết. Tôi ngượng lắm nhưng làm như chẳng để ý gì tới câu chuyện của họ. Chúc cũng vậy, con bé chồm lên tay lái nhận còi inh ỏi khi có con bò băng qua đoạn đường trước mặt. Con bò nghe tiếng còi hay không, nó vẫn đứng đĩnh đi ở giữa đường. Trường phải vội lách xe sát vô bờ cỏ. Hấn ló đầu ra mắng mỏ con vật:

— Ngu như bò.

Cả bọn cười, tạm ngắt câu chuyện đang nói. Có đi đâu chẳng nữa thì tôi vẫn là Huy, rất mơ hồ khi ở bên Anh Chi. Rất mơ hồ khi nghĩ đến tình yêu. Hôm nay, ta đang sống ở một góc bé mọn của địa cầu mà mọi phức tạp nhất cũng có thể xảy ra, ta như một dấu chấm (đôi khi là một dấu chấm than muợn phiền). Nhỏ, rất nhỏ mà tưởng như là khó có thể tách biệt ra được. Và tình yêu, tất cả những ngang trái éo le, sẵn có tự bao giờ, chưa bao giờ lại phức tạp đến thế. Trong cơn lốc, có vật nào bé nhỏ lại không bị cuốn hút theo. Trong cơn lốc của mọi thứ tiếng động đang vây quanh, chúng tôi đang là nạn nhân hảm hại. Thiên đường trăm triệu lối thành thang, nhất định tôi phải tìm ra được một lối riêng cho tôi và Anh Chi. Cứ gì phải là tình yêu. Thiên đường có thể sẽ mang một tên nào đó. Thiên đường Anh Chi chẳng hạn. Thiên đường của những tâm hồn dễ thương, thương yêu nhau hồn nhiên như cây cỏ, trong suốt như thủy tinh.

Tiện khi phải lách vào bờ cỏ để tránh con bò, Trường đậu xe luôn ở lề đường, hét lớn:

— Giải quyết đi chứ.

Liên quay lại phía tôi và Chi:

— Thôi để tùy vị khách quý chúng ta vậy.

Tôi hơi ngả đầu sát đầu Chi, cười nhỏ:

— Chúng tôi muốn lên trời.

Lên trời mà không có cánh. Tôi trách Liên, thật buồn cười khi một hươg đạo sinh phải nhờ một người khác dẫn đường. Liên lên tiếng xin lỗi rồi rít. Cuối cùng Liên, Chúc và Trường đã thỏa thuận với nhau được một nơi sẽ đưa chúng tôi tới. Đó là trại của ông chú ở xa vùng ngoại ô, tới cả nửa giờ đường leo dốc đồ dốc. Chi say xe, mặt tái mét. Lúc bước xuống, em bước như muốn không vững. Chúng tôi phải đi bộ một quãng ngắn trước khi lọt vào cái cổng xây cầu kỳ qua một con mương nhỏ. Căn nhà lọt tón đồ nổi bật giữa vùng cây cối xanh trông như một cái chuồng bò câu khi đứng ở xa. Chỉ khác là các cửa đóng kín.

Liên nói:

— Không chừng ông chú hào hoa nhà mình hôm nay chủ nhật lại nổi hươg bò về Saigon rồi.

Tiếng chó sủa từ phía nhà chòi ở góc vườn. Một con chó cao lớn như một con ngựa nhảy xô ra. Chúc reo lên:

— Chú Thuyên có nhà mà.

Người đàn ông khoảng ngoài bốn chục, dong dỏng cao, đôi mắt sâu dưới hàng lông mày rậm, hàng râu bờ rậm trên mép mà Chúc gọi là chú Thuyên. Ông lừng khừng từ trong nhà chòi bước ra với điều xi gà lớn ngậm lệch khóe miệng.

— Đã lâu lắm mới nhìn thấy các cháu.

— Sợ làm phiền chú đó chứ. Bọn này đang bảo nhau, dám ông chú bay bướm nhà mình dọt về Saigon cũng nên.

— Vài tháng trước thì có thể nhưng bây giờ chú tu rồi.

Người đàn ông cười với đám khói thuốc. Trường nói chú mà tu thì tận thế tới nơi. Chúc cười phụ họa, chú tu với ai đó chứ. Liên nói, cháu nghi ngờ nhà đạo diễn quá, thế người đẹp liêu trai của chú cất đầu rồi.

Chú Thuyên hỏi:

— Nhỏ Liên bữa nay không dắt theo cô bạn nào sao.

Chúc và Liên cùng la to lên, trời ơi, thế mà chú bảo chú tu. Tu kiểu chú thì lên thiên đàng cả giường lẫn chiếu. Tôi và Chi được Trường giới thiệu với chú Thuyên, ông nhìn chúng tôi với đôi mắt quan sát kỹ lưỡng. Trường nói với tôi:

— Đây là nhà đạo diễn của chục cuốn phim sắp chiếu đó cậu, ghê gớm lắm. Nhưng kẹt là nhà đạo diễn khó tính quá nên chưa kiếm được tài tử nào ưng ý cả.

Chúng tôi được đưa vào trong nhà chòi. Lối nhà hình tròn, mái lợp tranh với những bờ tường thấp vây bằng mây và những bàn những ghế cũng được làm bằng mây. Một tủ rượu đầy nhóc xếp ở góc. Vài ba tấm hình cưỡi ngựa, chắc hẳn là hình chú Thuyên, treo ở bên những lẵng lan rừng. Chú Thuyên đến ngồi ở chiếc ghế cao bên tủ rượu, con chó đi một vòng người chân tất cả mọi người rồi nằm hếch mõm dưới chân chủ.

Chi khều tay tôi, nói nhỏ :

— Em sợ quá anh ơi.

— Sợ gì hở ?

Chi khẽ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên tủ rượu :

— Ông ấy cứ nhìn em chăm chăm này giờ, đôi mắt dễ sợ ghê đi ấy.

Tôi cười, nắm lấy tay Chi :

— Kệ ông ấy. Anh lại sợ cái con chó tây kia kia, nó lớn như một con ngựa con.

Câu chuyện giữa mọi người làm ngắt câu chuyện nhỏ của tôi và Chi. Trường hỏi với nụ cười điệu cợt của hắn :

— Cuốn phim đầu tay của chú khởi quay chưa hở chú ?

— Chú Thuyên mắt vẫn không rời phía chúng tôi. Đôi mắt như một ống kính thu hình, chú nói :

— Còn kẹt về vấn đề chọn tài tử chính. Chú vừa mất mấy trăm thước phim để quay thử. Rốt cuộc là tài tử phải loại nên còn chờ.

Chúc nhanh miệng :

— Đề bọn cháu bỏ học đóng phim cho chú nha chú.

Liên hỏi :

— Chú cần chọn tài tử theo kích thước, tiêu chuẩn nào để cháu giới thiệu cho chú. Trong trường cháu có khối đưa ham đóng phim, cháu chỉ khẽ hờ một tiếng là tha hồ cho chú chọn.

Chú Thuyên dụi mắt đầu thuốc vào gót giày rồi lui cui tìm rượu, rót lưng một cái ly cổ cao cầm trong tay ra vẻ trầm ngâm :

— Có ông bạn nhà văn vừa trao cho chú một cốt chuyện vô cùng lạ lùng. Nhất quyết chú phải thực hiện cho bằng được cuộn phim này chiếu vào năm tới, hạ gục tất cả những phim Việt Nam từ trước tới giờ. Hiện nay chú đang cần một nữ diễn viên. Một nữ diễn viên lạ lùng cho một cuộn phim lạ lùng.

Nói rồi ông dốc cạn ly rượu một cách ngon lành. Liên nói, trông chú bảnh trai thế kia mà cứ nhất định ế vợ. Chúc đang đưa chân trên chiếc ghế cao cạnh tủ rượu bắt chọt với tay vượt hai mép râu ông chú già cười khúc khích, có lẽ đã khờ kỉnh kể mê chú vì bộ râu này. Trông chú giống Đốc-tơ Jivago ác ôn.

Rồi trời mưa, đám mây đen từ đâu đó về đậu trên đầu chúng tôi. Những hạt mưa tròn to rơi rào rào trên mái tranh. Cả bọn nhìn nhau. Trường kêu :

— Ủng quá, hôm nay tưởng được chú cho cưới ngựa. Sao cháu mê cưới ngựa quá.

Chú Thuyên rời tủ rượu dùng thọc sâu tay trong túi quần nhìn lên trời mưa :

— Mưa hương mưa hoa vậy mà, tạnh bây giờ đấy. Nhưng nếu cháu thích thì cưới ngựa mưa cũng là một điều thú khác không chừng-

— Thôi đừng xúi dại cháu, chú ơi. Ai điên gì mà tắm lạnh.

Chú Thuyên cười không phát thành tiếng, chú gõ gõ cái tẩu thuốc vào cạnh chiếc bàn gây một chuỗi tiếng động nhịp nhàng :

— Cháu yếu quá, khi người ta thích một cái gì thì người ta đâu có tiếc cái gì khác.

Câu nói của ông làm tôi chú ý. Câu nói rành mạch, để cắt nghĩa sự đam mê của một nhà nghệ sĩ xứng đáng. Đám con gái lục lọi các ngăn của cái tủ thấp và chăm chú nhìn các thứ trong căn nhà. Còn tôi và Chi ngồi xoay người riêng về một phía, nhìn ra trời mưa.

Chi đưa tay hứng những giọt nước mưa.

— Trời mới nắng đây đã mưa ngay anh nhỉ.

Tôi cũng bắt chước Chi, hứng nước mưa rơi từ hàng tranh trên cao xuống. Tôi cả hai lòng bàn tay chụm lại.

— Ông trời giống Chi đó.

— Giống Chi sao ạ ?

— Giống Chi hay khóc.

Chi chu môi :

— Tự nhiên chứ bộ ai muốn bao giờ.

Tôi đóng nước từ bàn tay tôi sang bàn tay Chi và Chi đóng nước từ bàn tay phải sang bàn tay trái. Chúng tôi nhìn nhau cười. Chi nhắc tới những đĩa bún, những Sơ áo xanh, ở trong trường giờ này chắc họ đang đọc sách thánh trước giờ cơm trưa. Tôi nhắc tới cô Ngân giờ ở nhà đang mong tôi dù trước khi đi tôi đã dặn có thể trưa cháu không về. Cô Ngân hỏi thăm em hoài đó Chi.

Bỗng Chi quay lại, hai tay đang hứng nước mưa bỗng hốt hoảng rút về bám chặt lấy tay tôi :

— Anh Huy ơi, ông ấy cứ nhìn em dễ sợ quá.

Lần trước tôi tưởng chỉ vì là người lạ nên chú Thuyên làm Chi sợ. Nhưng đề ý kỹ, tôi thấy thật sự đôi mắt sâu dưới hàng lông mày rậm kia, người đàn ông đang đứng ở sau chúng tôi có cái nhìn soi mói thật dễ sợ. Và khi biết rõ rằng đôi mắt sáng quắc đó hướng riêng về phía Chi tôi lại thấy khuôn mặt của ông kỳ dị và đáng sợ gấp bội. Trong cái đáng điệu của ông, hàng ria mép của ông và nụ cười nửa miệng đã gợi ra một hình ảnh của thứ đàn ông không đứng đắn chút nào hết. Tôi bắt đầu thấy khó chịu và chỉ mong cho trời dứt hạt mưa là tôi và Chi có thể phóng ra khỏi căn nhà chòi này, tránh cặp mắt kỳ cục của người đàn ông có vẻ bất thường kia. Tôi đưa khăn cho Chi lau nước và hai bàn tay chúng tôi phải ủ sâu trong túi vì lạnh. Tôi ghé sát tai Chi :

— Đừng thèm nhìn ông ấy nữa, Chi.

Nhắc Chi thế nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn liếc chừng người đàn ông mà Chúc và Liên gọi là chú Thuyên và đang riu rít chuyện. Đến lúc trời mưa lạnh tôi hỏi Trường :

— Chương trình của bọn mình đến đâu rồi ?

Trường quay sang Chúc và Liên :

— Các cô này cho ý kiến đi.

Liên nói :

— Mưa làm tụi em lạnh quá, chỉ thèm ăn thôi.

Chúc nói to với chú Thuyên :

— Chú có gì nóng cho bọn cháu ăn đi chú, bọn cháu đói quá rồi chú.

Chú Thuyên bước ra khỏi nhà chòi, vừa đi vừa nhét thuốc vào «pip» :

(còn tiếp)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

Lưu ý bạn ngọc

Thư từ, bài vở gửi về Tuổi Ngọc nhớ ĐỪNG GỬI BẢO ĐẢM. Và cũng đừng gửi về 32/1 Nguyễn Bình Khiêm hay 286 Công Lý. Chỉ gửi về địa chỉ duy nhất :

TUỔI NGỌC

Hộp thư 1146

SAIGON

● NGUYỄN THÁNH NGÃ (Tuyên Đức): Đã nhận được bài và chuyển sang người phụ trách. Đừng ngại ngần và đừng lo phiền phức ấy. Không có gì đâu.

● MẮT NẤU (Vũng Tàu): Tuổi Ngọc rất hân hoan đón nhận những người bạn mới, hy vọng ngày một nhiều. Đó là cũng là niềm ao ước của anh em tòa soạn. TN cũng báo cho bạn một tin là, dạo này TN nhận được nhiều thư thăm hỏi cũng như khuyến khích của những độc giả linh. Đó có phải là một dấu hiệu tốt cho một nền hòa bình đã thấy được? Bút hiệu bạn trùng với một cây viết trên TN là Phạm Mắt Nấu.

● TI BNKH (Tam Kỳ): Trở về một nơi chốn thân yêu cũ, tình quê hương đầy lên. Và viết cho Tuổi Ngọc những rung động chân thành đó làm Tuổi Ngọc cảm kích lắm.

● MỘT BẠN NGỌC (Vũng Liêm): Bạn ký tên không rõ là Tân hay Văn hay Lan, nên dành ghi vậy. Tuổi Ngọc không nhận bán báo dài hạn. Mong bạn đón mua TN tại các sạp báo tiện hơn.

● TRẦN THÀNH THẠCH (Vĩnh Long): Có nhận được mẫu bì và bài. Bài đang đọc còn bì đã chuyển qua họa sĩ phụ trách xem. Nhớ vẽ cho kỹ kỹ hơn một chút.

● QUỲNH CHÂU (Chợ Lớn): Hai bài ấy đã nhận được đủ cả, và đã ghi trong mục BNBTB, chắc Châu không theo dõi chăng? Có bao nhiêu «nồi buồn» không biết tỏ cùng ai? Bấy giờ giấy bút sẽ giúp Châu tỏ cũng thù chứ.

● LŨY ĐỨC NGHIÊM (Đà Nẵng): Mong lắm, Tuổi Ngọc bán được như bạn nói. Muốn tin như thế lắm chứ, về chuyện dân kẹp tóc ĐN đọc Tuổi Ngọc như tôm tươi ấy mà. Bài đã nhận đủ.

● NGUYỄN HỮU HA LAN (Huế): Rất cảm động khi đọc lá thư 4 trang đặc chữ của em với những lo lắng cho «sức khỏe TN». Thường thì báo (cả nhật lẫn tuần) ra Trung đều bán giá cao hơn giá ghi chút ít, chắc là tại cước phí máy bay nặng. Và cũng vì thế nên nhà phát hành không cho phát hành nhiều số tiền cước phí. Tòa soạn chỉ có quyền lưu ý họ thôi. Như em biết đó, TN rất khổ tâm khi phải tăng giá bán mà không tăng trang, em đọc trong thư tòa soạn «tả oán» kỳ trước thì rõ. Em sẽ đi thăm Hà Nội trong TN số 99 tạm thời vậy.

● ĐÀO NGUYỄN PHƯƠNG (Gia Định): Những bài vở và thư từ gửi về TN, đôi khi chậm trễ trả lời nhưng không bao giờ thất lạc đâu. Cháu đừng lo gì cả. Ai lại bất lịch sự đi chê cho «đông» cháu cả năm còn gì.

● LÊ VĂN ĐÔNG (Đà Nẵng): Ý Đức chỉ nêu lên cái tình cảnh TN cho bạn ngọc rõ chứ chẳng than phiền ai đâu. Chả hiểu sao số bán TN trời sập, ngay tại ĐN là nơi mà TN tương đối được tiêu thụ rộng. Đọc hết 8 trang thư của cháu, chủ được hiểu rõ thêm tình cảnh tuổi trẻ bây giờ. Về cái đề nghị của cháu, nên nhận quảng cáo, TN đã lỡ sạch rồi bèn nghĩ là «lành cho sạch, rách cho thơm» vậy.

● NGŨ SA GIANG (Hồng Ngự): Chắc là ở quận xa nên vấn đề phát hành khó khăn, báo không về đều được. Đó cũng là việc anh em tòa soạn ái ngại nhưng chẳng biết sao hơn. Những báo cũ trả về, vì không có chỗ chứa nên đã bán ki lô hết rồi. Đã nhận bài vở của bạn.

● TRÂM HƯƠNG (Phú Nhuận): Cháu hiểu cho là chú bạn ghê lắm. Hôm nào cháu ghé tòa soạn đi. Tuy nhiên, nếu bạn cháu có thể gửi thư thắc mắc đó về tòa soạn. Không dám hứa với cháu chắc chắn lắm đâu.

● UYÊN TRINH: Lúc sau Tết, vì làm số tân niên 100 trang nên ra hơi trễ, chữ đâu có bỏ số nào. Có hai cuốn sắp xuất bản. Tuổi Ngọc lúc sau này không đóng bộ nữa và những số đóng trước kia đã hết. Viết được gì cứ gửi tiếp.

● THỤY DU NGÂY XUA (Thị Nghè): Chú không có tài tiên tri đâu. Nên bật mí cho chú hay với. Lâu lắm mới nhận

được thư Du. Nếu bạn ngọc không bỏ TN thì đời nào TN bỏ bạn ngọc được.

● NGÂN GIANG (Định Tường): Bút hiệu mới toanh, (trên TN thôi, vì không thể biết hết được tất cả người viết từ trước tới giờ!) Ai cầm thi sĩ « uống sữa nước sôi » đâu, nên có thể vừa uống sữa nước sôi vừa làm thơ. Bài còn đọc. Cứ gửi tiếp những sáng tác mới:

● P. AN (Saigon): Người bạn xưa của An nói đúng đó. Và, có lẽ, vì thế mà An đã thực hiện? Bài An đi ở số trước. Những lá thư năm trong ngăn kéo chắc buồn lắm hở? Nếu thật sự lá thư được viết với những dòng mở đầu như thế sẽ làm người nhận cảm động lắm chứ sao lại cười. Thư An viết buồn quá làm chú cũng buồn lây. Đã nhận tiếp cái đoản văn viết về Hà Nội của An.

● ĐĂNG THỤY CA (Bảo Lộc): Truyện viết về cái mơ ước nhỏ xíu đó đang đọc, nếu được, sẽ đi vào số 99 đặc biệt viết về Hà Nội. Hồi hộp một chút cho... bớt lạnh.

● NGUYỄN ĐỊNH THỨC (Saigon): Tiếc là chẳng đọc được lá thư dài « tâm sự nỉ non » của Thức. Câu trả lời đó là sự thực, không phải là một cách làm dáng đâu. Về người em hỏi là một cây bút nữ còn trẻ hiện ở Ban Mê Thuột. Em có thể viết thư về tòa soạn nhờ chuyển lại. Điều thứ ba: được, nếu thuận tiện, chả hạn em ghé tòa soạn. Về chuyện đổi bút hiệu, tùy em. Truyện viết cho TN đừng dài quá dễ đi hơn. Chúc em vui.

● AN CHÂU LAN (Huế): Đã nhận được thư và bài anh. Cảm ơn những lời thăm hỏi. Đi Saigon chăm thi nhớ ghé chơi.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

THƠ

Thái Tuấn Phan Rang, N.T. Hoàng, Trần Anh, Lương Mạnh Nguyễn An Bình, Mỹ Trang, Nhã Út, Yếu Mây, Trần Hữu Dũng, Võ Đức Biếc, Quỳnh Anh, Đoàn Khánh, Nguyễn Hồng Giang, Bửu Khánh Hồ, Vũ Phan Thiết, Đào Mai Lý, Kỳ Diệu Nam, Trần Lương Khê, Nguyễn Hữu Nam, Nguyễn Ngọc An, Thương Hoài Nhân, Ngân Giang, V. P. D., Huyền Vũ Đào Mai Hồng, Hoàng Du Thụy, Chinh Thùy Trang, Phan Thị Nguyệt Viên, Hồng Hạnh, Nguyễn Lâm Hoàng, Võ Bích Thủy, Xuyên Văn Trục, Linh Thanh, Trang Tường Nam, Phúc Nguyên, Đặng Quế Phượng, Uyên Đông, Hoài Huyền, Băng Lan, Lưu Đông Khánh, Chu Hạ Chi, N. Thuong, Nguyễn Thị Hương Xưa, Du An, Hoàng Cao Nguyên, Bửu Khánh Hồ, Dạ Quê, Phan Minh Châu, Trần Đăng Hy, Chiêu Hằng, Vũ Ngày Xưa, Lê Ngọc Thịnh, Mai Ý Nhi, Đạm Thảo, Týtca, Duy Minh, Phạm Thị Kim Phượng, Phạm Quang Ngũ Hoài, Thạch Thảo, Dư Âm, Thiên Di, Phan Huỳnh Phi, Phạm Ảnh, Yên Chu, Hoàng Thụy Khanh, Trịnh Đông, Đỗ Duy Ngọc, Bích Châu, Đinh Huyền, Hoa Tim, Hoài Đơn Phương.

VĂN

Mai Việt, Diệp, Thái Tuấn, T.H.Đ.L, Mỹ Trang, Ngô Nguyễn, Khánh Miên Trịnh Nguyễn, Võ Đức Biếc, Hồng Yên Nguyễn, Nguyễn Lê Yên, Đăng Khoa, Nguyễn Thụy Ngọc, Phượng Du, Hoàng Du Thụy, Chinh Thùy Trang, Tiểu Mọii, Phan Thị Hạ Xưa, Hoàng Thụy Khanh, Tỷ Ngọ Nguyễn Thúy Dung, Nguyễn Ngọc Tân, Cao Đức Vinh, Kiều Thu, Như Mai, Hồ Như, Uyên Đông, Dạ Quê, Đinh Huyền, Vũ Ngày Xưa, Hồng Thủy, Mai Ý Nhi, Nguyễn Đức Ái, Lưu Ngân Huỳnh, Trần Đại Nguyễn, Thụy Du, Vị Mây, Vũ Ngã, Nguyễn Thị Quan San, Dư Âm, Thạch Thảo, T.Th.H, Hoài Mộng Thanh, Hoàng Hải Yến, Hoài Mơ, Nguyễn Duy Lê Phương, Nguyễn Thị Hồng Trang, Tuyết Lùn, Phan Nhã Uyên Uyên.

MỜI BẠN NGỌC HÃY TỚI CONTINENTAL PALACE
ĐƯỜNG TỰ DO XEM TRANH CỦA

NGỌC DŨNG

Triển lãm từ 20-4 tới 30-4-1973

Tranh bày tại phòng DOLCE VITA

Dưới sự bảo trợ của Nghiệp Đoàn Kỹ Giả Việt Nam

● NGUYỄN ĐỐI DIỆN (Huế) : Nhiều bạn ngọc cũng viết thư về tòa soạn và nói với chúng tôi những điều như thế. Đó cũng là niềm an ủi, khuyến khích chúng tôi tiếp tục làm TN. Ước mơ bao giờ cũng đẹp, bạn ạ. Viết được gì, bạn cứ gửi cho TN.

● TÂN TẠO (Cam Ranh) : Cháu viết thư dễ thương lắm. Chú bận quá mà, nên không trả lời thư riêng cho cháu được. Đọc và viết, cái nào cũng quan trọng cả, cũng có cái hay riêng của nó. Nếu thích, cháu cứ viết thử xem.

● NGUYỄN MÂY THU (Saigon) : Sẽ chỉnh lại cho bạn bài thơ đó. Nhớ cần thận hơn chút nữa. Đã nhận thấy bút hiệu mới.

● LÊ THỊ CHÂU (Hội An) : Dự định lâu thế mới thực hiện được à? Học giỏi quá rồi còn gì. Khi nào thấy bài đăng tức là đã... được đăng. Trả lời trước kỳ lắm!

● UYÊN (Phan Rang) : Tặng giá bán là chuyện « chẳng đáng đưng » thôi cháu ạ. Anh em tòa soạn cũng áy náy chuyện đó lắm nhưng không thể khác được nếu muốn TN tiếp tục ra đều. Có nhận được cái đoạn văn « viết về Hà Nội » của cháu.

● QUỲNH THỊ THƯƠNG YẾU (X.C.) : Cái tự nhiên đó hay lắm, đưng áy náy gì cả. Về « lý lịch » em có vẻ úp mở, nửa hờ nửa kín quá. Những bài vở sẽ lần lượt được « khám sức khỏe », nếu được, sẽ cho thông qua.

● NGÓ CANG (Phan Rang) : Sẽ làm một số đặc biệt về đề tài đó, có thể, như ý bạn. Bài viết tay không có gì trở ngại cả. Những bản thảo cũ không còn giữ lại được, bạn thông cảm cho, bài vở quá nhiều làm sao giữ hết cho xuê. Gửi bạn lời chúc lành.

● TỪ CÔNG LỘC (Nha Trang) : Bài « Hà Nội cho em tôi » còn đọc nếu được sẽ đi trong TN 99. Đến khi đó hãy hay.

● NGUYỄN QUANG TRUNG (Diên Khánh) : Em cứ gửi tiếp cho những sáng tác khác. Khi nào thấy bài đăng là biết « được » vậy. Đã nhận thêm được các bài sau.

● KIM HOÀNG (Cần Thơ) : Đã hết « giận » chuyện mua XHTN rồi chứ? Người cháu hỏi hiện đang kẹt công việc gì đó, chú không gặp được. Tuy nhiên, sẽ chuyển thư khi gặp. Tin cháu hay đề cháu khỏi nản nao. Vẫn nhớ anh cháu chứ. Sao lâu không thấy gửi bài về TN?

● HOÀI HƯƠNG (Ban Mê Thuột) : Cháu có lý khi làm sống lại kỷ niệm êm đềm kia bằng cách viết. Điều đó sao lại « lấy làm xấu hổ » nhỉ? Đề bút hiệu khi trả lời cháu thì cháu biết ngay là chú bận quá chứ.

● ĐIỀN NGUYỄN (Phước Long) : Tác giả tập thơ ấy và A.C. là hai người khác nhau. Đã nhận được đủ cả, các bài bạn gửi sau này.

● HUỲNH THỦY : Bài hay thì đừng chứ không phải quen tên hay gì gì cả cháu ạ. Truyen lời đó thì hết nên.. hết chứ sao nữa. Hai người cháu hỏi, một đã viết truyện dài lại và một sắp viết cho TN đây. Chờ xem.

● THANH HẢI (?) : Khó mà có đủ bộ sách đó được. Và những sách đó, có cuốn đã tuyệt bản từ lâu, ngay cả những cuốn mới in cũng đã phát hành hết, nên cũng không nhớ giá cả bao nhiêu nữa. Về 4 câu thơ chú cũng chả biết của ai, có thể là của người nào đó không nổi tiếng lắm.

AV 30 1973

LIBRARY

Sữa MONT BLANC

tươi trắng

MONT BLANC

của xứ non cao

*đồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*

... ..